EDGAR WALLACE

EDGAR WALLACE

FALSIFICATORUL

CAPITOLUL I.

Marea sală de consultaţii din Harley Street nr. 903 semăna tot atât de puţin cu alte săli de felul acesta cât şi doctorul Cheyne Wells cu un practician tradiţional.

Ea servea în acelaşi timp de salon şi de bibliotecă. Mobilele erau confortabile, deşi cam uzate. Un divan adânc din piele se întindea în faţa focului. Doi dintre pereţi erau acoperiţi cu rafturi pe care se aflau volume desperecheate ca format şi legătură. Se mai vedeau cărţi pe masă, ziare aruncate pe parchet, dar nici un aparat medical, nici cel mai mic microscop, nici măcar vreo eprubetă.

Aproape de fereastra prin care pătrundea o rază aurie de lumină, o uşă lăcuită se deschidea spre o sală de baie cu dale albe; aici, în locul căzii, se aflau multe poliţe de sticlă şi o masă acoperită de asemenea cu sticlă. În această încăpere erau înghesuite aparatele cele mai stranii, dulapuri bine ferecate, numeroase şiruri de sticle şi alte flacoane conţinând culturi microbiene.

Deşi Peter Clifton era, de patru ani, un vizitator asiduu al casei, nu văzuse vreodată această uşă altfel decât închisă.

El şedea pe braţul unuia dintre marile fotolii, cu faţa sa fină întoarsă astfel încât să privească strada.

Brusc, întoarse capul şi privirea sa se încrucişă cu a bărbatului care stătea în faţa căminului, cu o ţigară între buze.

Domnul Wells era un bărbat plăpând. Faţa sa posomorâtă, brăzdată de o mustaţă neagră, avea ceva aproape sinistru în clipele de repaus. Când zâmbea, ca în acest moment, fizionomia sa se schimba complet.

Peter scoase un oftat adânc şi-şi întinse cele şase picioare1 de muşchi şi de oase.

— Ce noroc că atunci te-am luat drept dentist!

Râsul său trăda o tensiune nervoasă pe care domnul Donald Cheyne Wells nu o scăpă din vedere.

— Dragul meu, beneficiul este al amândurora, deoarece tu ai fost pacientul cel mai generos pe care l-am avut vreodată. Aşa că eu binecuvântez clipa când m-ai luat drept dentist.

— Tu m-ai ajutat să-mi vindec biata măsea bolnavă.

Doctorul încetă să zâmbească.

— De altfel, n-am vindecat nimic altceva… în afară de temerile tale. Trebuie să ai încredere absolută în asigurările pe care ţi le-a dat Sir William Clewers. Poate că eu n-aş fi îndrăznit să mă arăt atât de sigur ca el; dacă marea primejdie pare a fi înlăturată, rămâi totuşi expus atacurilor de care ţi-am vorbit. N-am considerat că trebuie să discut această eventualitate cu Sir William, dar ne putem gândi la o nouă consultaţie.

Peter dădu energic din cap.

— În viitor, zise el, voi face lungi ocoluri ca să evit Harley Street. Este atât de puţin plăcut…

Doctorul îl aprobă printr-un gest al mâinii.

— Vei greşi dacă n-o faci… Apoi, schimbând brusc subiectul: La ce oră are loc acea ceremonie interesantă?

El văzu fruntea largă a pacientului său întunecându-se pentru un moment: expresie surprinzătoare la un bărbat tânăr, extrem de bogat şi vesel, pe punctul de a se însura cu cea mai frumoasă fată pe care Cheyne Wells a văzut-o vreodată. Dar doctorul nu se miră prea tare.

— Eh… la douăsprezece şi jumătate. Vei fi acolo, desigur! Recepţie la Ritz, apoi plecăm la Longford Manor. Mă gândeam că Jane va prefera continentul, dar se pare că-i place mai mult la Longford.

— Ce-i cu această încruntare a sprâncenelor?

— Nu ştiu, într-adevăr. Doar că această logodnă a fost aşa de ciudată… cu această ameninţare ce planează asupra capului meu. Şi apoi, uneori, Jane are un aer… rece nu-i cuvântul exact; indiferent; nici atât. Impenetrabil. Imposibil de bănuit ce gândeşte. Devine deodată străină, şi asta mă îngrozeşte. Am pornit pe o notă falsă…

— Eu v-am făcut cunoştinţă… Iată prima notă falsă!

— Nu face pe prostul… Este tot ce ai făcut mai bine vreodată… Donald, o ador pe Jane. Am intrat oarecum prin efracţie într-o casă liniştită şi am devenit o nenorocire infernală… aproape că am antrenat-o cu forţa în această logodnă care n-a fost logodnă… Donald, eu am cumpărat-o!

— Ai prea multă imaginaţie, prietene… Cum adică ai cumpărat-o? Ce prostie!

Peter înălţă capul.

— Evident, n-am zis „O vreau pe fiica dumneavoastră şi vă ofer o sută de mii de lire pentru ea…„Dar când, ca un mare imbecil, l-am încolţit pe Leith în biroul său şi când mi-a scăpat ideea că-i voi asigura această sumă dacă ne vom căsători – n-o văzusem pe Jane decât de două ori! – eu am fost convins că aceasta a anulat orice opoziţie… Ştii că n-am sărutat-o pe Jane niciodată?

— Eu aş începe de azi înainte, îl sfătui celălalt sec. O tânără care trebuie să se mărite poimâine!

Peter îşi trecu degetele prin părul negru în dezordine.

— Am greşit, nu-i aşa?… Este vina mea, desigur… O dată, mi-a fost teamă… M-am întrebat dacă ea a auzit vorbindu-se de mine… Tu ştii ce vreau să zic. Sau poate că au existat alte aranjamente pe care le-oi fi răsturnat… Hale, de exemplu?

— Dar de ce?…

Cineva bătu uşor la uşa sălii de consultaţii.

— Este soţia mea, îl preveni Wells. Vrei să intre sau preferi să-mi vorbeşti?

— Am vorbit destul, oftă Peter cu tristeţe.

Porni în întâmpinarea unei tinere femei zvelte. Marjorie Wells avea treizeci şi cinci de ani, dar părea cu zece ani mai tânără.

— Mi s-a spus că sunteţi aici, declară ea cu un surâs lin. Să-l salut pe logodnic!… Apropo, am văzut-o pe logodnică de dimineaţă; avea un aer strălucitor, cum se cuvine… cu un altul!

Soţul său îi aruncă o privire scurtă şi piezişă, însă ea nu păru să înţeleagă. Totdeauna, în remarcile cele mai inocente ale Marjoriei se strecura un fir de răutate.

— Un altul?… Nu era Basil Hale, din întâmplare?

El văzu ochii cenuşii şi interogatori ai lui Peter întorcându-se spre Marjorie.

— Natural, era Basil. Bietul de el! Sunt sigură că o consideră rea…

— Dar de ce?

Când Cheyne Wells vorbea pe acest ton dur şi metalic, soţia sa devenea imediat blândă şi grijulie.

— Am o limbă afurisită, nu-i aşa?… Îmi pare rău, Peter…

El întinse mâna să-şi ia pălăria.

— Da, zise el cu un aer posomorât, îmi dai mai multe emoţii decât oricare altă femeie… Veniţi la dineu mâine seară, Wells?

— Ar trebui să fie un dineu de băieţi. Eu nu pot să-ţi dau idei negre în ajunul căsătoriei tale!

Îl conduse pe Peter până la uşă şi rămase pe ultima treaptă până când Rolls-ul dispăru pe Wigmore Street. Apoi reveni în sala de consultaţii.

— În fond, ce are Peter? Pare sănătos, zise Marjorie brusc, ca şi cum ar fi observat doar vizitele sale repetate.

— Ţi-am spus de atâtea ori, Marjorie, că nu vorbesc niciodată despre pacienţii mei, nici măcar în somn. Şi, cum ea se întorcea spre uşă, ridicând din umeri, el adăugă: Nu-l mai tachina, Marjorie… Ia stai! Cine este?

O slujnică, în cadrul uşii, prezentă un mic plic închis, pe o tavă de argint. Plicul nu avea adresă, dar Wells îl deschise şi

scoase o carte de vizită pe care o examină.

— Bine, pofteşte-l pe domnul Rouper. Apoi, către soţia sa: Poţi să pleci. Vorbim despre Peter mai târziu.

Bărbatul care intră era înalt, lat în umeri; puţinul păr ce-i mai rămăsese era cărunt, dar omul se ţinea drept ca un militar.

— Luaţi loc, domnule inspector! îl invită Cheyne Wells.

Inspectorul şef Moise Rouper îşi puse cu grijă pălăria pe masă, îşi scoase mănuşile din piele havan şi pipăi neliniştit buzunarul interior al pardesiului. Scoase un portofel din piele burduşit, apoi se aşează.

— Sunt dezolat că vă deranjez, domnule doctor. Ştia cât sunteţi de ocupat, dar trebuia să vă văd.

Domnul Wells aştepta, surprins.

Inspectorul scoase din portofel o hârtie îndoită şi o aşează pe masă.

— Este o bancnotă de cincizeci de lire. N-am fi ştiut de unde vine dacă pe ea n-ar fi fost marcat numele dumneavoastră.

Îşi puse lornionul şi citi: D. Cheyne Wells, Harley Street 903.

Întinse bancnota doctorului, care o întoarse şi recunoscu amprenta ştampilei sale, puţin ştearsă.

— Da, este chiar parafa mea… O folosesc pentru tot felul de ocazii, dar cu adevărat nu-mi amintesc să fi ştampilat această bancnotă.

— Vă amintiţi cui aţi dat-o şi de la cine o aveţi?

— Da, bancnotele de cincizeci de lire nu sunt prea folosite… Am primit-o de la unul dintre pacienţii mei, domnul Peter Clifton. Am dat-o la Kempton Park, la curse. Mi se întâmplă uneori să pariez.

Detectivul zâmbi.

— Şi aţi pierdut?

Domnul Wells înălţă capul râzând.

— Dimpotrivă… Am câştigat două sute de lire!

Rouper scrise ceva în grabă pe spatele unui plic.

— Domnul Peter Clifton. Cred că-l cunosc. Are un apartament la Carlton House Terrace.

— Dar ce înseamnă acest mister? Doar nu vreţi să spuneţi că a furat-o!

— Nu, domnule. Dar această bancnotă este falsă. Este cea mai proastă dintre cele care au ieşit din mâinile Diavolului! Este hârtia care l-a trădat…

Inutil să mai ceară lămuriri despre Diavol. De cinci ani, incursiunile sale arbitrare în domeniul monetar agitau lumea bancherilor.

— El nu atacase încă biletele de bancă englezeşti, zise Rouper. A început cu Banca Africii, apoi s-a orientat spre Banca Federală a Elveţiei, după care a făcut o incursiune în biletele de o sută de dolari din Statele Unite. Imediat s-a întors spre Banca Franţei. Noi ne gândeam că se va ocupa din nou de Statele Unite – găsisem o bancnotă la Paris şi a fost o surpriză să constatăm că a renunţat la… patriotismul său!

Scoase un râs şuierător, apoi tuşi.

— Dumneavoastră nu v-aţi pierdut banii, îl asigură el pe doctorul îngrijorat. Banca a rambursat biletul. Cât despre mine, îl caut pe cel care l-a falsificat.

Wells deschise o casă de bani mascată în perete şi scoase o agendă.

— Îmi voi da seama mai exact, zise el, întorcând paginile. Iată! Domnul Peter Clifton, cincizeci şi două de lire şi zece şilingi, în numerar. El nu-mi plăteşte niciodată prin cec.

— Numărul?

Domnul Wells dădu din cap.

— Nu am înregistrat numărul. N-o fac niciodată. Ar fi o treabă necinstită. Cea mai mare parte a oamenilor care vin aici îmi achită cu bani gheaţă.

Detectivul aruncă o privire scurtă pe pagină.

— Data corespunde, zise el, ridicând capul. Scoase din buzunar un carnet maro, îl răsfoi şi adăugă: într-adevăr,

cursele de la Kempton au avut loc în acea zi… Mulţumesc, domnule doctor.

Cheyne Wells îl conduse până la uşă, apoi reveni, cu un aer gânditor şi încurcat. Nu din cauza bancnotei false, ci pentru că era sigur de un lucru: nu aplicase niciodată ştampila pe aceasta. Atunci cine a făcut-o? Şi de ce?

CAPITOLUL II

— L-ai văzut pe Peter astăzi? întrebă John Leith ridicând ochii de pe ziar.

— Nu, tată.

Domnul Leith se cufundă din nou în studiul noutăţilor zilei. Era un bărbat masiv, cu o barbă cândva blondă, dar acum complet căruntă.

Pereţii camerei înalte în care se aflau ar fi trădat profesiunea lui chiar dacă ferestrele mari n-ar fi indicat atelierul unui artist. Cel mai mic spaţiu de pe pereţi era acoperit de peisaje, de studii şi de copii după lucrările marilor maeştri.

Dar pe Jane n-o interesau artiştii. Cu picioarele îndoite sub ea, sprijinită de braţul divanului, cu faţa în mâini, ea îl privea pe acest bătrân, singura fiinţă din lume pe care o iubea fără rezerve.

— Noi suntem mulţumiţi împreună, nu-i aşa, tată?

— Destul de mulţumiţi, draga mea…

— Atunci, de ce trebuie să mă mărit cu Peter? Ştiu că este teribil de bogat… şi, la rândul meu, cred că-mi place… Dar mi-ar plăcea şi mai mult dacă… ei bine, fără această stranie precipitare.

Domnul Leith întinse mâna şi o luă pe-a fiicei sale.

— Draga mea, eu am ţinut… Doream să te văd aranjată.

Ea îl privi tresărind.

— Nu cumva eşti bolnav, tată?

Râsul lui sonor o linişti.

— Nu, nu sunt bolnav. Dar vreau să te văd măritată. Este un băiat de ispravă şi, cum ziceai, cu o avere imensă.

— Cum a câştigat aceşti bani? El nu vorbeşte niciodată de familia sa… De asemenea, n-a putut moşteni această avere colosală fără ca toată lumea să fi vorbit de acest lucru. Basil zice…

— Basil zice multe lucruri despre care n-ar trebui să vorbească. Peter nu ţi-a telefonat?

— Ba da… A telefonat. A primit vizita unui poliţist în legătură cu o bancnotă falsă de cincizeci de lire, ştampilată cu numele lui Donald Wells. Era foarte agitat…

— O bancnotă falsă de cincizeci de lire… Este încă o festă a Diavolului. Ticălosul! De l-ar aresta odată!… Cât despre Peter, este un băiat inteligent… Putred de bogat, pe de altă parte. Ar putea fi la fel de celebru ca Zohn. Cu adevărat, acele gravuri sunt minunate. Îţi aminteşti acele capodopere pe care le-a făcut pentru tine…

— Şi pe care tu le-ai pierdut, îi reproşă ea.

Domnul Leith mormăi, acuzând o lipsă de memorie.

— Unde dracu am putut să le las? Imposibil să-mi amintesc. Am plecat undeva şi le-am pus în buzunar… Aş paria că le-am lăsat în tren.

Jane îl lăsă să continue, neinteresându-se decât de ea însăşi.

— Apropo, tată, îţi dai seama că în patruzeci şi opt de ore voi fi măritată? Şi asta nu-mi spune absolut nimic… Nu-i groaznic? Altfel spus, aş vrea să fiu sinceră cu Peter, dar nu sunt.

Mânerul uşii se mişcă. Ea luă o poziţie mai corectă. Domnul Leith săltă capul şi-l privi pe vizitator.

— Voiam să te văd, Basil.

— S-ar zice că e vorba de o săpunea lă… Ce-am făcut?

Existau momente când Jane pretindea că Basil îi este antipatic; şi aceasta se întâmpla cu precizie atunci când el făcea eforturi să-i placă.

Basil avea o faţă plină şi proaspătă, păr uşor roşcat şi un zâmbet permanent. Uneori, pe Jane o irita siguranţa lui, care o făcea să se simtă jenată. Simţea instinctiv că

îndrăzneala acestui bărbat nu avea margini, că era în el ceva de brigand. Basil era departe de imaginea pe care ea şi o făcea despre un Don Juan: deloc frumos, cu figură cam de păpuşă, dar cu o imensă vitalitate.

El stătea acum lângă uşă, cu o expresie de satisfacţie pe faţa sa rotunjoară, deloc intimidat de tonul ameninţător al domnului Leith. Strălucea. Un mic diamant sclipea pe vesta sa albă; alte două mai mari scânteiau pe cămaşă. Chiar şi gardenia pe care o purta de butonieră avea ceva ultraexotic.

— Ce este? Şi de ce această răceală? Mă duc la Balul Artelor. Ce zici de asta, Jane?

— Jane nu merge la bal, nici artistic, nici de alt fel. Aş vrea să-ţi spun câteva cuvinte, Basil.

Leith se ridică şi-i făcu semn să-l urmeze în birou.

— Oh! Doamne! N-o să mă maltrataţi, nu-i aşa? rânji Basil.

Când uşa biroului se închise în urma lor, Jane auzi soneria de la intrare şi sări la fereastră. Un Rolls se afla în faţa casei. Era spaimă ceea ce simţea? Sau teamă? Bărbatul cu care trebuia să se mărite peste patruzeci şi opt de ore o plictisea deja!

Se strădui să simuleze bucuria şi-l primi cu o căldură care-l surprinse şi-i făcu plăcere. Îi părea rău că-l înşală. Peter purta cel mai uzat costum al său şi era mai nervos şi mai tăcut decât de obicei.

Când Cheyne Wells a spus că Jane este era mai frumoasă fată din Londra, el a fost mai degrabă îndrăzneţ decât extravagant. Ea avea acele trăsături regulate şi acel ten perfect care dau farmecul expresiei şi graţia siluetei. Dar mai avea şi o strălucire misterioasă în ochii cenuşii.

— Nu mă aşteptam să vii.

— Este adevărat, zise el cu o voce uşor răguşită. N-aveam intenţia să vin… Dar m-am gândit la unele lucruri. Cunoşti acest gen de lucruri…

— Ce lucruri?

— La tine, mai ales. Mă tem că am fost… cum să zic?… Tu ştii…

Jane ştia, dar nu dorea să-l ajute.

— Ei bine… tu, şi apoi tot… Este cazul să ne căsătorim dacă tu nu doreşti acest lucru din tot sufletul?… Mă gândesc… Nu-i aşa?

Pentru o clipă, ea ar fi vrut să-i spună adevărul, amortizând lovitura prin declaraţii de prietenie.

— Nu cumva ai venit să rupem logodna, Peter?

Cât putea să fie de mincinoasă! Interesul fals pe care-l exprima vocea sa o îngrozea.

— Eh!… Nu!… Aş fi dorit cumva să te aud pe tine spunând…

— Ai vrea să fiu ea cea care rupe…

— Nu vorbi prostii. Niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap o asemenea idee.

Ea se opri pentru a găsi cuvântul potrivit. „Absurd” nu-i păru convenabil. Din fericire, el umplu acest gol, atât cât poate un oftat de uşurare să umple un gol.

— Sunt dezolat… sunt tare îngrijorat astăzi. A venit cineva de la Scotland Yard… Când eram foarte tânăr am făcut parte din poliţie, în Rhodesia.

— Ai descoperit o mină de aur în Rhodesia?

Deşi zâmbea punând această întrebare, ea avea o idee în minte.

Lipsa ei de claritate îl înmărmuri.

— Nu. Eh!… L-am moştenit pe tatăl meu.

Jane ar fi putut să jure că mâna lui tremura când şi-o trecu peste faţă.

— Ce brusc mi-ai pus această întrebare! Am avut impresia că-ţi imaginezi că am furat aceşti bani!

Ea îl privi drept în ochi.

— Dar eu nu ţi-am vorbit de bani… Am glumit… Nici măcar nu ştiu dacă se găsesc mine de aur în acea ţară.

Peter stătea acolo, ca vizitatorul cel mai stânjenit care a pus vreodată piciorul în acel atelier, neştiind ce să facă cu

mâinile şi încercând, în mod incoerent, să susţină conversaţia vorbind despre vreme şi despre arta gravorului.

John Leith ieşi primul din biroul său, urmat de Basil, care avea un aer puţin jenat. Totuşi nu atât de jenat încât aceasta să-l împiedice de a-i face un semn Janei când privirile lor se încrucişară. Şi, deloc intimidat, zise:

— Ascultă, Jane, ce-i cu chestiile astea de fată bătrână? Balul Artelor te aşteaptă şi nu ai nevoie decât de un minut ca să te îmbraci. Peter nu va găsi nici un inconvenient în asta. Pot să pariez că el a venit să discute despre afaceri.

Ea privi spre Peter, aşteptând răspunsul lui. Sprâncenele lui se încruntară; era pentru prima oară de când se cunoşteau. Aceasta o făcu să se decidă.

— Cred că am să mă duc, tată, zise ea.

Domnul Leith ridică din umeri.

Când Jane reveni, încântătoare siluetă aeriană, îmbrăcată în verde, Peter plecase.

Fără să înţeleagă de ce, ea nu petrecu o seară plăcută.

CAPITOLUL III.

Coborând din maşină în faţa bisericii St. George, Peter se găsi în faţa a vreo cincizeci de obiective fotografice. O duzină de voci strigară să nu mişte, după care aparatele declanşară ca o salvă.

— Mulţumesc, domnule Clifton! zise un reporter.

Ce dracu căutau toţi aceşti oameni aici? Până şi ultimul loc în biserică era ocupat. Biserica era înmiresmată de parfumul florilor. Cei mai mulţi dintre participanţi păreau necunoscuţi. Oameni fără treabă, atraşi de curiozitatea de a vedea două milioane luând de soţie frumuseţea. Femei privindu-l cu gura căscată şi dându-şi coate. Într-o strană îl văzu pe valetul său; în alta pe şeful personalului, cu soţia. Forby surâdea respectuos, cu un aer de tristă incertitudine pe faţă. Poate nu-i va fi pe plac noii stăpâne? Flori erau îngrămădite de-a lungul grilajului din faţa corului. Pe altar, flori şi lumânări aprinse.

— Aveţi verighetele?

— Poftim?

Peter îşi pipăi buzunarul vestei. Da, erau acolo. Marjorie Wells îi zâmbea din strana situată în primul rând, cu care ea fusese onorată. Plânsese! Peter observă acest lucru când ea se întoarse spre el şi aceasta îl frapă, pentru că n-o ştia sentimentală.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cât timp mai avem de aşteptat?

Donald Wells îşi consultă ceasul.

— Nu sunt nici cincizeci de secunde de când eşti aici. Un pic de nervozitate?

— Un pic, da… Aş fi vrut s-o văd pe Jane ieri. M-a contrariat mai ales faptul că s-a dus la bal cu Hale, şi aş fi vrut să mă scuz.

Wells îşi strânse buzele subţiri, gândind că Jane trebuie să se fi simţit pălmuită. Supând în tête à tête cu Hale, cu două seri înainte de căsătoria sa, a dat întregului oraş ocazia să clevetească.

Un freamăt. Coate care se ating. Corul o întâmpină pe logodnică.

Privirea acesteia nu se opri deloc asupra lui Peter… şi nu-l luă de braţ pentru a merge la sacristie. El era atât de înmărmurit, încât avu nevoie să se reculeagă înainte de a semna în registru…

Un nou tur de fotografii; apoi, un grup compact de femei, precipitându-se spre portiera maşinii. Un poliţist rămase pe scara automobilului până când scăpară din mulţime.

— Oribil, nu-i aşa? zise Jane.

— Da… destul… Nu-mi dau seama…

Erau singuri, dar parcă se întorceau de la teatru sau de la un restaurant; şi această intimitate cu totul specială era lipsită de măreţie.

— Voi fi extrem de bun cu tine, murmură el.

Banalitatea cuvintelor lui o frapă. Jane se ghemui în colţul banchetei.

Din fericire, ea a reuşit în ultimul moment să schimbe locul recepţiei. Nu va mai fi la hotel, ci în casa de pe Avenue Road.

Ajunsă în camera sa, Jane se aşează ca să analizeze situaţia. Se gândea mai întâi la ea însăşi, dar din timp în timp, totuşi, se gândea şi la Peter. Şi atunci camerista văzu cum faţa ei se întunecă.

— Ar trebui să coborâţi, doamnă.

„Doamnă”! E adevărat: Doamna Peter Clifton. N-avea timp să reflecteze la acest aspect.

— Porter, cel care a aranjat florile în casă, spune că domnul Clifton i-a plătit cu o bancnotă de cinci lire falsă, domnişoară… doamnă. I-am spus lui Porter că lucrurile se vor aranja.

— O bancnotă falsă de cinci lire?… Falsă?

Mai întâi, Jane se amuză.

— Da, domnişoară. A dus-o la poştă şi a fost întrebat: „De unde aţi primit-o?”… Şi tot ce urmează. Şi Porter zice că el nu-şi poate permite să piardă aceşti bani.

O bancnotă falsă de cinci lire? Straniu! Ieri a mai fost o poveste cu o bancnotă de cincizeci de lire, tot falsă… Jane nu-şi mai făcea iluzii că ar fi de glumă.

Deschise un sertar de la secretaire şi scoase poşeta.

— Uite o altă bancnotă… Spune-i lui Porter să nu-şi mai facă sânge rău. Este evident că nu va pierde nimic. Aceste bancnote false trebuie să fi fost primite de domnul Clifton de la cineva.

Coborî scara atât de preocupată de aceste bancnote, încât a trebuit să fie condusă spre atelier. Nu era deloc momentul să vorbească despre aceasta cu Peter.

În sfârşit, era liberă. Debarasată de rochia din satin alb şi de voal, de buchetul cu parfum discret, eliberată de obligaţia de a saluta oameni fără importanţă prin zâmbete care ar fi trebuit să exprime un fel de fericire!

Basil Hale se prezentă printre primii, având ceva îndărătnic în ochii săi schimbători.

— Am ordin să nu vă plictisesc, zise el strângând mâna lui Peter fără a-l privi. Să fii fericită, Jane, şi tot ceea ce urmează; şi întoarceţi-vă repede să-i căsătoriţi pe toţi prietenii voştri…

Peter continua să-i ţină mâna, strângându-i-o cu violenţă.

— Felicită-mă şi pe mine – îi zise el cu răceală.

— Drace! Ai o mână atât de grea! gemu Basil, Aceasta a fost singura amintire distinctă cu care ea pleca de la ceremonie, în afară de trandafirii albi şi de confeti.

În timp ce maşina rula rapid şi fără zgomot prin Hampstead Heath, ea îşi întoarse privirea spre soţul său. Acesta îşi sprijinea braţul pe cotieră, privind gânditor drumul. Jane ar fi vrut să-l întrebe dacă este fericit, dar nu putea să meargă atât de departe cu ipocrizia. În acel moment îşi aminti de bancnota de cinci lire.

— Porter?… Da, i-am dat o bancnotă de cinci lire… Nu era bună?… Cât sunt de neglijent!

„Neglijent” nu era exact cuvântul pe care ea îl aştepta. I-ar fi plăcut ca el să vorbească…

— Tu ai vrut să mergem la Longford Manor, Jane.

— Adevărat? zise ea cu o voce muşcătoare.

— Eu mă gândeam la Paris, sau…

— Să nu spui că la Como, îl rugă ea, gata să plângă.

Peter roşi.

— N-am fost la Como. Dar, în orice caz, sigur că n-aş fi ales Longford Manor. Am crezut că locul nu ţi-a plăcut, atunci când l-ai văzut prima dată.

— Casa îţi aparţine?

— Nu… O închiriez pentru trei luni, când sunt sătul de Londra. Proprietarul locuieşte permanent în străinătate, astfel că pot folosi casa oricând vreau… Domeniul este frumos şi liniştea locurilor îmi place deosebit de mult.

— Şi mie o să-mi placă, zise ea cu hotărâre. Nu te supăra pe mine că sunt puţin nervoasă astăzi… Este agasantă o astfel de ceremonie. Ai văzut-o pe Marjorie? Această femeie

este îndrăgostită de tine, Peter. Da. Mă privea cu ochi răutăcioşi. Nu-i ciudat?

— Aş putea să jur că te înşeli!

— Poate că mă înşel… în ceea ce te priveşte. Dar pe mine mă detestă.

— Dar de ce?

Jane ridică privirea. Tocmai parcurgeau străzile strâmte din Tottenham şi intrau pe şoseaua spre Epping. El reveni la problema lunii de miere, pe când Jane ar fi preferat să vorbească despre Marjorie Wells.

— Vom putea să călătorim în străinătate mai târziu: New York, Long Island sau în altă parte. Sound este magnific. Cunosc atâţia oameni în Statele Unite. Am fost acolo anul trecut… cu Bourke, un personaj atotputernic la Scotland Yard. El a fost de multe ori în America, în călătorii de agrement menite să-i omoare plictiseala.

Jane nu putu să nu se întrebe de ce Peter căuta compania poliţiştilor şi lega prietenie cu ei.

Nu mai schimbară aproape nici un cuvânt în cursul acestui voiaj plictisitor. Cu inima strânsă, ea observă, din vârful dealului care domină Newportul, hornurile de la Longford Manor; şi înainte de a-şi aduna şi ordona gândurile, maşina trecu de grilajul porţii.

Cei doi servitori aşteptau în faţa intrării. Erau nişte bătrâni surzi, de mulţi ani în serviciul proprietarului. O bătrână cameristă aduse o ceaşcă de ceai pentru Jane în salonul său cu lambriuri impozante.

Camera lui Peter, ca şi a ei, dădea în acel salon. În timp ce Jane savura lichidul fierbinte, Peter apăru în uşă.

— Ai văzut grădina şi stâncile?

Ea fu cuprinsă de o bucurie copilărească la gândul că va ieşi la aer liber şi va vedea apusul de soare; dar când soţul său o luă de braţ, ea rămase atât de rece, încât după o clipă acesta îşi retrase stânjenit braţul.

Minutele îi părură fără sfârşit. Plictisită, urcă să se îmbrace.

Peter avusese o idee pentru care ea îi era recunoscătoare: Anna părea să creadă că luna de miere este pe sfârşite.

— Domnul Clifton a spus că v-a adus aici înainte de a vă întoarce la Londra, doamnă. Este un loc cum puţine pot fi atât de potrivite pentru a petrece luna de miere! Ni se întâmplă adesea să închiriem pentru o lună, dar dumneavoastră sunteţi prima doamnă care vine să-şi încheie luna de miere la Longford.

Când s-au aşezat la masă, Jane i-a mulţumit cu multă drăgălăşenie lui Peter pentru acest fapt.

— Anna nu citeşte ziarele, altfel ar fi ştiut că am minţit, zise el, parcă dornic să schimbe subiectul.

Petrecură această seară interminabilă în marea bibliotecă ce forma o aripă a castelului. O dată sau de două ori, el încercă să spună câte ceva, dar gândurile sale se pierdură în cuvinte fără şir. Nu o dată, ea a fost tentată să părăsească locuinţa şi să găsească vreun mijloc de transport care s-o ducă acasă! Când el încercă să vorbească despre căsnicia lor sau despre viitor, ea rămase tensionată, închisă în ea.

— Vei putea să utilizezi oricâte cecuri vrei, Jane… Vom avea un fel de cont comun…

— Ai fost grozav de generos…

— Dota n-a însemnat nimic… cele o sută de mii de lire, vreau să zic… Banii sunt o armă necruţătoare… Mă întreb uneori dacă n-am făcut uz de această armă puţin cam crud…

— Ţi-a dat ceea ce doreai!

Un mic demon o aţâţa. Cum ar fi putut el bănui că ea căuta o salvare din haosul în care se afla?

— Pe tine mi te-a dat… Vreau să spun că el a făcut posibil…

Dintr-un salt, ea fu în picioare, aruncând asupra lui o privire înflăcărată.

— Recunoşti că m-ai cumpărat!…

— Niciodată n-am vrut să spun aşa ceva!

— Ba da, este chiar gândul tău… Banii ţi-au permis să mergi mai repede. Era mult mai uşor decât… decât să-mi faci curte… Cuvântul este demodat şi prost, dar exprimă ceva… Desigur, nu-ţi imaginezi că te iubesc.

Foarte palid, Peter se ridică în faţa ei.

— Nu. Am sperat un moment. Acum nu mai cred.

— Un târg e un târg… îmi voi respecta obligaţiile… Voi fi… Sunt soţia ta. Nu voi fi atât de proastă încât să… Dar nu te iubesc. Dragostea este ceva ce nu poţi cumpăra… Poţi să mă îmbrăţişezi dacă vrei, dar aceasta mă va oripila… Regret… Ar fi trebuit să ţi-o spun în acea seară, când te-am văzut…

El o privea, palid, cu o faţă lipsită de orice expresie.

— Văd, zise el în sfârşit. Ei bine!… nu reclam ceea ce am plătit; vreau numai ceea ce vei putea să-mi dai…

Ea ridică privirea.

— Altfel spus, nimic.

Peter încuviinţă cu un gest.

— În orice caz, noi avem de… eh!… noi avem de tras această lună.

În acel moment se auzi la uşa de intrare o bătaie care se repercută ca un bubuit de tunet în vestibulul de piatră. Apoi se auzi un târşâit de paşi şi un zăngănit de lanţuri.

Peter aşteptă, cu ochii aţintiţi spre uşă. Aceasta se deschise.

Era inspectorul şef Rouper.

— Sunt dezolat că vă deranjez, domnule Clifton.

Cu un gest aproape brutal, el puse o mică valiză pe masa din bibliotecă, o deschise şi scoase un teanc de bancnote pe care de asemenea le puse pe masă.

— Aceste bancnote au fost găsite într-o valiză pe care aţi depus-o ieri de dimineaţă la casa de bagaje din gara Victoria, spuse el liniştit. Aş dori unele explicaţii, domnule Clifton.

— Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că aici este vorba de nişte falsuri, zise inspectorul.

CAPITOLUL IV.

Peter Clifton îşi întoarse privirea de la detectiv pentru a examina teancul de bancnote.

— N-am depus niciodată vreo valiză în gara Victoria.

— Vă spun… începu inspectorul, ridicând vocea.

— Nu folosiţi acest ton agresiv! Afirm că n-am depus niciodată vreo valiză la gara Victoria.

— Ea poartă numele şi adresa dumneavoastră, insistă Rouper pe un ton mai blând.

— Nu-ţi pui adresa pe o valiză ce conţine bancnote false şi pe care o laşi într-un loc public… Mi-ar plăcea să cunosc părerea şefului dumneavoastră de serviciu, ca şi pe aceea a superintendentului Harvey şi a altor câtorva domni. Concluzia pe care ar trebui s-o tragă ar fi că eu ştiam că aceste bancnote sunt false şi m-aş fi ocupat de desfacerea lor… Banca Angliei vă va oferi un milion opt sute de mii de argumente pentru a înţelege că n-aş face o asemenea prostie… Aveţi acea valiză?

Rouper se întoarse către unul dintre cei doi oameni care aşteptau la intrarea în cameră; celălalt aduse o valiză nouă din piele verde. De mâner atârna o etichetă pe care era imprimat: „M. Peter Clifton, 75, Carlton House Terrace”.

— N-am văzut-o niciodată, zise Peter după o privire rapidă. Ar însemna că vă fac să trădaţi secrete oficiale dura v-aş întreba cum aţi aflat că această valiză se află la rara Victoria?

— Asta nu vă priveşte! Eu mă aflu aici ca să fac o anchetă asupra circumstanţelor. Şi pe de altă parte…

— Eu am dat azi dimineaţă o bancnotă falsă de cinci lire şi se pretinde că mai înainte am mai dat una de cincizeci de lire.

Peter băgă mâna în buzunar şi scoase un portofel din piele. II deschise pe masă, apoi îl goli cu încetineală.

— Uite aici una de douăzeci de lire, este bună… Asta de asemenea… Asta (ridică o bancnotă şi o examină în lumină) este falsă… filigranul are imperfecţiuni… Aţi face bine s-o luaţi… Această bancnotă… (o pipăi cu grijă)… este bună; aceasta la fel. Dar asta e falsă… Inutil s-o mai priviţi: se simte la pipăit.

Peter alese bancnotele una câte una.

— Aceste bancnote provin de la banca dumneavoastră?

— Unele. Sunt destul de neglijent în chestiuni băneşti şi păstrez bancnotele într-un sertar blindat din biroul meu. Când am nevoie, le iau pe primele care-mi cad sub mână. Când primesc bani în schimbul unui cec, reconstitui stocul.

— Luând bani de la bancă? întrebă detectivul cu vioiciune.

— Rareori trec pe la bancă… Nu, de la comercianţi… Croitorul meu, de exemplu, mi-a schimbat un cec de o sută de lire. Mă adresez persoanei celei mai apropiate.

Jane asculta intrigată şi fascinată. Dacă el era vinovat, atunci cel puţin ştia să se disculpe cu abilitate.

Rouper părea deconcertat. Arătă teancul de bancnote găsit în valiză.

— Pe acelea tot un comerciant vi le-a dat?

— V-am spus deja că nu-mi aparţin… valiza nu-i a mea. Singura care pare a fi a mea este eticheta. S-a făcut aceasta pentru a mă distruge.

— Aveţi duşmani?

— Dar dumneata, Rouper?

Detectivul se înverzi de furie.

— Nu sunt duşmanul dumneavoastră, şi mă surprinde să vă aud pronunţând aceste cuvinte… Nu fac decât să-mi îndeplinesc datoria.

Atunci, spre stupefacţia Janei, Peter înălţă capul.

— Mă supravegheaţi de-o lună… Asta se cheamă filaj, cred.

Furia îl făcu pe detectiv să-şi piardă orice prudenţă.

— Adevărat? Atunci, va trebui să-mi furnizaţi câteva informaţii suplimentare… Cine este doamna care v-a vizitat

în apartamentul dumneavoastră în fiecare noapte, intrând pe uşa de serviciu şi ieşind nu ştiu când?

— Ce minciună oribilă! strigă Jane, mirată şi ea de vehemenţa cuvintelor sale. Chiar dacă ar fi adevărat, nu aveţi dreptul…

— Este adevărat. Peter părea personificarea sângelui rece. Perfect adevărat. Am primit în apartamentul meu vizita unei doamne care în general n-a rămas decât o oră şi a ieşit pe unde a intrat. Ea este în vârstă, cred, de şaizeci şi cinci de ani. Cât despre numele şi adresa ei, nu am intenţia să vi le furnizez…

— Una dintre prietenele dumneavoastră?

Peter zâmbi din nou.

— Nu chiar o prietenă. În realitate, ea mă urăşte. Este, sau a fost, bucătăreasă. Asta-i tot ce pot să vă spun.

Agasat, Rouper îşi frecă bărbia.

— Va trebui să fac un raport despre aceasta.

— Eu sunt cel care va face raportul. Peter arătă spre telefonul de pe masă.

Inspectorul ezită.

— Pot să-l folosesc?

— Nu, domnule. Nici o lege nu vă dă dreptul să vă serviţi de telefonul meu.

Mirarea lui Rouper era aproape comică.

— Foarte bine, domnule. Regret că v-am plictisit. De fapt, eu n-am semnalat faptul la Scotland Yard…

— Nici la poliţia comitatului Essex… în fond, Rouper, dintre toate persoanele prezente în această cameră, dumneata te afli în cea mai proastă postură… Intri aici fără mandat… Aduci doi oameni cu dumneata… Fără autorizaţie, îmi imaginez!… Şi eşti obligat să-mi ceri foarte umil să nu semnalez faptul şefilor dumitale!

Rouper îl privi cu un aer suspicios.

— Faceţi parte în vreun fel din poliţie?

— Nu, dar eu…

În acest moment, Peter părea să remarce pentru prima oară prezenţa soţiei sale.

— Jane, dacă ai vrea să ne scuzi un moment, aş dori să vorbesc cu inspectorul.

Ea trecu în salon şi aprinse lumina.

Un interes nou împinse într-un plan secund drama printre ai cărei actori figura şi ea. În cursul acestui sfert de oră în care asistase, alături de soţul său, la acuzaţii stupefiante, ea trăise aproape toată gama de emoţii… Teama crescând până la limitele terorii; uşurarea, aproape bucuria, când aşa-zisa inculpare fusese înlăturată; dispreţul… Când apăruse dispreţul? Oarecum înfricoşată, ea observă că împărtăşeşte dispreţul calm al lui Peter.

Peter se transformase. Bărbatul nervos şi taciturn pe care îl cunoştea dispăruse fără urme.

Să fie un bluff? La acest gând, simţi că i se opreşte inima. Şi dacă cele două milioane despre care vorbeşte el nu există? Totuşi, cele o sută de mii de lire pe care i le-a oferit ei sunt perfect reale! John Leith a verificat fiecare bancnotă.

Auzi uşa închizându-se şi Peter intră. Se aştepta să-l vadă zâmbind, dar el era foarte serios.

— Copoii au plecat – o anunţă.

— Cine este acest Rouper?

— Un adevărat detectiv… Ce trupă magnifică există la Scotland Yard! Prost plătiţi, dar în afara oricărei bănuieli. Din când în când este prins câte unul care mai ciupeşte ceva, astfel că trebuie să-şi păzească pielea. Asta-i Rouper…

— Dar el are o oarecare vârstă…

— Trebuie să iasă la pensie anul acesta. Cunosc destul de bine Scotland Yard-ul. Am fost acolo o dată sau de două ori pentru unele informaţi. Sunt… în fine, am interesul să păstrez legăturile cu poliţia.

— Dar acest individ te supraveghează.

— I-am stârnit gelozia, şi asta l-a făcut să recunoască… Da, mă supraveghează. Ar fi bine să te duci la culcare şi să încui

uşa, ar putea să ţi se strecoare ceva bancnote false de cinci lire sub pernă.

În această manieră fără drept de replică a fost expediată Jane în seara căsătoriei sale.

Urcând scara largă, se simţea amuzată; chiar aţâţată. Îşi imagina diferite posibilităţi…

Ajungând pe palier, tresări de spaimă. Lumina provenea de la un mic felinar din fier forjat ce atârna de plafon. Jane pusese deja piciorul pe ultima treaptă când observă o siluetă mişcându-se în penumbră. Trebui să facă un efort de voinţă ca să nu ţipe.

— Oh! Dumneata eşti, Anna?

Bătrâna servitoare se apropie.

— Da, doamnă… Vă aşteptam.

Îşi urmă tânăra stăpână în camera în care trona un pat mare, cu coloane. Pereţii erau acoperiţi cu tapiserii. Când se aprinse lumina, Jane găsi camera destul de veselă.

Cu mult zel, bătrâna făcu elogiul instalaţiei electrice.

— Nu există în împrejurimi casă luminată ca aceasta. Totul se face cu ajutorul curentului electric: gătitul, curăţenia…

— Domnul Clifton vine adesea aici? întrebă ea în timp ce se dezbrăca.

— Nu avem dreptul să vorbim despre treburile altora… Astfel ne păstrăm locul aici… Noi aparţinem casei şi suntem închiriaţi o dată cu ea. Apoi adăugă: „Jinks and Jinks” se ocupă de toate problemele. Şi Jane înţelese că era vorba despre agenţii care închiriau casa.

Patul era mai confortabil decât s-ar fi crezut… La căpătâiul patului se aflau întrerupătoarele pentru lămpile din cameră. Jane stinse lumina şi se întinse cu voluptate între cearşafuri. Apoi, pe jumătate adormită, îşi aminti că n-a tras zăvorul la uşă.

Dar i se păru ceva exagerat şi somnul îi alungă din minte această idee.

În lumina crudă a dimineţii, Anna părea şi mai bătrână.

— Bună dimineaţa, doamnă!

„Doamnă”? Da, desigur!… Ce ciudat!

Când bătrâna ieşi din cameră, Jane îşi puse halatul şi papucii şi se duse la fereastra deschisă. Îşi coborî privirea asupra unei peluze cu iarbă tunsă, separată de parc printr-un gard de fier în stare destul de proastă; mai departe, colinele verzi ale parcului se întindeau până la o alee de ulmi pe care soarele îi poleia.

În primul moment nu remarcă prezenţa lui Peter; apoi el se ivi, păşind alături de un străin.

Peter părea bine dispus.

— Bietul Rouper… Tras pe sfoară!…

Jane n-ar fi putut să spună dacă era bucuroasă sau tristă văzându-l atât de jovial. De altfel, nici nu dădea prea mare importanţă acestui fapt. Poate că şi el aştepta ca rezistenţa soţiei sale să cedeze; sau, mai ales, spera că această apropiere fericită va aduce o schimbare de atitudine.

Ea bău ceaiul adus de Anna, dădu drumul la apă în cadă, apoi începu să despacheteze lucrurile din valiză.

Când îi întâlni pe cei doi bărbaţi ce se plimbau pe peluză, buna dispoziţie a lui Peter dispăruse: era grav, aproape morocănos şi – pentru prima dată după scena din bibliotecă – părea să fi redevenit cel de altădată.

— Jane, ţi-l prezint pe domnul Bourke. M-ai auzit vorbind despre dânsul.

Deci acesta era redutabilul comisar Bourke! Un bărbat corpolent, cu o faţă rotundă şi jovială, împodobită cu mai multe rânduri de bărbii.

— Regret că vă tulbur paradisul, doamnă Clifton.

Domnul Bourke se situa la antipodul imaginii pe care ea o avea despre un detectiv. Abia privind mai atent în ochii lui hotărâţi, inchizitori, sceptici, reuşi să descopere atributele unui vânător de bandiţi.

— Sper că papá Rouper nu v-a plictisit prea tare aseară, doamnă Clifton. Un băiat de treabă acest Rouper, dar mai ales temerar în deducţiile sale, nu? Probabil că acela o fi fost grădinarul, domnule Clifton?

Peter Clifton săltă capul:

— E puţin probabil ca grădinarul să treacă peste răzoare şi, după câte ştiu, el nu are maşină.

Jane asculta intrigată.

— Ce se întâmplă?

Peter păru din nou tare stânjenit. Cu un aer jenat, roşi şi schimbă vorba.

— Fapt este că… cineva a trecut pe peluză aseară… Nu ştiu cine e, dar unul dintre servitori l-a văzut. Apoi, arătând un răzor sub ferestre: a lăsat urme pe pământul afânat… Nu este cazul să ne îngrijorăm. Nu de aceea a venit Bourke; a venit vorba despre asta întâmplător.

Văzând că el nu ţine să vorbească în continuare despre acest subiect, Jane îi lăsă singuri pe cei doi bărbaţi. Se gândea că Bourke va rămâne la masă; dar acesta plecă şi ea se găsi singură cu Peter în faţa marii mese.

El vorbi cu entuziasm despre Bourke, lăudându-i talentul şi calităţile de investigator; Jane ascultă fără să-l întrerupă acest elogiu care ocupă cea mai mare parte a timpului petrecut la masă.

— Cum se face că îi cunoşti pe toţi aceşti oameni de la Scotland Yard? întrebă ea pe când se plimbau pe peluza însorită.

Întrebarea produse asupra lui un efect ciudat: acest om de lume stăpân pe el, rece, deveni ca un şcolar descumpănit, care se bâlbâie.

— În ceea ce mă priveşte… ei au fost foarte amabili cu mine… Mi-au arătat interes şi mi-au fost de mare ajutor, mai ales Bourke… Nu-ţi dai seama cât sunt de amabili. Şi, oricum, este preferabil să te afli de partea bună…

— De partea Scotland Yard-ului?

— Ei bine, cam aşa! evită el.

Petrecură după-amiaza pe micul teren de golf. Pe măsură ce ziua se scurgea, simţeau amândoi ceva din tensiunea şi rivalitatea de seara trecută. Dar era chiar rivalitate? Jane

se întreba dacă nu fusese mai mult teamă, la ea şi puţin resentiment la soţul său.

El vorbea mai sec şi mai rar. Şi tot în linişte cinară, sub ochii miopi ai bătrânului servitor astmatic care era şi pivnicer şi valet şi factotum.

După cină, Jane trecu în salonul său. Noaptea era cam rece: un foc mic pâlpâia în cămin. Peter o urmă şi ei i se păru că el aşteaptă cu o nerăbdare prost deghizată servitul cafelei. Ai fi zis că este o ceremonie religioasă. Această femeie tânără, în rochie de seară cenuşie, şi acest bărbat aşezat pe marginea unui fotoliu păreau că îndeplinesc o formalitate care nu le făcea, nici unuia dintre ei cea mai mică plăcere.

— Dacă ai nevoie de mine, voi fi în bibliotecă, se scuză Peter pe un ton care spunea că nu-şi imaginează deloc că ea va simţi această nevoie.

La ora zece, ea îl căută în bibliotecă. Peter era la biroul său, cu o foaie albă de hârtie în faţă, muşcând capătul tocului.

— Mă duc la culcare, zise ea. Şi ieşi fără să audă ce a mormăit el.

Somnul nu veni uşor. Abia pusese capul pe pernă că-şi aminti de musafirul din noaptea trecută. Sări din pat, se duse la fereastră şi privi afară. Luna nu răsărise încă. Vântul sufla în rafale.

Trase draperiile în faţa ferestrei deschise, reveni în pat şi încercă să adoarmă. Se scurse o oră, după care Jane căzu într-un somn neliniştit.

În această seară, visele se succedau într-un mod deconcertant. Îi reveniră în minte Peter, tatăl său, detectivul cel solid… Peter parcă era pe punctul de a se îneca în mare, iar detectivul îl privea de pe puntea unei nave, cu un zâmbet feroce…

Deodată, se trezi tresărind. Un braţ îi înconjura umerii goi.

Simţi pe faţă nişte buze lacome. Scoase un ţipăt şi făcu eforturi să se ridice, împingându-l pe bărbatul care o

strângea în braţe.

CAPITOLUL V.

Mână sa întâlni o barbă hirsută. Amintindu-şi o mişcare de jiu-jitsu, învăţată cândva, Jane împinse cu toată forţa şi imediat braţul care-i înconjura umerii slăbi strânsoarea. Într-o clipă, eliberată, ea sări din pat gâfâind, astfel că nu mai era în stare nici să ţipe.

Alergă orbeşte către uşa de lângă fereastră şi se trezi în salon. Prin draperiile trase nu pătrundea nici o rază de lună.

În urma ei, auzi paşi alunecând pe parchetul lustruit din dormitor. Alergând înnebunită de groază, se împiedică de un scaun şi căzu. În cădere, atinse mânerul unei uşi, pe care îl învârti.

Peter şedea pe marginea patului. Nu el fusese vizitatorul nocturn; Jane simţise asprimea unui palton de tweed şi un guler moale.

— Jane! Ce se întâmplă?

Ea nu putu decât să-i arate deschizătura întunecoasă a uşii şi să îngâne o poveste incoerentă. Nu apucă să spună mare lucru, că Peter sări în picioare.

Când reveni, o găsi în pat, acoperindu-şi cu plapuma umerii ce-i dârdâiau.

— Fereastra ta este larg deschisă, iar în exterior, pe perete, se află o scară. Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

Peter se aşează pe marginea patului ca să asculte povestea ei dezlânată. Nu părea furios, cum s-ar fi aşteptat. În vocea lui exista o oarecare gravitate care la început o surprinse, apoi o irită. Interesul lui se concentra nu asupra identităţii, ci asupra îmbrăcăminţii vizitatorului.

— Eşti sigură că avea un palton?

— Cu certitudine! Ţi-am spus că am simţit haina şi avea la guler un ac de siguranţă care s-a deschis şi m-a zgâriat. Priveşte!

— Eşti sigură că n-a vorbit nimic? Purta ghete? Nu te-am auzit ţipând.

— N-am ţipat. Eram surprinsă. Credeam că eşti tu.

Peter săltă capul şi ascultă cu atenţie. Ea auzi în depărtare un scârţâit şi zgomotul uşor al unui motor de automobil.

— El este! zise Peter.

Să fi fost o părere a ei? Jane ar fi jurat că a sesizat o uşurare în vocea lui.

— De ce nu l-ai urmărit?

Ar fi vrut să pară un reproş, dar vocea ei suna fals. Era, dimpotrivă, fericită că n-a lăsat-o singură.

— Eu eram sigur… Vezi, nu ştiam exact ce s-a întâmplat… Putea fi un coşmar. De altfel, şi dacă l-aş fi urmărit, e foarte puţin probabil că aş fi putut pune mâna pe el.

Peter se învârtea prin cameră, adunându-şi hainele.

— Vrei, desigur, să plec…

— Nu. Am să mă îmbrac… E aproape patru şi am dormit destul. Ar fi mai bine să rămâi aici şi să laşi lampa aprinsă până când mă întorc.

După toate aparenţele, el se îmbrăcase în salon, căci foarte curând reveni să ia lanterna de pe noptieră.

— Voi coborî pe scara aceea ca să cercetez puţin locul. În acest timp, tu poţi să te duci la culcare… sau să te îmbraci… sau să rămâi aici.

Spunând aceste cuvinte, pe faţa sa apăru unul dintre acele zâmbete rare şi fugitive. Şi Jane avea impresia că a fost ceva care lui i-a făcut mare plăcere. Îl auzi coborând treptele una câte una. Coborând din pat, Jane se duse în camera sa, încuie uşa şi privi pe fereastra deschisă. Peter era pe alee. Razele lanternei luminau straturile de flori. La un moment dat, se vede că ea făcuse vreun zgomot, căci Peter i se adresă:

— Sunt urme proaspete!

Închizând fereastra şi trăgând draperiile, Jane se minuna de calmul cu care el privea acest incident îngrozitor. S-ar fi zis că el se aştepta la ceva de genul acesta.

Nu terminase cu îmbrăcatul când îl auzi că urcă scara, traversează salonul şi intră pe culoar. Deschizând uşa

salonului, ea observă că Peter a aprins lumina. Abia se instalase în faţa căminului, când el intră cu două ceşti de ceai şi o farfurie cu biscuiţi, pe care le aşează pe masă.

— Consideri desigur că iau lucrurile prea calm?… Dacă aş fi fost complet treaz l-aş fi urmărit pe acel individ şi i-aş fi rupt oasele.

Asprimea vocii lui îi păru Janei absolut sinceră. Ea însăşi se resimţea în urma şocului şi, deşi mâna nu-i tremura când luă ceaşca, emoţia nu-i dispăruse cu totul. Ulmii de pe alee trasau o linie neagră pe cerul cenuşiu al dimineţii.

— Ar fi de preferat să schimbăm camerele, zise Peter. Eu pot să ţin fereastra închisă. Sunt trei ochiuri de geam care pot rămâne deschise ca să intre aerul necesar. Dar nu cred că individul va face o nouă tentativă… N-ai observat dacă-ţi lipsesc ceva bijuterii?

— Nu. Am făcut greşeala să-mi las inelele şi brăţările pe masa de toaletă, dar n-au fost atinse. Dacă ar fi fost un hoţ…

Conversaţia devenise penibilă. De fapt, ea observase că nu prea au prieteni şi gusturi comune. Jane se surprinse vorbind despre căsătoria sa ca despre o ceremonie care lui îi era străină.

N-o văzuse pe Marjorie Cheyne nici la biserică, nici la recepţie.

— Îţi place de ea? întrebă Jane, aproape sigură dinainte de răspunsul lui, pentru că Peter era acel gen de om exasperant care nu are nici preferinţe, nici antipatii certe. A fost o surpriză aproape plăcută să afle că el n-o simpatiza în mod special pe Marjorie.

— Nu ştiu cum s-o definesc… Uneori este teribil de dezagreabilă… Mai degrabă răuvoitoare. Dar eu sunt prea neînsemnat ca să-i provoc animozităţi.

Ocazia era potrivită ca să-i pună o întrebare ce-i stătea pe limbă de când îi vizitase detectivul. Această intimitate ciudată, rezultat al aventurii din timpul nopţii, crease o

atmosferă care-i permitea să abordeze problemele cele mai delicate. Totuşi, îl găsi încă destul de distant.

— Da, este perfect adevărat că acea doamnă mă vizitează adesea… Dar, cum i-am spus şi lui Rouper, este o bucătăreasă… sau, cel puţin, a fost până nu de mult. Apoi, cu un râs nervos, adăugă: Are necazuri.

Nu dori să adauge alte amănunte despre aceasta, doar că se numea Untersohn şi că era de origine suedeză.

Soarele se înălţa pe cerul fără nori, poleind grădina şi peluza. Pe la şapte, cu tot stimulentul ceaiului, Jane îşi simţi capul greu. Intră în camera sa cu intenţia de a se întinde o oră, dar abia gongul pentru dejun a reuşit s-o trezească.

Privind pe fereastră, îl văzu pe Peter îndreptându-se spre alee în compania unui bărbat care după siluetă părea a fi Bourke.

Peter o aştepta pentru dejun.

— Şi totuşi le-am spus să nu mai bată blestematul ăsta de gong!… Dormeai atât de profund, încât n-aş fi vrut să te trezească.

Îi povesti că Bourke venise la chemarea sa. Era în afară de orice dubiu că bărbatul care intrase în camera ei în timpul nopţii fusese acelaşi individ care dăduse târcoale domeniului în ajun.

— Apropo, sper că nu ai nimic împotrivă, l-am întrebat pe Donald Wells dacă poate să vină până aici. Aş fi putut să mă duc eu la el, dar nu vreau să te las singură aici.

Contrariată, Jane ridică privirea din farfurie.

— De ce l-ai chemat? Nu te simţi bine?

— Eh… Mă simt bine!… Desigur.

Un zâmbet poznaş apăru pe faţa ei.

— O aduce şi pe Marjorie?

— Nu! răspunse el sec.

— Atunci de ce vine, dacă nu eşti bolnav?

După-amiaza aduse a doua emoţie din acea zi.

Peter citea în bibliotecă. Jane, după ce încercase în zadar să stea de vorbă cu un bătrân grădinar taciturn, intrase în

casă, descurajată.

Peter ridică ochii de pe carte şi o ascunse cu repeziciune… gest care o făcu pe soţia sa curioasă.

— Cât timp vom mai sta la Longford? Acest loc este ucigător, Peter. Te-ai supăra dacă ţi-aş spune că mă plictisesc îngrozitor?

El zâmbi cu simpatie.

— Aceeaşi părere o am şi eu. Şi, fără să te consult, am reţinut un apartament la Ritz-Carlton. Măcar la Londra sunt teatre.

Ideea de a se vedea eliberată din această ambianţă lugubră o făcu aproape fericită.

— Nu trebuie să ştie tata… el nu va înţelege… Când plecăm? întrebă ea.

Peter îi spuse că nu vor putea obţine apartamentul reţinut decât peste două zile.

— Ce citeai când am intrat?

El îi arătă cartea, cu un aer de copil prins asupra faptului. Era o lucrare franţuzească despre gravură. Jane uitase că aceasta era marota lui.

— Datorez mult acestei marote. Nu te-aş fi întâlnit niciodată dacă lipsa mea de ocupaţie nu m-ar fi dus la acea expoziţie.

Şi ea uitase că tatăl ei i-l prezentase într-o obscură galerie de pe Bond Street.

— Bietul tata! A fost tare necăjit că a pierdut gravurile tale. Şi eu sunt dezolată din această cauză.

Peter avu amabilitatea de a se face ecoul acestor regrete. De fapt, într-un moment de expansiune, îi împrumutase viitorului său socru o suită din gravurile sale. Munca lui Peter era extraordinar de delicată. Plăcile pierdute, care nu erau mai mari decât o carte poştală, reprezentau eforturile sale cele mai remarcabile.

— Este o mare nenorocire. Nu voi mai realiza niciodată ceva la fel de bun… Şi s-ar zice că noi, englezii, nu avem simţ artistic! Am oferit o mie de lire celui care mi-ar restitui

aceste plăci, dar cine le-a găsit preferă să păstreze aşa nişte capodopere!

Aşezată pe un scăunel, de cealaltă parte a căminului, cu bărbia în palmă, ea îl privea cu atenţie.

— Presupun că acest individ… cum se numeşte?… Diavolul… trebuie să fie şi el un gravor. Tata pretinde că numai un mare artist poate să facă o asemenea treabă… El a văzut câteva exemplare din acestea.

— Îl cred.

El vorbea pe un ton total indiferent. Era evident că nu acorda decât un minim interes capacităţilor artistice ale falsificatorului necunoscut.

Simpla menţionare a numelui Diavolului făcu să dispară buna dispoziţie şi să înceteze conversaţia.

După un timp oarecare, Jane se ridică şi ieşi în hol.

Era lângă uşă, privind spre parc, când observă o maşină. Nu era o maşină obişnuită. În primul moment, crezu că în apropierea casei a fost garată o rulotă de circ. Caroseria foarte mare, de modă veche, era vopsită în roşu ţipător şi în auriu. Mânerele şi alte garnituri metalice erau din aur mat. Şoferul şi valetul purtau caschete împodobite cu galoane şi uniforme asortate cu maşina şi cu tapiţeria acesteia.

Privind cu gura căscată această enormă maşinărie, Jane mai remarcă la caschetele celor doi şi nişte cocarde impozante.

Valetul coborî şi deschise portiera. Avea un aer tacticos. Din maşină descinse o femeie impunătoare, corpolentă, cu o faţă aspră. Dar, în spatele acestei figuri congestionate şi buhăite, Jane bănui frumuseţea care altădată animase această faţă. Un strat gros de pudră mai mult accentua ridurile. Buzele erau de un roşu strălucitor, iar genele puternic rimelate… Mâinile sale grase erau fără mănuşi; pe fiecare deget avea câte un inel. La urechi îi atârnau cercei cu diamante, iar la gât scânteia un imens pandantiv.

Ajunsă în faţa intrării, aruncă spre Jane o privire sumbră.

— Dumneata eşti soţia lui?… Eu sunt doamna Untersohn.

Doamna Untersohn… bucătăreasa! Iată deci femeia misterioasă care-l vizita pe Peter aproape zilnic! Vocea ei era dură şi de rând. Nu căuta să facă impresie bună despre rangul său social decât prin aspectul exterior.

— Sunt într-adevăr doamna Clifton.

Femeia cea solidă gâfâia de emoţie înăbuşită… Jane presupuse că aceasta se afla într-o stare de furie şi se simţi mai mult curioasă decât alarmată.

— Ţi-a dat ceea ce nu avea dreptul să-ţi dea! zise vizitatoarea gâfâind de furie. Ceea ce el a furat moştenitorului legitim al…

O clipă, Jane rămase deconcertată: acuzaţia, gesturile teatrale, vechile clişee ale melodramei ieftine.

— Moştenitorul legitim? Cine este moştenitorul legitim?

Doamna Untersohn luă o atitudine şi mai impozantă:

— Fratele lui Peter Clifton… fiul meu!

CAPITOLUL VI.

Fratele lui Peter? Peter este copil unic. Acesta a fost singurul amănunt asupra sa pe care i l-a oferit Janei!

— Îmi permiteţi?

Peter ieşise fără zgomot din bibliotecă.

— Să-ţi permit?… Pe buzele puternic rujate apăru un rânjet oribil. Vorbeşti tot timpul, dar ai face bine să nu-l lipseşti pe fratele tău de drepturile sale!

Vocea care-l interpela pe Peter suferise o schimbare. Siguranţa grosolană de mai devreme făcuse loc unui accent plângăreţ, trădând o oarecare nelinişte.

— Am venit să te văd şi să terminăm cu aceasta – zise ea cu o voce ascuţită. Dacă vei folosi vreunul dintre procedeele tatălui tău te ucid ca pe un dine, jur!

Deschise poşeta sa mare, din piele, şi scoase un pistol nichelat, pe care îl ţinea în mâna tremurândă.

— Te împuşc la primul gest! Vreau dreptate şi nu mă mai sperii de tine!

— Intraţi, doamnă Untersohn, o invită Peter impasibil. El se îndreptă spre bibliotecă şi deschise uşa.

Jane, rămasă cu gura căscată, o văzu pe vizitatoare trecând cu pistolul în mâna ce-i tremura în continuare.

Doamna Untersohn intră în cameră urmată de Peter. Uşa se închise în urma lor, iar Jane ieşi pe peluză.

Ce însemna asta? Jane mergea încet şi fără zgomot pe alee când auzi un scârţâit de roţi; ridicând ochii, observă o maşină ce venea dinspre pavilionul de la intrare. Cu inima tresărind, recunoscu caroseria albastră şi porni în întâmpinare fluturând mâna.

— Sunt mâhnit că tulbur Arcadia voastră… declară Donald Cheyne Wells cu un zâmbet larg, întinzându-i mâna.

— Iar eu sunt încântată că ai venit.

Lucru ciudat, deşi ea nu-şi făcuse niciodată confidenţe cu Donald sau cu soţia lui, iată că, aproape fără să-şi dea seama, îi povesti despre vizitatorul nocturn.

— Dumnezeule mare! murmură el. Apoi, cu glas tare: Nu l-ai recunoscut?

Agitaţia lui era aproape comică. Imediat, ea îl văzu privind cu ochi măriţi spre „careta” doamnei Untersohn.

— Untersohn!… E aici?

Faţa doctorului era crispată.

— O cunoşti? Cine este femeia aceasta?

Dar el înainta cu paşi mari spre casă.

Înainte de a ajunge la intrare, apăru doamna Untersohn. Sub stratul de pudră, faţa sa era roşie de furie. Făcu un semn poruncitor valetului şi greoaia maşină porni spre ea.

Cheyne Wells se opri văzând-o şi rămase tăcut până când maşina dispăru cu strălucitoarea sa povară.

— De când este aici? zise Wells cu o duritate vecină cu grosolănia.

— Doar de câteva minute, răspunse Jane. Deci cine este această femeie?

Donald oftă lung, ca scăpat de o mare greutate; vocea sa deveni mai amabilă.

— Este o femeie care l-a sâcâit foarte mult pe Peter, îmi imaginez. Te-ai întâlnit cu ea? Ţi-a spus ceva?

— Devii din ce în ce mai enigmatic, Donald… Da, am schimbat câteva cuvinte, ceea ce m-a lămurit că fiul său, moştenitor legitim, este fratele lui Peter…

Donald, cu faţa crispată, închise ochii.

— Bătrână nebună! Peter n-a avut niciodată vreun frate. Această femeie este o nebună, obsedată de ideea că fiul ei e moştenitorul averii lui Peter.

— Dar ea însăşi nu pare prea săracă!

Wells înclină capul.

— Trebuie să fie bogată… Este ceea ce face şi mai ciudată purtarea ei.

Părea dornic s-o convingă. Prea dornic, îşi zise Jane, cu obişnuitul său spirit pătrunzător.

— Peter ar fi trebuit s-o facă să se oprească în urmă cu mulţi ani. Este prea bun… Hei! Bună ziua, bătrâne!

Peter Clifton ieşise din casă, cu mâinile în buzunarele pantalonilor şi cu un zâmbet uşor pe buze. Donald se repezi spre prietenul său, îl prinse de braţ şi aproape îl târî spre casă.

„Din ce în ce mai misterios!” îşi zise Jane urcând spre micul salon. Niciodată vreo tânără căsătorită nu se simţise astfel şi nu înţelesese mai bine cât de puţin loc ocupă în viaţa soţului său.

Când, după un sfert de oră, auzi maşina lui Donald demarând, nu-i veni să creadă. Plecase fără să-şi ia rămas bun, fără să schimbe un cuvânt. Mai întâi îi păru amuzant; apoi se supără. Şi faptul că Donald îl rugase pe Peter să-i transmită cele cuvenite din partea lui nu i se păru suficient ca să se calmeze.

— A fost nevoit să se întoarcă imediat la Londra.

— Atunci de ce a alergat încoace?

— Eu i-am cerut să vină să mă vadă… Ce zici de această femeie?

El o urmă în bibliotecă şi îi oferi loc în fotoliu, dar Jane rămase în picioare, lângă masă, bătând cu degetele în aceasta într-un mod semnificativ.

— Oare îmi rezervi şi alte surprize?

— Îmi pare rău!

Peter se aştepta la altă întrebare, care nu întârzie.

— Ce vrea să însemne povestea asta cu fratele tău?

Pe faţa lui apăru un zâmbet fugitiv.

— Este una dintre fantomele mele obişnuite… cea mai puţin importantă pentru mine. Se poate ca eu să nu am simţul moralităţii, dar, în fond, această greşeală a tatălui meu nu mă deranjează atât cât ar trebui.

— Ah!… Deci asta era! zise ea puţin jenată.

— Asta era… îmi pare rău… Doamna Untersohn, care, după câte ştiu, este domnişoara Untersohn, are idei foarte vagi despre dreptul primului născut şi îşi închipuie că fiul său are dreptul… eh!… la o parte din moştenire.

În timp ce vorbea, Peter o fixa cu ochi interogatori, care păreau dornici să afle dacă ea era convinsă…

În realitate, ea nu fusese deloc şocată de această revelaţie, a cărei parte supărătoare nu prea o înţelegea. Ceea ce simţea era un fel de uşurare.

— L-am chemat pe Bourke la masă. Te deranjează?

Vestea o surprinse.

— Comisarul? Dar de ce, Peter, ţii atât de mult la ajutorul detectivilor?

Întrebarea ei îl amuză sincer.

— Credeam că ţi-am spus. Bourke este un foarte bun prieten. A făcut enorm pentru mine. Te deranjează într-adevăr dacă vine?

Ea nu formulă nici o obiecţie. Dimpotrivă, prezenţa unui al treilea la masă va destinde atmosfera – gândea Jane.

— Va petrece noaptea aici?

Peter clătină capul.

Deodată, pe ea o frapă situaţia lor comică şi neverosimilă. Peter o acceptase cu o uşurinţă surprinzătoare. Aşezată lângă fereastra camerei sale, privind spre o lume lipsită de culoare şi de farmec, Jane se întreba dacă nu se va trezi şi atunci va băga de seamă că măritişul ei a fost doar un vis.

Cu poşta de după amiază sosise o scrisoare de la Basil Hale. Peter îi aduse în cameră scrisoarea şi un ziar.

— N-am văzut poştaşul…

— A trecut acum o oră; am uitat să-ţi aduc scrisoarea.

Jane rupse plicul. Basil îşi anunţa întoarcerea de la Bournemouth chiar în acea zi; timbrul poştal purta menţiunea că scrisoarea a fost expediată de dimineaţă.

Mă întreb când va fi potrivit să vă fac o vizită, tinerii mei porumbei… Tatăl tău era atât de trist în seara când ai plecat, încât am luat trenul de Bournemouth. Nu ştiu exact de ce…

Fără să înţeleagă motivul, această scrisoare o agasa. Basil era impertinent de felul lui. Erau prieteni de mulţi ani, până când ea l-a întâlnit pe Peter. Basil era genul de tânăr petrecăreţ şi fără griji, cam slobod la limbă, dar adesea sclipitor; în orice caz, un camarad excelent.

Întorcând scrisoarea, observă un post-scriptum…

Sunt grozav de îngrijorat din cauza ta… în mod sigur! Oare am făcut bine? Am acţionat corect? Această slăbiciune pentru bani, din cauza căreia suntem dispuşi să sacrificăm totul…

Jane căută în plic să vadă dacă nu exista o continuare. Făcu o descoperire: sub degetele sale, hârtia se îndoi. Lipiciul era încă umed! Cineva deschisese scrisoarea şi o citise. Şi acest cineva nu putea fi altul decât soţul său.

CAPITOLUL VII.

Îl găsi pe Peter în bibliotecă, aţipit cu o carte în mână, şi i se adresă fără nici o introducere:

— Sunt probabil foarte nedreaptă dacă te bănuiesc de o josnicie pe care doar unul dintre servitori…

— De ce să-i vorbim de rău pe servitori? De fapt, eu însumi am deschis scrisoarea.

Jane simţi că o cuprinde o astfel de furie, încât un timp nu putu să rostească un cuvânt.

— Tu ai deschis scrisoarea? Şi cu ce drept? Este acesta unul dintre privilegiile pe care ţi le conferă căsătoria?

— Nu mi-am dat încă seama că ar exista privilegii speciale legate de căsătorie, zise el cu o urmă de zâmbet care pe Jane o făcu să fiarbă de furie.

— Eşti atât de amabil să-mi explici ce te-a împins spre acest demers extraordinar?

— Îmi displăcea că Basil îţi scrie… Aveam intenţia să-ţi spun acest lucru mai târziu… Nu mi-aş fi imaginat vreodată că Hale va avea îndrăzneala să-ţi scrie în timpul… lunii tale de miere!

Furia pe care o simţi Jane nu putea fi egalată decât de stupefacţie. Ea a crezut totdeauna că Peter şi Basil sunt buni prieteni.

— De ce nu ai încredere în el?

Peter săltă din umeri.

— Există uneori antipatii inexplicabile – despre aşa ceva este vorba. Ştiu că am comis un act de neiertat, dar crede-mă, Jane, n-am avut în vedere decât fericirea ta.

El a rostit ultimele cuvinte cu o oarecare ezitare. Jane nu părea convinsă. Dar, decât să caute din nou gâlceavă, preferă să lase lucrurile aşa.

Acest incident îi separă şi mai mult şi, în momentul când Bourke îşi făcu intrarea, relaţiile lor erau aproape glaciale. Astfel că Jane binecuvântă inspiraţia de a invita un al treilea la acest dejun care se anunţa atât de puţin vesel.

Domnul Bourke era într-o dispoziţie excelentă, aşa că Jane simţi cum îi dispare treptat supărarea. Curând, ea prinse gust pentru întâmplările legate de poliţie.

Îşi spuse părerea că n-ar fi vorba decât de un răufăcător, dar cu o îndemânare fără pereche.

— Sunt sărac, zise domnul Bourke, dar aş da uşor o mie de lire ca să pun mâna pe el.

— Acest om nu se încadrează în nici o categorie de răufăcători. Are complici, şi totuşi niciunul dintre ei nu l-a trădat. De ce? Pentru că aceştia nu-l cunosc.

— Prin ce diferă el de ceilalţi falsificatori?

Jane manifesta cel mai viu interes pentru acest falsificator vestit care-i acaparase imaginaţia.

Bourke duse mâna la buzunar, scoase un portofel burduşit, îl deschise şi arătă o bancnotă americană de o sută de dolari.

— Priviţi. Nu sunteţi expertă în bilete de bancă, dar chiar dacă aţi fi, răspunsul dumneavoastră ar fi acelaşi. Este imposibil să distingi acest bilet de unul adevărat. Se află în circulaţie o cantitate de contrafaceri mediocre. Există un loc la Hamburg unde se pot cumpăra bancnote de cinci lire cu optsprezece penny. Dar când un individ cumpără „operele" Diavolului, el trebuie să plătească un preţ special pentru securitatea sa personală.

Peter, pe care conversaţia se părea că nu-l interesează, îl întrerupse cu o întrebare:

— Cât ar costa o bancnotă de o sută de dolari cumpărată direct de la Diavol? Rostind aceste cuvinte, se aplecă în faţă, cu privirea fixată pe figura detectivului.

— Douăzeci de dolari, sau ceva mai puţin, ar fi preţul cerut de intermediar, dar care va câştiga fără îndoială cinci dolari la tranzacţie. Prin aceasta se deosebeşte Diavolul de toţi ceilalţi: el percepe un impozit pe liniştea spiritului. Poţi să străbaţi Statele Unite, cu buzunarele pline de bancnote, şi nu există decât o şansă la o mie să fii prins. Modul cum operează Diavolul este greu de explicat. Au fost arestaţi agenţi la Paris, Berlin, Chicago. Li se fixau un punct şi o oră de întâlnire, în general noaptea, într-un loc deschis, imposibil de spionat. Aici, bancnotele false erau remise în schimbul sumei convenite, pe care ei o vărsau până la ultimul bănuţ. Bancnotele erau însoţite de un fluturaş dactilografiat indicând unde trebuia să scrie pentru a obţine teancul următor. Adresa se schimba de fiecare dată. Poliţia a reuşit să descopere, într-unul dintre cazuri, că era vorba de o adresă fictivă, la un mic agent de publicitate. Invariabil, scrisorile erau luate de la agent de către un puşti recrutat la întâmplare şi treceau probabil prin două sau trei

mâini înainte de a ajunge la falsificator. Nu comite niciodată greşeala de a inunda piaţa. I se întâmplă să nu furnizeze nimic câte nouă luni la rând. Dar ceea ce produce este de o calitate perfectă. Singurul lucru de care suntem siguri este că agenţii lui nu sunt prea numeroşi.

Nu s-au constatat niciodată livrări simultane la Paris şi la Berlin.

— Şi totuşi beneficiile trebuie să fie enorme, zise tânăra femeie, curioasă.

— Şaizeci de mii de lire pe an. E o sumă! Singura dată când a emis bilete false în cantitate mare a fost în timpul devalorizării francului… şi aceasta probabil a contat. A lansat treizeci de milioane de franci în bilete de o mie pe piaţa franceză.

În timpul acestei conversaţii, Peter s-a jucat cu cuţitul, cu privirea fixată pe masă.

Văzându-l agitat, Jane bănui că el ar fi preferat să rămână singur cu Bourke. De fapt, Peter o lăsa pe soţia sa să facă faţă conversaţiei cu Bourke, el fixând acum singurul tablou din încăpere: portretul unui bărbat din epoca Regenţei, înalt, cu o faţă cam grosolană, cu gura mare şi dură, cu ochi în care pictorul surprinsese o expresie rece şi rea.

De îndată ce găsi ocazia, Jane se ridică, lăsându-i singuri. Faţa lui Peter se lumină.

Ea urcă din salon în budoarul său, aţâţă focul şi, în lipsă de altă ocupaţie, căută ceva de citit. Spre marea sa surpriză, găsi pe raft un volum foarte modern în limba germană. Nu cunoştea această limbă, dar ilustraţiile nu-i lăsau nici o îndoială asupra subiectului cărţii: era un manual despre arta gravurii. Să-i fi aparţinut lui Peter? Jane îşi aminti de gravurile pe care le pierduse tatăl său.

Cartea fusese citită cu atenţie, căci unele fraze erau subliniate. Deci Peter citea sau vorbea germana… În fiecare zi, ea îi descoperea câteva noi talente.

Era ora zece când Peter o chemă să-şi ia rămas-bun de la Bourke. Împreună priviră luminile maşinii ce se depărta pe

alee, apoi reveniră în bibliotecă, puţin stânjeniţi.

— Ei bine, eşti mulţumit de discuţia voastră?

El bâlbâi câteva cuvinte. Apoi, după un moment de tăcere, Jane, cam în grabă, îi ură noapte bună şi urcă în camera sa.

În această seară, ea zăvori uşa, trase perdelele la fereastră şi, înainte de a se dezbrăca, fixă cremona astfel încât să nu poată fi deschisă. Nu era deloc obosită, doar extrem de enervată. O oră întreagă se chinui în zadar să adoarmă. În cele din urmă căzu într-o stare care nu era nici somn, nici veghe…

N-ar fi putut să spună ce anume a trezit-o, cu inima bătând. Era un zgomot… făcut de paşi pe pietriş. Poate îl auzise inconştient, în somn?

Într-o secundă sări din pat, îmbrăcă halatul, păşi uşor spre fereastră şi privi afară. La început nu văzu nimic. Apoi…

Nu era imaginaţia sa; pe fondul întunecat al gazonului se deplasa o siluetă omenească…

Trebui să-şi ducă mâna la gură pentru a-şi înăbuşi o exclamaţie de groază. El era încă acolo! Cu o mână tremurândă, Jane deschise uşa ce dădea în budoar, îl traversă în grabă şi intră în camera soţului său. Patul, nedesfăcut, era gol. Peter încă nu urcase să se culce, ţinând seama de mica lampă care ardea pe noptieră.

Pendula situată alături de lampă arăta ora două. Jane traversă camera şi coborî pe scară. Uşa bibliotecii era deschisă; prin obscuritatea încăperii văzu o rază de lumină sub uşa sufrageriei. Intră. Nici aici nu se afla nimeni, dar se auzea un slab zăngănit ritmat, asemănător zgomotului unei maşini.

Dar unde era portretul bărbatului cu privire rea?

Dispăruse în zid, lăsând în loc o deschidere rectangulară. Tabloul şi partea inferioară a lambriurilor formau o uşă, acum larg deschisă.

Jane avansă şi văzu un spectacol de neuitat.

O cameră lungă şi strâmtă, fără mobilier, doar cu un banc solid în centru şi un altul mai mic de-a lungul unui perete,

acoperit de toate uneltele necesare unui gravor. Dar nu pe aceste unelte se opri privirea tinerei femei. Pe bancul din centru se afla o maşină ai cărei cilindri se mişcau aproape fără zgomot; era o presă de imprimat…

Cu inima gata să i se oprească, văzu foile dreptunghiulare alunecând de-a lungul unei benzi de pânză. Erau bilete de bancă şi omul care stătea lângă maşină, supraveghindu-i funcţionarea, nu era altul decât soţul său!

CAPITOLUL VIII.

Cu privirea aţintită asupra lui Peter, rămase mută, consternată. Deci aici era secretul Diavolului.

Ar fi vrut să ţipe de oroarea pe care i-o inspira această descoperire. S-a măritat cu un falsificator, cel mai notoriu dintre toţi… Nu era adevărat; nu putea fi adevărat!… Şi totuşi, el se afla chiar aici, examinând cu ochi critic una dintre bancnote.

Era cu spatele la ea. Jane îşi părăsi pe furiş locul, intră în hol şi nu-şi aminti de necunoscutul de pe peluză decât atunci când puse piciorul pe scară. Sub şocul acestei noi emoţii, prima emoţie pierduse din importanţă. O cuprinse frica doar în momentul când ajunse pe palierul primului etaj. Aplecându-se peste balustradă, îl strigă pe Peter. La a treia chemare, îl auzi răspunzându-i:

— Ce este, Jane?

— E un individ… pe peluză.

Făcu eforturi să-şi întărească vocea, dar se observa că tremură. Distinse zgomotul unei uşi care se închidea, apoi un declic metalic. Aproape imediat îl auzi traversând în fugă anticamera, apoi răsună un zgomot de lanţ.

De la fereastra camerei sale îl zări o clipă în pătratul de lumină proiectat de geamul vestibulului. Nu mai rămăsese nici urmă de intrus şi, după un moment, Peter ieşi din întuneric.

Ea stătea acum, îngrozitor de calmă, cu totul altfel decât în noaptea precedentă. Descoperirea pe care tocmai o făcuse o deranja de moarte; totuşi, spiritul îi rămânea

extraordinar de activ. Ajunse să-şi amintească unele detalii şi să le examineze cu o stranie detaşare. Deci aceasta era sursa averii lui Peter, explicaţia „moştenirii”… El era Diavolul. Şi această casă pe care pretindea că o închiriază era cartierul său general.

În momentul în care trăgea draperia şi aprindea lămpile, auzi paşii lui pe scară şi îl văzu în cadrul uşii, la câţiva metri de ea.

— N-am văzut pe nimeni, zise Peter. Draga mea, ai un aer atât de speriat! Dacă-l găsesc pe omul acesta îl omor!

— Omul?… Jane aproape că uitase de silueta întrezărită pe peluză. Ah, da! Nu l-ai găsit?

El nu răspunse. Ceea ce-l preocupa acum era că o vede pe soţia sa atât de emoţionată.

— Mâine ne întoarcem la Londra.

— Ştiu şi eu? Sunt foarte obosită.

Ea rămase culcată o jumătate de oră, cu ochii larg deschişi în întuneric, încercând să pună ordine în gândurile sale despre viaţă şi despre Peter. La un moment dat îl auzi ieşind din casă, evident ca să facă noi cercetări.

Îi veni în minte o posibilă explicaţie care o făcu să se înfioare: Să fie un detectiv? Oare Peter este supravegheat? Grija lui de a întreţine relaţii amicale cu poliţia l-a împiedicat să vadă că secretul său este bănuit de Bourke, care-l urmăreşte?

Cu aceste reflecţii, căzu într-un somn profund. Când se trezi, soarele scălda camera şi Anna o întreba dacă a dormit bine.

Jane se ridică şi îşi plimbă privirea în jur, plină de stupefacţie. Totul să fi fost doar un vis urât?

Bându-şi ceaiul, îi veni o idee.

— Anna,… a cui este această casă?

Femeia ridică privirea.

— Nu ştiu, doamnă. Cândva aparţinea unui bătrân gentleman care trăia în străinătate. Probabil că acum este mort. Reprezentantul său este un domn Blonberg… Are

biroul în West End, pe Knowlby Street. Nu l-am văzut niciodată. Se întâmplă uneori să vină aici şi să stea o lună.

Jane o privi fix.

— Şi totuşi nu l-ai văzut niciodată?

— Nu, doamnă. Când vine domnul Blonberg, îşi aduce servitorii lui… şi nu sunt tot ce poate fi mai bun. După plecarea lor, casa pare o cocină de porci.

— Dar dumneata unde te duci când el vine aici?

Un zâmbet deschise gura ştirbă a Annei.

— La fratele meu, la Londra. Toţi servitorii au concediu plătit şi niciunul dintre noi nu locuieşte în vecinătate, în afară de grădinar. El lucrează în grădină trei zile pe săptămână, dar nu i se permite să intre în casă.

Jane începea să vadă clar lucrurile. Această casă îi aparţinea lui Peter… Blonberg era numele sub care se ascundea pentru acţiunile sale. Aşa cum spunea Bourke – este omul cu mulţi complici, dar care nu-l trădează niciodată pentru că nu-i cunosc identitatea.

Îşi recăpătase tot sângele rece… dar o mică durere în inimă îi produse o revelaţie stupefiantă: îl iubea pe Peter! N-ar fi putut să spună de ce se simţea atrasă de el după ce-i descoperise culpabilitatea. Brusc, Jane înţelese toată singurătatea lui, pericolul în care se afla.

Ce să facă? Să-i scrie tatălui ei? Nu, acesta trebuie să rămână secretul său… Secretul său şi al lui Peter.

Poliţia avea deja bănuieli şi îşi întindea plasa. Rouper ştia cine este; Bourke trebuie că ştia şi el şi se folosea de prietenia lor ca să-l orbească pe Peter în faţa pericolului.

Jane făcea parte dintre acele persoane care amplifică ameninţarea pericolelor. Toate calităţile sale latente se treziseră. Apa rece a duşului o făcu să-şi recapete veselia.

Peter se plimba prin parc, străbătând peluza. Era palid, cu ochii încercănaţi, cu privirea rătăcită.

— N-am dormit prea bine. De fapt, această regiune nu-mi place… Dar mă tem că vei fi obligată să mai petreci o

noapte la Longford Manor… Oamenii ăia blestemaţi nu ne pot primi decât mâine.

Vocea sa avea ceva compătimitor. Jane nu-l văzuse niciodată atât de nervos şi iritat.

— Mi-ar plăcea să petrec o săptămână întreagă aici… Nu ar fi posibil? întrebă ea.

Să abandonezi acest loc cu oribilul lui secret în faţa unor ochi inchizitori i se părea o prostie de neiertat.

În prima clipă, el păru uşurat de propunerea soţiei sale; apoi, faţa i se întunecă din nou.

— Nu crezi că ar fi posibil să te întorci la Londra lăsându-mă pe mine aici pentru încă o zi sau două? Propunerea mea este neobişnuită, ştiu… Şi, în fond, este imposibil. Doar… Sunt câteva amănunte pe care aş vrea să le clarific. M-am gândit să-i cer lui Cheyne Wells să stea cu mine o noapte; aş vrea să-l văd pentru… unele lucruri.

Ideea de a-l chema pe Donald Wells o intrigă pe Jane. În ce calitate voia să-l vadă? Ca prieten sau ca doctor?

— Peter, îmi este imposibil să mă întorc la Londra… Oamenii aceia îşi vor închipui tot felul de lucruri!

Trecându-şi braţul sub cel al lui Peter, îşi potrivi pasul după al lui.

— Peter, sunt un monstru de egoism, iar tu, din toate punctele de vedere, eşti un înger. Dacă nu mă deteşti, va trebui… în locul tău, nici eu n-aş putea să suport prezenţa unei astfel de soţii! Dar eu vreau să-ţi vin în ajutor în mod serios, unde şi când voi putea… în diferite moduri, vreau să zic.

El zâmbi.

— Nu ştii cât mă ajuţi în acest moment… Sper, de altfel, să nu afli niciodată.

Era o provocare pe care în ajun ar fi primit-o imediat. Dar astăzi, Jane nu puse întrebarea pe care el o credea inevitabilă. De altfel, fără a-i lăsa timp să reflecteze, el continuă:

— Dacă crezi că nu eşti rezonabilă, te vei consola poate, aflând, nu asta mă tulbură, sincer! Ai fost şocată mai ales vanitatea mea naturală – pentru un moment. Oamenii sunt cumva ca zeii… Ei îşi imaginează că lumea cu tot ce conţine a fost creată pentru satisfacţia lor personală. Nu cred că tu mă deteşti sau că va trebui să pornim fiecare pe drumul său. Singurul lucru neobişnuit în căsnicia noastră este că eu nu ţi-am făcut curte… Un cuvânt demodat, desigur, dar necesar.

Jane asculta vrăjită. Pe moment, uitase că vorbea cu însuşi Diavolul; uitase norul care le întuneca vieţile. Îl asculta expunând nişte idei care-i dădeau o speranţă de fericire.

— Trebuie pur şi simplu să perseverăm şi să ne punem nădejdea în adevăr, zise el cu un zâmbet ciudat. Cred că avem nevoie unul de celălalt. Să dea Dumnezeu să nu ai emoţii prea puternice pe viitor; dar, dacă vei avea, mi-ar plăcea să fim siguri de noi, dincolo de acest noroi în care poate vom fi nevoiţi să ne împotmolim.

În aceşti termeni – înconjuraţi de splendoarea soarelui matinal şi de parfumul florilor – el îi atrase atenţia pentru prima dată asupra teribilei catastrofe care trebuia să zdruncine întreaga lor fiinţă.

CAPITOLUL IX.

În timpul micului dejun, el căzu din nou în muţenie. La un moment dat, Jane, fremătând, îl văzu că priveşte spre marele tablou de pe perete.

Ea încercă să înfiripe o conversaţie. Îndrăzni chiar să vorbească despre doamna Untersohn – subiect care, printr-un acord tacit, fusese cu grijă evitat până atunci.

— O femeie ciudată… Locuieşte în Hampstead… Nu din cauza asta este stranie… Ar trebui să fie foarte mulţumită, dar eu presupun că fiul său o tapează cât poate… Am ajutat-o de mai multe ori… Cred că i-am dat deja zece mii de lire în cursul ultimilor patru ani.

Despre proiectul de a-l chema pe Cheyne Wells pentru o noapte, el vorbi cu reţinere şi scuzându-se.

— De fapt, el mi-a făcut această propunere. I-am părut obosit. Chiar nu vezi nici un inconvenient în asta?

Dacă i-ar fi pus această întrebare în seara precedentă, Jane i-ar fi aprobat planul din toată inima. Dar acum?…

— Când vine?

— În seara aceasta… Dar dacă preferi să nu vină, pot să contramandez.

Ea clătină din cap în semn de negaţie.

În cursul dimineţii, pe când Peter era plecat în sat să expedieze câteva telegrame (zicea el), Jane făcu o descoperire. Anna îi deschisese valiza şi aranjase lucrurile în diferitele sertare ale vechiului garderob. Negăsindu-şi batistele, tânăra doamnă o sunase pe servitoare.

— Oare ce-am făcut cu ele? zise Anna încruntându-şi sprâncenele, ceea ce-i dădea un aer şi mai puţin plăcut. Ah! Îmi amintesc… Am pus toate batistele la un loc, în sertarul mesei de toaletă din camera domnului Clifton… mă duc să le aduc.

— Nu te deranja… Le găsesc eu.

Unicul sertar al mesei de toaletă era încuiat, dar cheia se afla pe masă. Jane deschise sertarul; din primul moment observă un teanc de mici plăci de aramă. Ridicând-o pe cea de deasupra, recunoscu imediat că era dintre cele despre care Peter pretindea că le-a pierdut tatăl ei. Nici o îndoială! Aşa deci, ele n-au fost deloc pierdute! Au fost tot timpul în posesia lui Peter, dar, distrat cum este, a uitat. Când s-or fi rătăcit? Jane reflectă un moment. 1 aprilie. Îşi amintea că tatăl său glumise în acea zi, negând că plăcile ar fi fost vreodată la el şi pretinzând că Peter făcuse o glumă de 1 aprilie.

Servitoarea intră puţin mai târziu şi Jane o întrebă la întâmplare:

— Când a fost domnul Blonberg aici ultima oară?

— La începutul lui aprilie, doamnă.

Deci asta era! Jane îşi aminti că, într-adevăr, la începutul lui aprilie, Peter fusese chemat la Paris într-un mod

misterios.

— Domnul Blonberg nu doarme totdeauna aici… Vine cu maşina sa şi cel mai adesea pleacă în aceeaşi seară. Conduce el însuşi un mic automobil închis.

— Ia te uită, ce interesant! Doctorul Wells va petrece noaptea aici. Bănuiesc că există o cameră pentru oaspeţi.

— Sunt trei, doamnă. Vine singur?

Faptul că Donald ar putea să vină cu soţia sa n-o incinta deloc pe Jane. Era singura persoană pe lume pentru care avea o veritabilă antipatie.

— Aşa cred.

Donald sosi după prânz. Era singur.

— Nu există nici un motiv de îngrijorare, îi spuse el tinerei femei când, cu prima ocazie, ea îl trase deoparte ca să-l întrebe, pe nepusă masă, dacă vizita lui are un motiv special. Peter era deprimat… Nu prea ştiu de ce. Era într-o formă perfectă când a plecat din Londra… Sper ca această Untersohn să nu-l fi agasat prea mult… Marjorie? E foarte bine…

Jane avu impresia că el nu ţine prea mult să vorbească despre soţia sa. Ea deja bănuia că relaţiile soţilor Wells nu erau dintre cele mai bune. Şi Basil Hale insinuase într-o zi că doamna Cheyne Wells ar fi o femeie cu care-i greu să convieţuieşti.

Fără să-şi poată explica de ce, Jane începuse să se sature de prezenţa doctorului la nici o oră de la sosirea lui. Spre sfârşitul zilei, se produse un eveniment care o zdruncină.

Rămânând singură cu Peter câteva minute înainte de ceai, îi reveni în memorie descoperirea de dimineaţă. Să nu fi remarcat el că plăcile pierdute au fost regăsite?

— Ah! Am uitat să-ţi spun, Peter… Plăcile tale sunt în sertar… Ştii care: cele despre care credeai că le-a pierdut tata…

Faţa lui deveni lividă.

— De unde ştii?… De ce ai umblat în sertarul meu? întrebă el cu o voce tăioasă, aproape iritată.

Soţia lui rămase interzisă.

— Căutam nişte batiste… Dar de ce te-ai supărat? Peter, eu credeam că aceste plăci sunt foarte importante pentru tine…

— Da… Scuză-mă că sunt atât de nervos! Zici că sunt în sertarul meu? Cât pot fi de neglijent! Şi, desigur, am lăsat cheia pe masă. Într-adevăr, mi-ar trebui o bonă, ca la copii!

Faţa sa îşi recăpătase culoarea, dar era vizibil deranjat de descoperirea pe care ea o făcuse. Atâta timp cât el pretindea că n-a ştiut de existenţa gravurilor acolo, ea înţelegea foarte bine că minte.

— Este foarte neplăcut… Vreau să spun că, după ce l-am acuzat pe tatăl tău de pierderea lor… Jane, ţi-aş fi foarte recunoscător dacă n-ai vorbi cu nimeni despre asta.

Ea îi promise, surâzând forţat. Înţelesese că el s-a înfuriat, dar nu ştia de ce. Jane era deconcertată.

Îi scrise lui John Leith după amiază, fără să facă vreo aluzie la plăcile pierdute. Scrisoarea pe care i-o trimise lui Basil Hale era de asemenea destul de banală.

Cina urma să fie servită la ora opt. Pe la şapte, Peter şi Donald încă mai stăteau de vorbă în bibliotecă. Jane se îmbrăcă, apoi coborî şi ieşi în grădină. Liniştea serii avea asupra ei un efect calmant… Începuse să devină şi ea nervoasă. Nu-şi dăduse seama cu adevărat de aceasta decât în momentul când, trecând prin spărtura gardului din lemn câinesc care ducea în grădină, îşi auzi numele şoptit de cineva. Tresări.

— Oh! Cine e acolo?

Îşi aruncă privirea în jur, cu inima bătând, şi nu văzu pe nimeni. Se pregătea să fugă, dar vocea se auzi din nou, de data aceasta mai tare.

— Jane!

Era Basil Hale, aşezat pe un scaun de grădină, abia zărindu-se printre crengile unei sălcii.

— Basil! Ce dracu faci acolo?

El ieşi prudent din ascunzătoare, cu un zâmbet larg pe faţa îmbujorată.

— Te-am speriat?… Unde este drăguţul tău soţ? Cu Donald?

Tonul lui Basil nu-i plăcu deloc. Se simţi chiar şocată.

— Da… Sunt în bibliotecă. Rămâi la cină?

— Nu… Hârbul meu de maşină este acolo, în drum. Mă întorceam la Londra şi mi-a venit ideea să intru ca s-o văd pe fericita mireasă.

În ochii Janei apăru o lumină veselă… Totdeauna a fost greu să te plictiseşti în prezenţa lui Basil.

— Am fost să asist la prima audiere din procesul lui Worth, un ţăran ţicnit care şi-a omorât nevasta cu lovituri de topor.

Basil era înscris în barou. Nu profesa, dar ororile îl pasionau. Pe Jane, din contră, o lăsau indiferentă. Or, din întâmplare, în această după-amiază, în lipsa altei ocupaţii, citise ziarul de la un capăt la altul şi remarcase că procesul lui Worth fusese amânat. Era pe punctul de a-l compătimi cu ironie că a făcut drumul degeaba, când el continuă:

— Am petrecut toată ziua la tribunal.

— Dar procesul a fost amânat!

El avu aerul că gustă această glumă.

— Cum, tu ştii? Jane, iată că acum eşti la curent cu afacerile judiciare! Da, este adevărat, a fost amânat, iar intrarea mea în materie s-a spulberat. Ce pacoste! Îţi aminteşti afacerea Alexander Welerson? Welerson era un om cu o avere imensă care a omorât cu sânge rece doi servitori total inofensivi. E subiectul pledoariei mele. Era nebun, evident. În acea familie exista o nebunie ereditară. Tatăl său a murit într-o casă de nebuni, iar Welerson a sfârşit-o murind la Dartmoor. Nu-i nici un membru al familiei care să nu fi fost atins de nebunie într-o măsură mai mare sau mai mică.

— Şi de ce-mi spui toate astea? întrebă Jane.

El zâmbi fin.

— Wells este aici, nu-i aşa? Sunt ani de când el îl îngrijeşte pe Peter. De ce se află Wells la Longford în acest moment? Pentru că Peter are un nou acces, deşi Donald l-a declarat perfect vindecat înainte de căsătorie.

Jane rămase împietrită în faţa acestei insinuări.

El văzu că femeia înţelege şi dădu din cap.

— Peter e nebun. Am prea multă simpatie pentru tine ca să nu-ţi arăt pericolul care te pândeşte. El este fiul lui Alexander Welerson, un nebun ucigaş, şi este timpul să ştii cu cine ţi-a permis zăpăcitul tău de tată să te măriţi!

Jane îl privea consternată.

— Nu-i adevărat… Este oribil ceea ce spui, oribil!

Basil Hale luă un aer grav.

— Să nu-i faci reproşuri tatălui tău… Wells a spus că Peter este vindecat şi toată lumea a contat pe asta… Dar ei se joacă cu viaţa ta, Jane…

Auzind paşi repezi pe pietriş, el întoarse capul şi Jane observă pe faţa sa o umbră de teamă.

— Ce faceţi aici?

Era vocea lui Peter, dură şi autoritară. Basil îl măsură de sus până jos.

— Eh!… Treceam pe aici şi mi-am zis să intru ca s-o văd pe Jane…

Peter îi studia pe rând. Jane avea faţa trasă şi tremura din tot corpul.

— Ce este, Jane? Ce ţi-a povestit?

— Nimic, murmură ea şi încercă să se îndepărteze.

— Ce ţi-a spus? Cu mâinile lui puternice o ţinea de umeri şi o privea drept în ochi.

Ea nu răspunse. Peter se întoarse spre Basil.

— Am două lucruri să-ţi reproşez, Hale. Asupra unuia dintre ele nu voi insista.

— Mă tem că nu te înţeleg, zise Basil zâmbind, dar cu o jenă în glas.

— Ai pătruns de două ori noaptea în casa mea de când sunt aici. Ai intrat în camera soţiei mele. Pentru asta mi-ar

plăcea să te omor! Şi cred că ştiu ce i-ai spus Janei. Ai grijă, să nu-mi mai apari în drum, Hale!

— Nu mă ameninţa, zise acesta printre dinţi, furia învingându-i frica.

— Te-am avertizat.

Urmă ceva atât de neaşteptat şi se produse atât de repede, încât Jane nu păstră decât o amintire confuză. Îl văzu pe Basil aplecându-se să-şi ia elan şi auzi zgomotul surd al pumnului cu care Peter îl lovea în maxilar; în secunda următoare, acesta scoase un urlet ca de fiară, zbătându-se într-un pâlc de trandafiri pitici. Luându-şi soţia în braţe, Peter trecu prin spărtura gardului de lemn câinesc.

CAPITOLUL X.

Doamna Untersohn locuia în Hampstead, într-o căsuţă din secolul al optsprezecelea, pătrăţoasă, cu două etaje, care abia se vedea în spatele gardului înalt. Construcţia data din vremea când America era încă o colonie britanică şi când aceste locuri erau adevărate păduri. Planşeele casei erau inegale şi plafoanele joase. Camerele de jos păstrau acel miros permanent de umezeală, inevitabil în construcţiile vechi.

Noaptea, această casă sumbră era plină de scârţâituri.

Dacă doamna Untersohn şi-ar fi găsit fericirea undeva, acel loc era casa aceasta, cu pogonul ei de grădină în paragină, cu marele salon sufocat de mobile moderne pretenţioase, de vitrine japoneze şi de mici suveniruri de prost gust.

Doi servitori şi un şofer erau tot personalul.

Doamna Untersohn, aşezată în salon, în faţa unui birou monumental, cu un ciot de creion în mână, cu o carte de conturi sub ochi, încerca să facă faţă cheltuielilor gospodăreşti.

Ea beneficia de un venit fix care i-ar fi permis să ducă o viaţă confortabilă; dar punga ei era obiectul unor cereri frecvente cărora nu putea să le reziste.

Aruncă o privire spre ceasul ornat cu pietre preţioase pe care-l purta la mână, se ridică mârâind de nerăbdare şi urcă în camera sa ca să îmbrace un mantou fără pretenţii şi o pălărie foarte simplă.

Ieşi fără să-şi anunţe plecarea, se îndreptă spre Edgare Road şi luă autobuzul. Era ora nouă când ajunse la intersecţia Marylebone Lane cu Knowlby Street. Casa Higgson era o construcţie mică, folosită ca birouri, şi fusese ridicată ca o casă de locuit de către un proprietar întreprinzător. Stâlpii de la intrare erau plini cu plăci de aramă purtând pe ele diverse nume. Pe una dintre ele, doamna Untersohn citi: „Blonberg, financiar”, scris cu litere galbene spălăcite.

Uşa de intrare era închisă. Sună. Aproape imediat auzi un declic şi uşa cedă. O închise, merse pe un coridor strâmt şi începu să urce scara. La al treilea etaj ajunse pe un palier în care dădeau două uşi. Ea întoarse mânerul celei din faţă şi intră într-o cămăruţă sumbră, luminată de o lampă prăfuită.

— Intră! strigă o voce.

Lumina ce venea din anticameră era suficientă ca să se observe o masă mică ce părea lipită de un perete. Totuşi, doamna Untersohn cunoştea foarte bine locul, căci se aşeză, trăgându-şi sufletul, la acea masă; „peretele” nu era decât un paravan metalic subţire, iar în spatele acestuia se găsea omul cu care ea avea treabă.

— V-am primit mesajul, zise din întuneric o voce cavernoasă. Cereţi o grămadă de bani!

— Eu vreau o grămadă de bani! răspunse ea pe ton grav. Milioane! Dacă drepturile mele ar fi…

— Drepturile dumneavoastră mă interesează prea puţin… Dar, în schimb, există câteva lucruri la care ţin foarte mult. Aţi venit la momentul potrivit. Doamnă Untersohn, dacă fiul dumneavoastră ţine la viaţă, trebuie să înceteze orice vizită la Longford Manor!

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, domnule Blonberg. Fiul meu? Nu el a fost la Longford Manor. Eu am fost. Şi aş fi reuşit mai uşor să înduioşez o piatră decât să obţin de la Clifton să-şi facă datoria în ceea ce mă priveşte. El înoată în aur, în timp ce eu sunt obligată să chibzuiesc fiecare bănuţ...

— Fiul dumneavoastră a fost la Longford Manor noaptea trecută, reluă vocea cu accent sever. A pătruns în camera doamnei Clifton. Ar trebui să-mi mulţumească în genunchi pentru serviciul pe care i-l fac în acest moment... Cât doriţi să vă dau? adăugă el brusc.

— O mie de lire, domnule Blonberg...

— Vă trimit cinci sute prin poştă. Aveţi foaia de recunoaştere?

Ea scotoci în poşetă, scoase o foaie de hârtie pe care o strecură printr-o crăpătură asemănătoare celor de la cutiile poştale, făcută în paravanul metalic. Imediat, auzi foşnetul caracteristic bancnotelor şi văzu un teanc de bani pe masa din faţa sa.

— Daţi drumul la clanţa automată de la uşă înainte de a ieşi şi închideţi-o după dumneavoastră. Şi, ca de obicei, aşteptaţi în anticameră până auziţi sunând.

Doamna Untersohn se ridică.

— Aş vrea să vă spun că fiul meu este incapabil să facă ceva rău. El are o înclinaţie naturală spre bunătate, fiind un gentleman prin naştere; dar...

— Mai bine un gentleman născut decât un gentleman mort! Aşteptaţi în anticameră.

Ea ieşi. Imediat auzi declicul unei încuietori, apoi un zgomot slab care dispăru în liniştea încăperii. În curând se auzi o sonerie zgomotoasă. Doamna Untersohn ieşi, închizând uşa în urma sa.

Oprind un taxi care apăru în mod providenţial pe Marylebone Lane, se întoarse acasă.

Pe tot drumul se simţi tulburată gândindu-se la pericolul ce pândea fiinţa pe care ea o iubea cel mai mult. Astfel, nici

nu observă că strângea între degete teancul de bani luaţi de la Blonberg.

Fiul său! În vocea lui Blonberg era o ameninţare la adresa fiului său. Ce ştia acesta? Ea îşi crease o imagine fantastică despre acest căpcăun închis într-o cuşcă de fier şi care ştia totul… Cine să-i fi dezvăluit, încă de la prima vizită pe care ea i-o făcuse, secretele atât de bine păstrate?

Dar de ce i s-ar face vreun rău fiului său?… acestui copil pentru care ea a sacrificat aproape totul.

Cu acest gând încurajator, se duse la culcare.

A doua zi de dimineaţă, servitoarea îi aduse o ceaşcă de cafea şi ziarul. Savură în voie cafeaua care-i dădea o senzaţie delicioasă. Acum va putea să satisfacă cererile insistente de bani care-i fuseseră făcute săptămâna trecută. Este un copil bun – îşi zise ea – şi asta contează.

Servitoarea ridică jaluzelele şi-i aduse o pereche de ochelari cu ramă de baga. Doamna Untersohn începu să parcurgă cu nonşalanţă paginile ziarului. Din întâmplare, privirea i se opri pe un titlu:

CRIMĂ MISTERIOASĂ ÎN HERTFORDSHIRE:

Domnul Basil Hale a fost găsit ucis în parcul unei proprietăţi istorice.

Servitoarea auzi un ţipăt, se întoarse îngrozită şi o văzu pe bătrâna doamnă sărind din pat, scoţând urlete nearticulate, cu ziarul în mână.

— Fiul meu, fiul meu asasinat! Fiul meu!

CAPITOLUL XI.

În timpul cinei, în compania soţului său şi a lui Wells, Jane Clifton reuşi să întreţină o conversaţie, ba chiar să-i amuze. Se mira ea însăşi cum putea să găsească logica necesară în discuţie. Indiferenţa sa şi liniştea anormală o înfuriau. Încearcă să-şi aţâţe sentimentul de oroare care nu se declanşa în mod firesc. Îşi repetă că s-a măritat cu un nebun, că s-a legat pe viaţă de fiul unui asasin, de un falsificator.

Totuşi, în ochii lui Peter nimic nu indica nebunia; mâinile sale, încrucişate pe masă, erau de o frumuseţe remarcabilă, gura lui exprima hotărâre; privea deschis spre Cheyne Wells.

Doctorul părea că nu-şi dă seama de stinghereala care domnea în jurul său. Nu se făcu nici o aluzie la întâlnirea din grădina cu trandafiri. Deşi îl văzuse pe Peter un moment înainte de masă, Jane nu-l întrebase ce se mai întâmpla cu Basil. Faţa lui Peter păstra urma unei lovituri, iar un deget îi era pansat. În timpul cinei, el îi povesti lui Donald că l-a muşcat un câine.

Jane înţelese că Donald nu ştia nimic despre acea bătaie, nici despre prezenţa lui Basil, căci, la un moment dat, el spuse cu indiferenţă că s-a întâlnit pe Bond Street cu Hale care pleca în străinătate pentru trei luni. Abia ieşise Jane din cameră, că doctorul şi puse întrebarea care-l obsedase tot timpul mesei:

— Ce ai, Peter?

Acesta ezită un moment, apoi, în câteva cuvinte, precipitat, expuse ceea ce s-a petrecut în grădină. Auzind numele lui Basil, Donald tresări:

— Basil? Ce-a făcut? Despre ce a vorbit?

— Nu bănuieşti? Mizerabilul ştie cine sunt şi cum sunt.

Wells făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Vrei să spui că i-a povestit Janei…

— N-ai văzut-o în timpul cinei? Nu era clar ca lumina zilei că ştie?

Donald Wells îşi rodea buza inferioară.

— Nu cred că-i posibil… Dumnezeule mare! El cum a aflat?

— Aceste fiinţe josnice se fofilează peste tot ca să descopere cele mai îngrozitoare secrete. Pentru un moment, am crezut că tu…

— Eu? Ca să vezi! Dar asta este ceva de neiertat, chiar dacă Hale ar fi cel mai bun prieten al meu!

Peter rămase mult timp cu privirea aţintită într-un singur punct, cu faţa descompusă. Apoi întrebă brusc:

— Crezi că există vreun pericol?

Donald Wells prinse mâna prietenului său şi-i luă pulsul.

— Eşti tulburat, nu-i aşa? Nu mi-aş fi închipuit că ai luat lucrurile atât de serios… Ce individ mârşav! Mă duc la Jane s-o întreb dacă este de acord să petrec noaptea aici.

— N-o speria! zise Peter Clifton cu o voce aproape aspră. Dumnezeule! Aş da toată averea mea ca să împiedic asta, Donald. Ce imbecil am fost, ce imbecil!

Donald nu înţelese adevăratul sens al acestor cuvinte.

— Desigur, l-ai lovit! Nu-i nimic de mirare în asta!

— Mă gândeam la căsătoria mea… M-am încrezut în tine… nu-ţi fac nici un reproş, bătrâne, deoarece înţeleg că ai fost îndrumat de specialist. Există vreun pericol imediat de revenire a bolii?

Donald clătină din cap.

— Nu va fi o revenire, deoarece tu n-ai prezentat niciodată nici cel mai mic simptom al bolii. Cât despre a şti dacă vei avea vreodată un acces, cred că pot să spun că nu există nici o probabilitate, îl asigură el, dar fără convingere. Am să-ţi dau un calmant uşor şi o voi anunţa pe Marjorie că nu mă întorc acasă în noaptea asta.

În momentul când el se ridica de la masă se auziră frânele unei maşini; cei doi bărbaţi se priviră.

— Aşteptai pe cineva?

— Nu, doar dacă nu s-o fi decis domnul Hale să-mi facă o nouă vizită.

Jane de asemenea auzise zgomotul şi ieşi în vestibul în momentul când bătrânul servitor deschidea uşa. Dar avu o tresărire: era Marjorie Wells, cu un zâmbet de scuză pe faţa sa frumoasă.

— Sper să-l pot lua înapoi pe Donald… dar nu sunt sigură. N-o să te superi prea tare că îţi deranjez luna de miere?

Jane nu-şi putu stăpâni râsul.

— Dar toată lumea deranjează luna mea de miere! Aş vrea să-ţi sar de gât de mulţumire, Marjorie!

— Te-ai săturat deja?

— De ce-ai venit? interveni Cheyne Wells, a cărui voce trăda o furie greu stăpânită.

— Bună ziua, dragul meu! strigă Marjorie fără pic de entuziasm. Nu sunt eu o soţie iubitoare şi devotată? Am crezut că fac bine că vin să te iau.

Donald nu răspunse nimic. În lumina slabă a lămpii din vestibul, Jane văzu că el face un efort ca să se stăpânească.

Atitudinea lui n-o surprinse deloc. Circulau zvonuri vagi că menajul Wells nu merge prea bine.

— Nu mă întorc acasă în seara aceasta, zise Donald sec. Peter nu se simte prea bine şi mi-am zis că ar fi de preferat să rămân aici.

— Ce noroc! Am prevăzut asta şi ţi-am adus pijamaua… Peter, prietene, n-ai vrea să plăteşti maşina? Eu nu îndrăznesc să-i cer bani lui Donald.

Jane se simţi salvată, fără să înţeleagă de ce. Îşi conduse vizitatoarea spre camera pe care le-o rezervase.

— În general, nu-i iert pe oamenii care-mi poartă pică, flecărea Marjorie punându-şi mantoul pe pat. Dar simt că nu aş putea să fiu ranchiunoasă dacă tu ai fi puţin supărată… Unde doarme Donald?

— Nu ştiu. Nu m-am gândit la asta. Dar această bătrână casă este plină de camere pentru prieteni.

— Ţi-am pus această întrebare pur şi simplu pentru că aş vrea să fiu cât mai departe de el în noaptea asta. Donald are un temperament violent. Se duse la uşă şi inspectă încuietoarea. Ah! există o cheie!

— Basil Hale a venit aici astăzi.

Jane n-ar fi putut să explice ce a împins-o să spună asta. Marjorie se întoarse brusc, cu gura căscată şi ochii larg deschişi.

— Basil Hale… Aici? De ce-a venit? Nu l-ai întrebat, fireşte. Mi se pare că eşti sinceră spunând că luna ta de miere a

fost deranjată… A îndrăznit!

În acel moment, Jane lăsă să-i scape întrebarea care o obseda:

— Tu ştii unele lucruri despre Peter? îl cunoşti de mai mult timp decât mine. E adevărat ce spune Basil despre el? Aş fi vrut să vorbesc cu Donald, dar n-am îndrăznit; şi nici n-am avut ocazia…

Spre marea sa surpriză, observă că tremura puternic. Marjorie Cheyne Wells o prinse de umeri şi, împingând-o spre un fotoliu, o privi fix printre pleoape.

— Dacă ştiu câte ceva despre Peter?… Ce se întâmplă, Jane? Asta are vreo legătură cu vizita lui Basil?

— El a zis că tatăl lui Peter era nebun… Şi bunicul lui la fel… Este o groaznică nebunie ereditară în familie… Şi, ah! mai e ceva, Marjorie… ceva ce nu pot să-ţi spun. Nu ştiu de ce sunt atât de slabă, dar mi-e frică, teribil de frică.

— De Peter?

Jane tremura.

— Nu, nu de Peter, ci pentru el! Eu nu credeam că-l iubesc, Marjorie. Îmi plăcea enorm şi tata a fost foarte mulţumit că mă mărit. Dar sunt foarte îngrijorată pentru el.

Marjorie nu suflă un cuvânt, ochii săi negri o fixau pe tânăra femeie.

— Să fie, deci, Peter fiul unui nebun? zise ea încet. Evident, asta explică atâtea lucruri. Cât am fost de proastă!… Un moment de tăcere. Apoi: Să fie el, întâmplător, Diavolul?

CAPITOLUL XII.

Auzind aceste cuvinte, Jane se ridică brusc.

— Nu, nu, nu! strigă ea gâfâind. Apoi, înfiorată: Nu ştiu ce vrei să spui… Diavolul? Vorbeşti de falsificator?

— De el, da, răspunse Marjorie fără milă. Cine ţi-a spus că Peter este falsificatorul?

Doar atunci îşi înţelese Jane greşeala. Într-un moment de deplorabilă absenţă se confesase persoanei celei mai puţin demne de aceasta.

Cu tot efortul eroic de a readuce conversaţia la subiecte normale, ea simţi că s-a îndepărtat prea mult ca să mai poată reveni.

— N-am făcut decât să-ţi repet ce a spus Basil despre Peter şi ceea ce tu ştiai, desigur.

Marjorie înălţă privirea.

— Scumpul meu soţ nu-mi povesteşte nimic… Eu bănuiesc unele lucruri, dar uneori bănuielile mele sunt greşite. Dar niciodată n-am presupus că Peter ar fi nebun…

Îşi trecu braţul în jurul umerilor tremurători ai Janei.

— Iată că devin maternă şi afectuoasă, zise ea. Însă tânăra femeie simţi zeflemeaua pe care Marjorie n-o putuse ascunde şi se desprinse din braţele ei. Şi cel mai îngrozitor este că eu sunt teribil de îndrăgostită de Peter. Mărturisirea aceasta este jenantă când vine de la o femeie onestă… Dar este perfect sinceră.

Jane o privi o clipă, înspăimântată, simţind că o stranie indignare se aprinde, apoi se stinge în inima sa.

— Dacă l-ai fi iubit cu adevărat ai fi dorit să mă ucizi! Din fericire, nu-l iubeşti! continuă ea fără a o pierde din ochi pe Jane. Ai un sentiment de prietenie pentru el şi soarta lui te preocupă. Altfel zis, eşti pe punctul de a te îndrăgosti de el. Oftă profund. Fireşte, Peter nu-ţi va fi spus nimic despre numeroasele insinuări răutăcioase pe care le-am făcut în faţa lui… Nu cred că le-a înţeles, bietul de el!

Venind în faţa oglinzii, îşi rujă cu grijă buzele.

— Doamne, Dumnezeule! reluă ea. E o chestie fantastică! Şi Basil ţi-a spus… Evident, Basil n-a minţit… El nu minte niciodată când caută să facă rău. Ai vorbit despre asta cu iubitul meu soţ?

— Nu!

Jane începea cu greu s-o înţeleagă pe interlocutoarea sa. Marjorie era o femeie cu limba ascuţită, mereu dispusă să-şi bată joc de cineva.

— Aşadar, Basil ţi-a spus asta? adăugă ea cu o voce pisicoasă. Îmi pare rău pentru el, bietul Basil.

— De ce îţi pare rău?

Marjorie nu întoarse capul, continuând să-şi rujeze buzele.

— Pentru că – răspunse ea apoi rar şi fără vreo urmă de emoţie – nu cred că Basil mai are mult de trăit.

— Ce vrei să spui?

— Că dacă i-a spus lui Peter… şi dacă Peter ştie că…

Jane avu impresia că soţia lui Cheyne Wells e pe punctul de a pronunţa un fel de hotărâre fatală. Dar nu; ea continuă, râzând încet.

Chiar dacă-l iubea pe Peter, se iubea şi mai mult pe ea însăşi. Marjorie vedea viaţa dintr-un unghi nou; punea ordine în noile sale cuceriri.

Râsul său se opri la fel de brusc cum începuse. Ascultă la uşă.

— Scumpul de Donald este în vestibul. S-o fi întrebând ce secrete îngrozitoare despre pacienţii săi ţi-am dezvăluit. Să coborâm; aş vrea să-l văd pe Peter de aproape… Şi nu uita că eu îl iubesc cu desperare.

Uşurinţa tonului te-ar fi făcut să zâmbeşti, dar Jane înţelese că Marjorie Wells dădea un sens nou unei realităţi trecute.

— Nu ai rivală, zise ea pe un ton la fel de degajat.

Marjorie îi aruncă o privire ciudată şi de nepătruns.

Soţul său avea un instinct formidabil. El o privi fugitiv pe Jane, apoi, spre marea stânjeneală a lui Peter, zise pe nepusă masă:

— Hale a debitat o mulţime de fleacuri pe seama lui Peter.

Marjorie nu încercă să se prefacă surprinsă.

— Jane tocmai mi-a povestit.

Ea reuşise mai bine să simuleze indiferenţa.

— Mi-e teamă că într-o bună zi această brută îmbibată de vin va crea necazuri.

Seara se scurse în linişte şi Jane, încuind uşa camerei sale, nu-şi putu opri gândul că a fost un sfârşit foarte banal pentru o zi atât de agitată… Ea luase o hotărâre: să-i scrie tatălui său şi să-i povestească totul.

Deci începu să scrie:

Nu văd decât o soluţie, tată: să vii să mă iei. Cred că Peter va înţelege. Ştie că sunt la curent. El este într-adevăr foarte atent, foarte prevenitor, un înger! Simt că este o laşitate să fug, dar încă o săptămână ar fi prea mult pentru nervii mei, aşa că-i de preferat să plec acum, înainte ca el să se întoarcă la Londra. Noi am făcut o greşeală dezastruoasă…

Continuă astfel până la ora unu, apoi rupse scrisoarea şi o puse pe foc. Peter şi Cheyne Wells se culcaseră; ea auzise uşa camerei lui Peter şi un „Noapte bună” răsunând pe coridor. Îşi simţi mintea confuză; era obosită fizic şi mental. Abia stinse luminile că şi adormi.

Toc, toc, toc!

Zgomotul era slab, dar persistent. Trezindu-se imediat, ea se ridică în pat, cu inima bătându-i foarte tare.

— Cine-i acolo? întrebă cu voce scăzută.

— Marjorie… Deschide-mi.

Vocea avea ceva presant. Jane coborî din pat, deschise uşa şi Marjorie intră.

— Închide uşa… încui-o.

Mâna ce prinsese braţul Janei era rece şi tremura.

— Nu, nu, nu aprinde lumina! Am una dintre crizele mele nervoase… nu pot să dorm. Ce casă îngrozitoare! Unde s-a culcat Peter?

— În a doua cameră. Ai nevoie de el?

— Această cameră este foarte întunecoasă. Draperiile sunt groase?… Se vede lumina din exterior?

— Nu, zise Jane intrigată.

— Bine. Aprinde lampa.

În lumina slabă, Marjorie Wells părea livid㠖

— Donald unde s-a culcat?… Nici măcar nu m-am gândit să te întreb.

— În aripa din spate a casei.

Marjorie scoase un oftat de uşurare.

— Dacă mă aude vorbind va veni aici. Şi nu vreau să-l văd în noaptea asta.

Ducându-se la fereastră, examină draperiile şi păru satisfăcută.

— Cât e ceasul? Aruncă o privire spre mica pendulă aurită de pe noptieră. Jane observă că Marjorie este puţin mioapă. Două şi jumătate… M-am culcat la unsprezece.

Jane puse un lemn pe focul care era gata să se stingă. Noaptea era rece. Se întreba cât va mai sta Marjorie. Soţia lui Donald trăsese un fotoliu lângă cămin şi se prăbuşise în el, încălzindu-şi mâinile care-i tremurau. După un moment, rupse tăcerea meditativă.

— Trebuie să mă fi crezut nebună când ţi-am vorbit de Diavol. Nu i-ai spus nimic lui Peter, nu-i aşa?

— Abia dacă am schimbat două vorbe, zise ea încercând să-şi învioreze vocea. Cine-i acest falsificator de bani? Ai idee?

— Nu ştiu. Donald a avut un bilet de bancă provenind de la el. Trebuie să fie foarte bogat. Spunând aceste cuvinte, îi aruncă Janei o privire atât de scurtă, încât aceasta surprinse doar mişcarea ochilor. Vor pune mâna pe el zilele acestea; şi atunci va fi vorba de muncă silnică pe viaţă… Basil a fost foarte grosolan? Ce fiinţă odioasă! Dar tu aveai o oarecare simpatie pentru el, nu-i aşa?

Jane dădu din cap.

— Este totuşi amuzant.

— Amuzant! râse Marjorie în batjocură. În detrimentul altuia.

— Îl cunoşti de mult?

— Din anii când locuiam la Nunhead…

Ea văzu că acest nume nu înseamnă nimic pentru Jane.

— Nu ştiai că Donald a dat consultaţii ieftine în sudul Londrei? Este totuşi adevărat. Şi dacă-ţi imaginezi că şi-a croit drumul spre Harley Street prin simpla sa valoare, te înşeli! Donald a fost cândva atât de aproape de prăpastie, încât era cât pe-aci să cadă în ea… Şi uneori mă surprind regretând că nu a căzut, adăugă ea cu răceală.

CAPITOLUL XIII.

Jane nu putu decât să privească intrigată şi ofensată.

— El a fost amestecat într-o poveste neplăcută. A fost o anchetă şi aproape o urmărire judiciară. Apoi, Donald şi-a găsit pacientul bogat! Nu, n-a fost acest nebun drag care e Peter… A fost un misterios domn Looker, sau ceva asemănător; un neurastenic care nu avea încredere decât în Donald. De aici, gloria şi splendorile din Harley Street şi intrarea noastră magnifică în lumea bună. La Nunhead aveam un apartament de patru camere deasupra clinicii. Eu nu spun că Donald nu este inteligent, dar străluceşte mai mult ca partener de conversaţie decât ca specialist în patologie.

— El este specialist în boli nervoase? întrebă Jane.

— Specialist în boli nervoase? Te cred! În boli mentale, o pălăvrăgeală convingătoare este mai eficace decât toate medicamentele lui Codex…

Amândouă auziră un ţipăt. Un geamăt de frică, un urlet ca de animal torturat. Marjorie sări în picioare, cu faţa convulsionată.

— Ce este? Ce-i asta?

Jane avansă până la fereastră, dar Marjorie i se cramponă de braţ.

— Nu, nu, nu! implora aceasta. Mai întâi stinge lumina.

Se îndreptă spre pat, întoarse comutatorul, alergă la fereastră şi trase draperiile grele. Plouase în timpul nopţii, dar acum stelele străluceau. Nu se auzea decât foşnetul frunzelor. Marjorie era în continuare atârnată de braţul Janei.

— Ce-a fost?

— O cucuvea, fără îndoială.

Ea trase draperiile la loc şi o conduse pe Marjorie până la pat. Când aprinse din nou lampa, doamna Wells era culcată, cu capul în aşternut, iar patul se zguduia din cauza hohotelor sale de plâns.

La un moment dat, pe când Jane, aşezată pe marginea patului, încerca s-o liniştească, i se păru că aude trosnind

pardoseala de pe palier. Merse cu paşi uşori spre uşă şi ascultă. Apoi, neauzind nimic, reveni lângă Marjorie.

— Cât sunt de proastă!… Doamne, cât sunt de proastă! E atâta timp de când mă lovesc zilnic de fapte stranii, că m-am ţicnit eu însămi puţin. Nu era o cucuvea; era un nebun! Donald m-a dus într-o zi să vizitez un spital de nebuni. Am văzut şi am auzit atâtea… că te poţi îngrozi! Ce-a fost asta? E cineva pe palier. Mă duc să văd.

— Nu, nu, nu deschide, te implor!

Ascultară, dar trosnitura nu se repetă. După o oră, Jane se duse să arunce o privire pe fereastră. Parcul era scăldat în lumina cenuşie a zorilor. Doamna Wells abia revenise la o stare normală.

— Te-am împiedicat să te odihneşti şi sunt dezolată din această cauză. Când vă întoarceţi la Londra?

Jane ezită să răspundă.

— Astăzi, cred. Peter a rezervat un apartament la Ritz.

— Aş vrea să vorbesc cu tine mai mult, dar pentru asta va trebui să stabilim întâlnirile noastre ca nişte conspiratoare. Donald se opune în mod categoric să te vizitez. Vrei să mă conduci până la uşa camerei mele?

Jane nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Îţi este chiar atât de frică?

Marjorie aprobă din cap.

Doamna Clifton reveni în camera sa fără cea mai mică intenţie de a se culca. Marjorie Wells i-l înfăţişase pe Donald într-o altă lumină. Toată demnitatea şi toată ştiinţa lui se prăbuşiseră. Îi era neplăcut gândul că Peter se afla pe mâinile unui astfel de om. Şi acest ţipăt – la a cărui simplă amintire i se furnica pielea – fusese, cum zicea Marjorie, ţipătul unui nebun?… Peter? La acest gând i se făcea rău.

Se aşeză un moment în faţa focului pe care mai pusese lemne; apoi trecu în salonaşul ce separa camera ei de cea a soţului său. Din prag o surprinse faptul că fereastra era larg deschisă, iar draperiile trase. Stâlpii unei scări de grădină depăşeau rama ferestrei. Privirea sa se îndreptă

apoi spre pat. Din locul în care se găsea, nu distinse decât capul şi umerii soţului său, dar atât cât văzu era stupefiant. El era încă îmbrăcat în smoking; dormea complet îmbrăcat. Avansă pe vârfurile picioarelor şi era gata să ţipe în faţa spectacolului oribil. Plastronul cămăşii era pătat de sânge, mâna care îi atârna din pat era şi ea mânjită de sânge; avea sânge pe faţă, gulerul îi era mototolit, nasturele smuls, cravata neagră atârna, deznodată. Pe pantofi se vedeau urme încă umede de noroi.

Împietrită de groază, observă imediat la baza patului un ciocan mare. Aplecându-se automat, îl ridică. Acest obiect îngrozitor era tot murdar de sânge. Ar fi vrut să-i dea drumul din mână, dar avu totuşi forţa să-l pună pe noptieră.

— Peter! şopti ea îngrijorată. Peter!

Îl zgâlţâi cu toată forţa, dar el nu se trezi. Ţipătul pe care-l auzise în timpul nopţii avea o semnificaţie la care ea nu îndrăznea să se gândească.

În acel moment, îl vedea pe soţul său cu alţi ochi. Ea cunoştea lipsa lui de forţă, teribila lui izolare. Peter nu avea prieteni. Acea femeie, care adineauri îşi declarase dragostea pentru el, va fi prima care îl va abandona. Jane reveni pentru a încerca din nou să-l trezească, scuturându-l. El gemu, dar nu deschise ochii. Imediat vor sosi servitorii; şi vor afla adevărul. Tremurând de frică, Jane avu sentimentul datoriei sale. Aprinzând lampa, se asigură că petele de sânge nu erau decât pe haine. Îşi asuma o sarcină peste puterile ei, dat fiind că Peter era mult prea greu ca să-l poată mişca. Într-un sfert de oră îl dezbrăcase până la brâu. Duse pantofii, smokingul, vesta, ca şi cămaşa aceea îngrozitoare în camera ei. Încălzi puţină apă în ceainic, aduse un lighean şi un burete. O singură dată, el murmură în somn.

— Basil… mârşav. Acestea au fost singurele cuvinte.

Ea înveli ciocanul într-o hârtie, îl duse tot în camera sa, mai puse câteva lemne pe foc şi aruncă ciocanul în mijlocul flăcărilor, privind cum arde mânerul din lemn. Toate

simţurile îi erau în alertă. I se părea că ea însăşi a comis crima şi că se zbătea pentru propria salvare distrugând mărturiile care o zdrobeau. Nu putea să ardă hainele. Le împachetă şi puse pachetul pe fundul valizei. Apoi, intrând în camera soţului său, deschise şifonierul şi scoase un alt smoking şi o altă cămaşă şi-i puse butonii de la cea pătată.

Ciocanul se înroşise în foc. Îl scoase cu ajutorul unui cleşte pentru jăratec şi îl puse pe marmura căminului, să se răcească. Apoi se întoarse la Peter şi împinse scara de sub fereastră pe peluză. Închizând geamul pe jumătate, trase draperiile şi reveni în propria sa cameră.

După o jumătate de oră, bătrâna servitoare îi aduse ceaiul.

— Cum, doamna s-a sculat?

— Ar fi de neiertat să stau în pat într-o dimineaţă atât de frumoasă ca aceasta, zise ea veselă.

Anna întârzia în uşă.

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă, dar n-aţi auzit nimic în noaptea asta?

Jane simţi că va leşina, dar reuşi să facă din cap un semn de negaţie.

— Un zgomot teribil. L-a auzit şi Parsons. Ai fi zis că-i un dine care urlă. Şi grădinarul l-a auzit. El doarme aproape de loja portarului.

— Probabil că a fost într-adevăr un câine, zise Jane.

După micul dejun coborî să ia aer. Nu era nimeni prin preajmă, nici chiar grădinarul. Ea se îndreptă lent spre faţada casei, luă scara şi o duse la o oarecare distanţă. Se pregătea să intre în casă când auzi că o strigă cineva. Grădinarul gesticula ca un smintit.

— Oh! doamnă, gângăvi el, hohotind de frică. Am văzut ceva.

Inima Janei încetă să mai bată; nu îndrăznea să-şi imagineze urmarea.

— Un om… ucis… asasinat! Domnul cu păr roşcat care a fost aici ieri seară… acolo, aproape de zid… asasinat!

Jane se sprijini de uşă, privindu-l pe acest om cu ochii dilataţi de groază. Peter îl omorâse pe Basil Hale!

CAPITOLUL XIV.

Când ea traversa vestibulul aproape clătinându-se, Donald Wells cobora scara. Văzând-o, se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— Ce este?

Ea se limită să-i arate, prin uşă, spre grădinarul năucit. Donald se opri o clipă la baza scării pentru a o chema pe soţia sa. Marjorie apăru, înfăşurată într-un halat de baie.

— Coboară şi ocupă-te de Jane, zise el şi ieşi să-l întâlnească pe grădinar.

Acesta nu ştia mare lucru. Se îndrepta spre magazia de unelte, lipită de zidul împrejmuitor, când văzuse un picior ieşind dintr-un tufiş.

— Aşteaptă-mă aici… revin într-o clipă.

Donald se întoarse la Jane.

— Peter s-a sculat?

Ea clătină din cap.

— Nu l-am auzit.

— Hai cu mine. Marjorie, tu poţi să te întorci în camera ta. Cineva a fost rănit sau ucis pe acest domeniu.

— Dumnezeule! Deci ăsta era zgomotul…

— L-ai auzit şi tu? Credeam că dormi. Pe mine m-a trezit. În locul tău, cred că m-aş întoarce în cameră, draga mea.

— Eu nu cred…

El nu se arătă ofensat de îndărătnicia soţiei sale. Bătu la uşa lui Clifton şi încercă să apese pe clanţă.

— Peter! strigă el, dar nu primi nici un răspuns. Mai există vreo intrare în această cameră?

Jane îşi aminti că ea a încuiat uşa şi această greşeală ar putea să dezvăluie adevărul.

— Da, se poate intra prin salon – răspunse arătându-i drumul.

— I-am dat un somnifer uşor aseară; era puţin surescitat. Dar acela n-ar fi trebuit să-i producă un somn atât de

profund. L-ai auzit umblând prin cameră în timpul nopţii?

Jane clătină din cap şi-l urmă pe doctor în camera lui Peter. Acesta era culcat în poziţia în care-l lăsase ea, cu plapuma trasă peste umeri, şi respira regulat.

— Trage draperiile, îi ordonă Donald şi, în timp ce Jane îi îndeplinea porunca, el se aplecă deasupra lui Peter.

Jane îl auzi scoţând o exclamaţie înăbuşită.

— Ce este? întrebarea venise de la Marjorie care stătea în cadrul uşii.

— Nimic, mormăi Donald. Apoi, către Jane: Dar ce are soţul tău? Trezeşte-te, Peter.

În acel moment, spre marea sa uşurare, Jane văzu că pleoapele lui Peter se mişcă; gemând, el îşi întinse braţele şi şopti:

— Doamne, ce cap greu am!

Wells aruncă o privire întrebătoare prin cameră.

— Dar Peter e pe jumătate îmbrăcat. Unde-i sunt celelalte haine?

— Hainele mele? Ce-i chestia asta cu hainele? gemu Peter, aşezat pe marginea patului. Pentru numele lui Dumnezeu, Wells, asta-i din cauza somniferului pe care mi l-ai dat!

Donald o strigă pe soţia sa.

— Du-te şi adu-mi trusa şi un pahar cu apă.

În aşteptare, se îndreptă spre fereastră. În lumina dimineţii, Jane observă că el este tras la faţă.

O frapase un lucru straniu: Wells nu mai căutase nici să-l reîntâlnească pe grădinar, nici să-l vadă pe cel mort, care zăcea undeva, într-un tufiş de trandafiri. Ea fu aceea care reluă oribilul subiect.

— Este Basil Hale, zise ea simplu. Grădinarul mi-a spus… Bărbatul care a fost ieri aici. Oh, Donald, nu-i îngrozitor?

El dădu scurt din cap.

— Da. Chiar mă întrebam dacă nu-i Hale. Nu prea ştiu de ce, dar mă aşteptam la asta. Peter îl detesta.

— Peter nu detestă pe nimeni, răspunse Jane pe un ton sec.

Figura lui Wells exprima o mirare imensă.

— Oh… la urma urmei, poate că nu.

Încă un fapt neobişnuit: Donald vorbise de parcă Peter n-ar fi fost de faţă.

— Hei! Peter ridică ochii, năucit. Ce vrea să însemne asta? Fir-ar să fie, îmi crapă capul!

Donald luă paharul cu apă pe care-l adusese soţia lui, vărsă jumătate din conţinutul a două fiole şi agită cu o baghetă din sticlă.

— Bea asta şi culcă-te.

Îl aşează în pat şi Peter adormi mormăind.

— Putem să-l lăsăm. Mă duc să-l văd pe…

Era vizibil că-i repugnă să pronunţe acel nume; ezită încă înainte de a le lăsa singure pe cele două femei şi îi sugeră soţiei sale să se întoarcă în camera ei.

Abia plecase doctorul, că Marjorie şi reveni la Jane.

— Cine este acela? Cineva a fost ucis? N-o fi… Basil?

— Mă tem că da… Nu-i îngrozitor?

— Asta a fost zgomotul pe care l-am auzit, zise Marjorie strâmbându-se de dezgust. Mă întreb cum se simte Peter.

Deschise uşa şi intră. Peter stătea întins, dar era treaz.

— Mi-a mai trecut capul… Ce zici, Marjorie? Spune-mi, n-am fost bolnav, nu-i aşa?

Trebuie să fi observat ceva în privirea soţiei sale, că într-o secundă sări din pat, dar se clătină.

— Ce-am făcut? întrebă el. S-a întâmplat ceva?

Vocea îi era perfect calmă.

— Cineva a fost ucis în grădină.

Jane văzu cum fata lui trece prin toate culorile.

— Cine?

Ea îşi umezi buzele uscate şi simţi că respiraţia îi devine precipitată.

— Mă tem să nu fie Basil, zise cu voce scăzută.

Peter se ridică în pat.

— Basil? Basil Hale? Mort?… Sper că nu asasinat…

Jane lăsă capul în jos. Marjorie îl ţinu pe Clifton de braţ.

— Aşază-te, Peter.

— Dar e imposibil! Basil asasinat… de către cine?

Jane îl observa, împietrită. El nu ştia nimic despre cele întâmplate în timpul nopţii. Şi asta nu era o prefăcătorie.

— Nenorocitul! Mă întreb cine…

Ea observă acea lucire de spaimă care apărea uneori în ochii lui. Ai fi zis că vede în faţă fantoma tatălui său nebun. Îşi privi pe furiş mâinile şi Jane văzu cum pe faţa lui se aşterne o expresie de uşurare.

— Este neplăcut! Mă duc să fac baie şi să mă îmbrac, dacă sunteţi de acord.

Ele se retraseră în camera Janei şi Marjorie închise cu grijă cele două uşi.

— Peter a crezut că el este acela care a comis crima. Nu l-ai văzut cum îşi privea mâinile?

Jane simţi că-i îngheaţă sângele. Cum poate această femeie, care pretindea că-i este prietenă, chiar că-l iubeşte, să-l bănuiască atât de gratuit pe Peter? Acest lucru o indignă.

— Peter este nebun… Mi-ai spus-o deja. Desigur, Jane, devotamentul tău este remarcabil. Te vei îndrăgosti de el, la rândul tău, dacă nu eşti atentă!

Ieşi, lăsând-o pe Jane intrigată şi stupefiată.

Ce să facă? Se gândi atunci la comisarul Bourke. Va trebui să telefoneze direct la Scotland Yard şi să-l avertizeze pe detectiv. Instinctiv, simţea că acesta îi este prieten sincer lui Peter.

Nu era decât şapte şi jumătate, dar comisarul se afla la datorie.

— Da, doamnă Clifton. Se întâmplă ceva?

Ea îl puse la curent în câteva cuvinte; când pronunţă numele lui Basil Hale, îl auzi fluierând.

— Vin imediat. Regiunea dumneavoastră se află chiar la limita districtului metropolitan… Soţul dumneavoastră ştie că m-aţi chemat?

— Nu, nu, răspunse ea în grabă.

Întorcându-se în camera sa, o găsi pe Marjorie care se învârtea de colo-colo.

— Trebuie să vină domnul Bourke, zise Jane puţin precipitată.

La început, Marjorie nu răspunse; avea fruntea încruntată.

— Bourke? Poliţistul? Un prieten al lui Peter? Aş vrea să aflu tot ce ştii. Vreau să zic, tot ce nu mi-ai povestit… Basil n-a făcut decât să dea târcoale acestei case de când ai sosit tu… Nu cred să fi fost cu adevărat îndrăgostit de tine, dar asta i se potriveşte lui Basil. Ar trebui ca cineva să nu înţeleagă ca să-i acorde interes… Aş vrea să ştiu!

Era o oarecare asprime în vocea sa, deşi Jane nu înţelegea de ce.

— Tu l-ai dezbrăcat pe Peter de o parte din haine?

CAPITOLUL XV

— De ce aş fi făcut-o? întrebă Jane, dar Marjorie deja privea pe fereastră.

Donald Wells se apropia încet pe peluză, cu mâinile în buzunare, cu ochii în pământ. După atitudinea lui, Marjorie înţelese că grădinarul nu se înşelase. Şi, înfruntând mustrarea inevitabilă, ieşi din cameră şi merse în întâmpinarea lui.

— Da, este Basil. Nenorocitul, trebuie că a fost ucis prin lovituri cu ciocanul sau cu o altă unealtă de felul acesta…

De pe palierul etajului, Jane asculta; inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Intrând în camera sa, luă ciocanul şi îl puse în valiză înainte de a se întoarce Marjorie.

— I-am spus lui Donald că l-ai chemat pe Bourke. E furios; s-ar putea să-i fi făcut cel mai mare rău lui Peter.

Se auziră bătăi în uşă. Jane deschise. Era soţul ei, îmbrăcat într-un halat.

— Ce-i cu tot acest mister? S-a întâmplat ceva?

— Intră, zise ea.

Aşadar, el a uitat tot ce s-a petrecut cu câteva minute mai devreme… a uitat că ea i-a vorbit despre moartea lui Basil!

— Nu-ţi aminteşti?… A fost găsit un bărbat în parc, asasinat.

El îşi duse la gură mâna care-i tremura puţin.

— Asasinat? Cine este?

— Basil Hale, răspunse Marjorie.

Peter o privi, clipind des din ochi.

— Basil Hale asasinat?… De către cine? Când?

— În cursul nopţii, zise Jane cu voce blândă. Pe la ora trei, cred. L-am chemat pe domnul Bourke.

El o privi năuc, ca şi cum nu înţelegea.

— Te deranjează că l-am chemat pe domnul Bourke?

— Nu, îţi sunt chiar recunoscător pentru asta. Cum de ştii la ce oră s-a petrecut?

Ea îi vorbi despre ţipătul din timpul nopţii. Peter începuse iarăşi să clipească din ochi.

— Dormeam la ora aceea. N-am auzit nimic. Or, de obicei, am somnul foarte uşor. Donald l-a văzut?

Jane înclină capul. El rămase un moment nemişcat, privindu-le când pe una, când pe alta.

— Mă duc să mă îmbrac şi cobor.

Jane rămase nemişcată, până când auzi uşa închizându-se, apoi se întoarse şi observă ochii inchizitori ai doamnei Wells.

— Peter e puţin zdruncinat!

— Mi se pare că are şi de ce!

— Nu vorbi prostii… Auzi paşii adoratului meu.

Marjorie deschise uşa şi Donald intră, cu o mină încruntată.

— I-a vorbit cineva lui Peter despre toate astea?

— Da, eu, zise Jane.

— Şi l-ai chemat şi pe Bourke, nu? Un articol senzaţional pentru ziarele de seară!

— Nici n-ar fi posibil să înăbuşi o astfel de afacere. Este îngrozitor, dar nu văd în ce măsură chestia asta ne priveşte pe noi.

— Asta priveşte pe toată lumea. Nu-ţi închipui chiar că servitorii îşi vor ţine gura, nu-i aşa? Peter şi Basil se detestau. Pe de altă parte, i-am telefonat lui Rouper; el tocmai făcea o anchetă la Hertford. I-am spus să vină imediat. Nu ţin să-l am pe Bourke în treaba asta…

— Domnul Rouper nu-l simpatizează pe Peter. Ai fi putut să mă consulţi înainte de a-l aduce, obiectă Jane.

Wells rămase interzis şi Jane observă că până atunci el o privise mai mult sau mai puţin ca pe o cantitate neglijabilă.

— Aş fi putut… Curios, am uitat că eşti soţia lui Peter… Rouper nu-i chiar un drac, în fond, şi nu cred că el are vreo animozitate faţă de soţul tău…

Jane era în faţa casei când sosi Rouper.

— Bună ziua, doamnă Clifton. Am primit mesajul doctorului. A fost o mică dispută, nu-i aşa? Nu cred să fi fost vorba de violenţă.

Atunci, în vestibul răsună vocea lui Donald Wells:

— Dumneata eşti, Rouper? Intră, te rog… Aş vrea să-ţi vorbesc în particular.

Pentru un moment, Jane rămase uimită. Violenţă? Deci Donald i-a telefonat în ajun? De ce? Înţelese imediat că mesajul telefonic avusese ca obiect bătaia din grădina de trandafiri. În orice caz, Rouper nu ştia nimic despre omor.

Când Jane intră, Marjorie se îmbrăca. O primi cu un râs rău şi alergă la fereastră ca să-i vadă pe Donald şi pe detectiv intrând în desişul în care zăcea cadavrul.

— Se petrec lucruri stranii, foarte stranii, Marjorie. Cred că tu vrei să mă ajuţi într-o oarecare măsură. Dar n-o poţi face decât informându-mă… Tu ce ştii?

— Nimic.

Răspunsul sună net, decisiv, şi pentru o clipă Jane se simţi izolată. O singură persoană ar putea s-o ajute: Peter.

Câteva minute mai târziu, Jane bătu la uşa soţului său. Stând în faţa ferestrei, numai în cămaşă, el privea cu un aer absent spre tufişurile în care intraseră doctorul şi detectivul.

— Peter! Nu vrei să te ajut?

La această întrebare neaşteptată, el se lăsă în voia desperării.

— Cine mai poate să mă ajute?… începu el cu un ton obosit; apoi, dându-şi prea târziu seama că şi-a arătat desperarea: Vorbeşti despre durerea mea de cap?

— Vorbesc despre Basil Hale… şi de tot ceea ce mi-a spus. Şi, de asemenea… despre acea cameră în care se găseşte tiparniţa.

El păli uşor, dar nu întoarse capul.

— Ştiai de asta? Cum ai aflat? E groaznic de neplăcut pentru tine.

— Am coborât, acum două seri, şi te-am văzut în camera aceea în care funcţiona presa de imprimat.

Peter nu comentă.

— Cineva m-a dezbrăcat, noaptea trecută sau de dimineaţă, zise el fără s-o privească. Nu mai aveam costumul pe care-l purtasem în ajun. Nici cămaşa nu mai era aceeaşi.

— Eu ţi-am luat hainele, de dimineaţă, foarte devreme.

El privea în continuare pe fereastră.

— De ce? Se întâmplase ceva?

Alb la faţă, o fixa pe Jane.

— Erau pătate de sânge.

Peter scoase un oftat adânc, ca un geamăt.

— Bănuiam… Erau pete pe chiuveta din baie… Aveam sânge şi pe mâini?

Ea aprobă, dând din cap.

— Le-am şters. Uită-te la mine, Peter.

— Trebuie că eu l-am omorât… Nu-mi amintesc nimic, doar că mă simt teribil de obosit. Ştii cumva cum am ieşit pe fereastră?

— Era o scară sub geam.

Peter dădu din cap. Era foarte calm.

— Am fost agitat aseară… Nu mă simţeam prea stăpân pe mine; de aceea l-am chemat pe Donald. Sunt mereu în

pericol de a avea astfel de crize bizare. Şi totuşi aş jura că nimeni nu-i mai puţin dezechilibrat decât mine. Dar Donald m-a avertizat, ca şi Sir William Clewers.

— Specialistul?

— El este cel care mi-a dat „cale liberă” puţin cam prematur. N-am comis în viaţă mea decât o nebunie – cel puţin în mod conştient. Este aceea de a te fi necăjit pe tine, Jane… Mi-ai spălat mâinile, şi faţa, fireşte… Cât eşti de bună! Cred că aş face bine dacă i-aş povesti lui Bourke, când va sosi.

— N-ai să-i povesteşti absolut nimic… în afară de cearta aceea, zise ea cu fermitate. Trebuie să te gândeşti la mine, Peter… Debarasează-te de Donald cu prima ocazie. Şi, după ce va veni poliţia, să ne întoarcem la Londra.

— Foarte bine. Aşadar, nimic despre sânge şi despre toate celelalte?… Voi face cum crezi că-i mai bine… Dar dacă-l vor bănui pe altul, cum aş putea să tac?

Peter coborî încet scara, urmat de soţia sa.

Erau singuri când sosi puternica maşină a lui Bourke. Figura acestui bărbat masiv era gravă.

— La ce oră s-a petrecut asta? întrebă el fără vreo introducere. După ora unu, în orice caz.

— De unde ştii?

Bourke îl privi grav pe Peter.

— Pentru că la ora unu a telefonat Hale la Scotland Yard ca să-i spună inspectorului de serviciu că Longford Manor este bârlogul Diavolului şi că vom găsi instalaţiile de tipărit într-o cameră secretă care dă din bibliotecă.

CAPITOLUL XVI.

Jane Clifton era paralizată de emoţie. I se părea că vocea detectivului vine de foarte, foarte departe.

— A fost foarte precis… I-a dat inspectorului cele mai mici detalii. I-a spus că există un tablou pe perete şi că, pipăind de-a lungul ramei, se găseşte un resort care face ca tabloul să pivoteze. Acesta-i tabloul?

Jane se afla la limita puterilor; şi numai când auzi aceste cuvinte observă că au intrat împreună în sufragerie.

Peter vorbea, iar vocea sa nu trăda nici teamă, nici nervozitate.

— Este foarte exact; există o cameră… Am descoperit-o din întâmplare zilele trecute.

Se îndreptă spre perete, atinse tabloul şi se auzi un declic. Rama se întoarse. În spatele ei se deschise un fel de nişă semicirculară în centrul căreia se găsea o mică roată de fier asemănătoare unui volan de maşină în miniatură. O învârti. Lambriul pivotă. Trecând mâna sub această deschidere, aprinse o lampă şi intră, urmat de Bourke.

Jane văzu o încăpere lungă şi înaltă, cele două bancuri pe care deja le ştia, dar nu mai exista nici urmă de presă sau de bilete de bancă.

— Sunt nişte urme de buloane pe masa din centru, remarcă Bourke examinând găurile făcute în lemn. Nu par a fi recente. Aceste fire trebuie că au fost legate de ceva care se afla pe masă. Nu m-aş mira ca această cameră să fi servit într-adevăr la aşa ceva!…

— Mă gândeam că a servit drept cameră obscură.

Cu ce calm pronunţase Peter aceste cuvinte! Atâta sânge rece o readuse pe Jane la realitate.

Bourke pipăi spatele mesei cu vârful degetului.

— Acid, zise el întorcându-se. Ia te uită, Rouper aici! Dar cine l-a chemat?

— Doctorul Wells.

— Adevărat? Excelentă idee din partea lui. Bună ziua, Rouper!

Inspectorul îşi salută şeful fără entuziasm.

— Doctorul m-a chemat de la Hertford să-l văd pe acel bărbat…

— Mi-aţi spus că v-a chemat din cauza acelei dispute pe care soţul meu a avut-o cu domnul Hale, zise Jane. Cred că atunci când aţi sosit nu ştiaţi de existenţa unui omor aici. E adevărat?

Inspectorul rămase o clipă surprins.

— Este o problemă, doamnă, pe care n-o pot discuta cu dumneavoastră.

— Atunci discut-o cu mine, interveni Bourke foarte calm. Ştiai de comiterea acestui omor când ai venit de la Hertford?

— Nu, şefule!

— Bine... Arătaţi-mi cadavrul.

Poliţiştii ieşiră din casă. Imediat, Donald Wells întrebă:

— Jane, de ce dracu ai încercat să-i faci probleme lui Rouper?

— Pur şi simplu am încercat să pun capăt minciunilor lui.

El îşi muşcă buzele. Erau doar ei doi în bibliotecă.

— Jane, va trebui să te împaci cu gândul că Peter nu-i normal. Când am urcat să-l văd azi de dimineaţă... Dumnezeu ştie la ce mă aşteptam!

— Te aşteptai să-l găseşti plin de sânge, cu un ciocan lângă el?

De data aceasta, întrebarea nu mai era involuntară. Ea vorbea cu sânge rece şi cu intenţie clară.

— Da, zise el în sfârşit, abia perceptibil. Cât este de curios...

Jane îi aruncă un zâmbet rece.

— Aşadar, trebuie că ai avut o surpriză neplăcută...

Ea traversă parcul ca să-i întâlnească pe cei trei bărbaţi care se întorceau. Peter era palid, Bourke la fel de enigmatic ca totdeauna. Doar Rouper manifesta o veselie vizibilă.

Peter vorbea cu detectivul pe un ton serios. Jane îl auzi spunând apăsat:„...Radlow”; în acel moment păru că observă prezenţa soţiei sale şi-i ieşi în întâmpinare.

— Vrei să te întorci la Londra şi să mă aştepţi acolo?... Îi trimit un mesaj tatălui tău şi-i cer să vină să te vadă în apartamentul nostru... Cred că ar fi preferabil să stai la Carlton House Terrace, nu la hotel.

— Basil este?

— Da, confirmă el scurt. Te va însoţi Bourke, ca şi pe Marjorie. Anna o să vă pregătească bagajele şi eu o să vi le trimit. Donald rămâne cu mine.

— N-aş putea să rămân şi eu?

— Nu… vreau să pleci imediat, te rog.

Docilă, ea se întoarse în casă şi o găsi pe Marjorie în bibliotecă. Doamna Wells ascultă propunerea, apoi zise:

— Eu îl voi aştepta pe Donald… numai dacă tu nu ţii foarte mult să plec o dată cu tine. Altceva, Jane: Uită toate prostiile pe care ţi le-am spus noaptea trecută despre Donald. Eram puţin pornită împotriva lui şi mă tem că am avut limba şi inima unei scorpii… Fireşte, Basil este… Am face bine să ne retragem de aici. Va fi nevoie să se telefoneze… Presupun că are rude… Nu l-am auzit niciodată vorbind despre asta.

Jane stătea în genunchi, aplecată peste valiză, când îi apăru tot adevărul. Vizitatorul nocturn fusese Basil Hale! Basil intrase în camera ei în noaptea aceea… Se ridică pe călcâie, împietrită de oroare. Vocea lui Peter, de afară, o readuse la realitate.

— Eşti gata? Bourke pleacă imediat.

Ea nu mai avea decât câteva lucruri de pus în valiză. La fund se găseau îngrozitoarele relicve ale crimei.

— Intră!

Peter intră şi privi descumpănit valiza.

— N-aş putea să ţi-o trimit eu? E atât de mare…

— Nu… Trebuie s-o iau cu mine.

El se întoarse pe palier şi-l strigă pe Bourke.

— Putem să punem valiza în spate… Sunt dezolat că vă grăbesc plecarea, doamnă Clifton.

Coborâră valiza în vestibul, iar Jane îi urmă. Bourke aştepta lângă uşa bibliotecii. Veniseră ziarele. Detectivul îl luă pe primul care-i căzu în mână.

— Sunteţi gata? Cu coada ochiului văzu un titlu care atrăgea atenţia. Dumnezeule mare!

În coloana cu informaţii de ultimă oră scria:

CRIMĂ MISTERIOASĂ LA HERTFORD; UN MORT.
PE PROPRIETATEA A DOI TINERI CĂSĂTORIŢI.

Domnul Basil Hale, cunoscutul amator de artă, a fost găsit mort pe domeniul Longford Manor, la prima oră a dimineţii. La Longford Manor îşi petrec luna de miere domnul Peter Clifton şi soţia sa. Atât domnul Clifton, cât şi doamna Clifton erau prieteni apropiaţi ai defunctului. Nu există nici un dubiu că domnul Hale a fost victima unei crime. Poliţia din Hertfordshire a deschis o anchetă.

— Citeşte chestia asta! îi întinse ziarul lui Peter şi se îndreptă grăbit spre bibliotecă. Jane îl auzi vorbind tare la telefon.

— Îmi pare foarte rău, zise Peter lăsând ziarul din mână. Speram ca numele tău să nu fie amestecat.

După câteva minute apăru Bourke.

— Este ediţia de la Londra… A fost tipărit la ora patru dimineaţa. Or, omorul a fost comis la ora trei şi n-a fost descoperit decât la şapte. A existat un informator foarte zelos. Telefonistele din tura de noapte nu mai sunt de serviciu şi va trebui să aştept două ore bune ca să le pot interoga. La fel şi în cazul personalului de noapte de la ziar. Am transmis rugămintea ca persoana care a recepţionat informaţia să mă caute la Scotland Yard la prânz…

În momentul când ei ajungeau la uşă, dintr-un taxi prăfuit descinse o vizitatoare.

Doamna Untersohn nu-şi terminase toaleta. În lumina rece a dimineţii, faţa sa apărea deformată de o grimasă de furie şi spaimă.

— Unde-i? răcni ea în timp ce înainta clătinându-se pe picioare.

Apoi, dând cu ochii de Peter, îl arătă cu degetul, acuzator.

— Asasinule… asasinule!… Tu l-ai ucis!

Se repezi spre el urlând de furie, dar Bourke o opri.

— Lasă-mă… Vreau să-l omor… Peter Clifton… Peter Welerson… Ştii ce ai făcut?… Mi-ai ucis fiul… Propriul tău frate!

Jane Clifton se clătină, de parcă ar fi primit o lovitură în faţă.

CAPITOLUL XVII.

Basil Hale frate vitreg cu Peter!

Aceste cuvinte încă o obsedau pe Jane când Bourke porni puternica maşină a poliţiei pe alee.

Această epavă care rămăsese în patul său, pe jumătate dezbrăcată, aproape inconştientă ca efect al injecţiei pe care i-o făcuse Donald, era mama lui Basil Hale!

— Nu vă mai gândiţi la asta, mormăi Bourke, căruia Jane continua să-i pună întrebări.

Aerul proaspăt al dimineţii, care îi biciuia faţa, o calmă. Şi se simţi, în prezenţa detectivului, mai bine decât s-ar fi aşteptat. Începea să-l înţeleagă.

— Domnule Bourke, vreţi să-mi spuneţi care sunt calităţile indispensabile ale unui poliţist?

— Să fiu al dracului dacă ştiu! Bănuiesc că cele mai importante sunt suspiciunea de la natură şi convingerea că există o răutate omenească… De ce mă întrebaţi?

Intenţiile ei, vagi până atunci, începură să se precizeze şi să se clarifice.

— Eu cred că Peter are nevoie de un ajutor special. Nu ştiu absolut nimic despre Scotland Yard, dar într-o zi am citit că, în momentul când poliţia simte ceva, ea trebuie să acţioneze, chiar dacă crede în nevinovăţia celui în cauză.

Detectivul o privi cu înţelegere.

— Veţi crede, probabil, că sunt romanţioasă şi nebună dacă vă spun că vreau să fac pe detectivul. Şi totuşi vreau să pătrund acest teribil mister… omorul, doamna Untersohn, totul. Apoi, cred că aş putea să informez poliţia fără a face rău nimănui…

— Ştiţi ceva… cu certitudine?

— Nu… nu cred. Nu reuşesc să prind firul care să explice unele coincidenţe. Ard de nerăbdare să vă spun două lucruri, dar dacă vi le-aş povesti nu mi-aş ierta-o niciodată.

Bourke, ţinând o mână pe volan, scoase cu cealaltă din buzunar o cutie cu ţigări de foi. Reteză capătul uneia dintre ele cu dinţii şi o aprinse fără grabă de la o mică brichetă de argint.

— Peter nu se află propriu-zis în supravegherea poliţiei. Pe vremuri mă sâcâia în treacăt cu temerile şi grijile lui. Dar m-am ocupat de el până când l-am cunoscut bine şi am început să-i fiu prieten… De altfel, a existat o dificultate: aceea că el este bogat, iar eu sărac. Prima dată când mi-a oferit un cadou – o mie de lire – pentru un mic serviciu pe care i l-am făcut, mi-a fost greu să refuz. Nu pretind că n-am acceptat niciodată cadouri de la oamenii cărora le-am fost de ajutor, dar cu Peter era altceva… Nu ştiam dacă, într-o zi sau alta, el n-o va porni pe drumul lui Alexander Welerson. Şi ar fi fost foarte jenant… Eu nu ştiu în ce sens vă veţi îndrepta cercetările. Omul cel mai informat asupra lui Peter era Basil Hale.

— Basil?… Ce vă face să credeţi asta?

— El a petrecut mai mult de un an dând târcoale pe la Elmwood… satul în care locuia tatăl lui Peter. Şi a frecventat mult şi Southport-ul… Aici avea biroul avocatul lui Welerson – Radlow şi Bolf… Bătrânul Radlow a fost unul dintre tutorii lui Peter.

Radlow! Acest nume fusese rostit de Peter.

— Hale a încercat să intre în relaţii cu el, dar Radlow nu e vorbăreţ. La optzeci de ani, el se prezintă ca un bărbat de patruzeci. Nu ştiu ce spera el să descopere la avocaţi. Peter n-a avut niciodată ceva care să merite efortul de a fi descoperit.

Cu toate că Jane nu-l văzuse vreodată pe bătrânul avocat, numele lui nu-i era necunoscut.

— Mă întreb dacă bănuiţi cine a fost cel care a pătruns în camera dumneavoastră, doamnă Clifton.

— Da, cred că ştiu. Este ceva ce nu voi înţelege niciodată.

— Era îndrăgostit de dumneavoastră, sau aşa credea. El nu era normal.

Nu era normal? înţelese şi rămase consternată. Basil Hale era fiul lui Alexander Welerson şi fratele vitreg al lui Peter. Deci boala exista şi în sângele lui!

— Sunt dezolat… Mă tem că asta v-a tulburat… Da. Hale era nebun. Şi pretenţiile mamei sale sunt legitime. Bătrânul Welerson s-a căsătorit cu ea, deşi soţia lui era încă în viaţă. Ea ştia că el este însurat, dar Welerson a reuşit s-o convingă că prima lui căsătorie n-ar fi legală; mama lui Peter îi venea lui Welerson un fel de verişoară. Bătrânul Radlow ar putea să dezlege acest mister, dar nu vrea.

Când pătrunseră pe străzile aglomerate ale Londrei, conversaţia se purtă cu intermitenţe. Maşina opri în faţa porticului impozant al casei lui Peter.

— Mă tem că nu suntem chiar gata cu pregătirile, doamnă, se scuză servitorul. Nu-l aşteptam pe domnul Clifton decât peste câteva săptămâni.

Totuşi se vedeau puţine semne de dezordine şi Walker îi spusese că Peter telefonase de dimineaţă, la prima oră; camera ei era pregătită.

— Oh! Scuzaţi-mă, doamnă… Este un domn care aşteaptă. L-am condus în salon.

— Da… este tatăl meu.

Walker n-o contrazise, ca orice servitor stilat care nu contrazice niciodată.

Intrând în marele salon ce dădea spre Green Park, ea avu o surpriză. Nu era John Leith cel care se afla în faţa căminului, cu mâinile la spate, cu capul plecat, ci un bătrân pe care nu-l văzuse niciodată.

— Doamna Clifton? întrebă el cu o voce ascuţită şi sâsâită. Sunt Radlow… avocatul. Am primit telegrama lui Peter… Din fericire, eram îmbrăcat… Am văzut ziarul… îngrozitor… totul… Hale poartă toată răspunderea…

Vorbea repede, cu sufletul la gură, în fraze întrerupte, fără legătură.

— Basil Hale, un nebun… Am spus-o totdeauna… i-am spus-o şi mamei lui… dobitoaca aia bătrână…

— O cunoaşteţi pe doamna Untersohn?

— Dacă o cunosc? Vine adesea la biroul meu… avere formidabilă… extravaganţă stupidă… Este o bucătăreasă… O afacere murdară… cineva ştie totul… Eu văd unde vor să ajungă. Fiul meu a făcut cercetări. Îl cunoaşteţi.

Jane crezu că „fiul meu” se referă la avocatul cu buze subţiri care se ocupase de contractul ei de căsătorie.

— Ah, da… Această informaţie din ziar… e rău pentru Peter… foarte rău. Rău pentru Peter Clifton Welerson… fiul lui Alexander Hale Welerson, defunctul… De aici a luat ea numele lui Basil Hale… Numele ei este Untersohn… Suedeză… Trebuie făcut ceva imediat… Declaraţie legală!… Dacă acei imbecili ar fi studiat mărar testamentul!

Înclinându-se, el luă mâna Janei, o scutură cu o vigoare surprinzătoare, îşi puse pălăria veche de satin şi ieşi înainte ca ea să-şi poată trage sufletul. Imediat ce se închise uşa de la intrare, servitorul îşi făcu apariţia precipitat.

— Domnul Leith, anunţă el, şi Jane alergă înaintea tatălui său.

Janei îi părea că n-a mai văzut de secole această faţă obosită şi încordată. El arăta răvăşit şi, pentru prima oară, fiica sa îl găsea cu adevărat îngrijorat.

— E o poveste foarte urâtă, Jane. Biata mea fetiţă!

Ea încă nu se hotărâse ce anume ar fi potrivit să-i dezvăluie. Secretele lui Peter îi aparţineau… ele nu trebuia să fie divulgate nici chiar iubitului ei tată. De una dintre aceste taine scăpase: Peter îi dăduse telefon şi-l pusese în mod direct la curent cu starea sa de sănătate.

— E greu de crezut că Peter n-ar fi omul cel mai echilibrat din lume. Te-am căsătorit cu el pentru banii săi, eu nu sunt atât de bogat cât crezi şi eram cu adevărat neliniştit în legătură cu viitorul tău. Când Peter a intrat în cercul nostru, am sesizat ocazia. Bourke este acolo?

— Domnul Bourke s-a întors o dată cu mine. Donald este lângă Peter, ca şi Marjorie.

— Marjorie Wells? Ce caută ea acolo?

Jane îi povesti întâmplarea. El păru uşurat.

— Cel pe care l-am văzut ieşind de aici era bătrânul Radlow? Ce voia?

Ea încercă să repete cât putea mai exact cuvintele lui Radlow, dându-le o oarecare coerenţă.

— Aş vrea să te întorci în Avenue Road o dată cu mine, dar mă tem că n-ar fi prea corect faţă de Peter… Îl iubeşti?

— Cred că-l voi putea iubi… Nu asta vrei?

— Desigur… Dar, draga mea, ar fi preferabil să nu-l iubeşti, înţelegi? Ceea ce ţi s-a spus este adevărat…

— Este ceea ce am reuşit să aflu…

Dejunară împreună şi, în două rânduri, Jane era gata să-i vorbească despre camera secretă şi despre dispariţia misterioasă, în numai douăzeci şi patru de ore, a tuturor urmelor.

Întâlnirea sa cu avocatul făcuse să apară o nouă problemă; una dintre ipoteze fusese înlăturată. Ea văzuse în falsurile comise de Peter secretul averii sale şi nu se îndoia că această poveste cu tatăl bogat ar fi inventată pentru a explica prosperitatea lui deosebită. Dar avocatul nu putea să mintă vorbind de o „avere formidabilă”. Atunci de ce se făcuse Peter vinovat de această extravaganţă surprinzătoare?

Era şi o altă problemă pe care avusese intenţia să o discute cu tatăl ei: descoperirea gravurilor lui Peter. Îşi propuse să-i comunice această noutate cu prima ocazie.

După dejun telefonă la Longford Manor şi află că Bourke era din nou acolo, dar că ieşise din casă împreună cu Peter. Donald Wells revenise la Londra împreună cu soţia sa. Vocea care-i vorbea la telefon îi era necunoscută. Presupuse că era un detectiv.

Doamna Untersohn plecase şi ea, fără îndoială, căci, atunci când Jane întrebă de ea, i se răspunse scurt că acea doamnă a fost dusă. De către cine şi în ce condiţii?

Mai avea la dispoziţie cel puţin două ore până la venirea lui Peter. Ceru să i se cumpere un ziar de seară. „Dacă acei

imbecili ar fi studiat măcar testamentul!”… Ce-o fi vrut să spună bătrânul avocat?

Sosi ziarul. Jane găsi o coloană dominată de titlul Omorul de la Longford Manor, dar chiar atunci i se anunţă vizita unui jurnalist.

— Îmi pare foarte rău că vă deranjez, doamnă Clifton, se scuză tânărul. Am dori foarte mult să verificăm detaliile acestei afaceri. Cred că dumneavoastră l-aţi auzit pe domnul Hale ţipând.

— De unde ştiţi asta?

— O afirmă ziarele de seară. Se pare că aţi fost trezită din somn în mijlocul nopţii, că aţi încercat să-l chemaţi pe soţul dumneavoastră, dar că, atunci când aţi intrat în camera sa, el nu era acolo.

— Cine a spus asta?

— E greu de spus aşa, din senin, care este sursa unei informaţii oarecare.

Ea parcurse rapid textul din ziar.

Doamna Clifton, care dormea, a fost trezită de un ţipăt înspăimântător ce venea din parc. Ea s-a speriat atât de tare, încât s-a dus în camera soţului său şi, constatând că el nu era acolo, i-a cerut doamnei Wells, soţia celebrului medic din West End, şi ea trezită de ţipăt, să se ducă în căutarea lui. Se pare că şi domnul Clifton a auzit zgomotul şi s-a dus în parc, deşi el nu-şi aminteşte că a părăsit camera.

Informatorul era Marjorie! Marjorie… sau Cheyne Wells?

— Această poveste e o invenţie. Este perfect adevărat că eu m-am dus în camera soţului meu, dar el luase de cu seară un somnifer şi nu am reuşit să-l trezesc. Tot restul este pură imaginaţie.

Puţin mai jos, privirea i se opri pe un alt paragraf:

Sir William Clewers, eminentul specialist în boli nervoase, care i-a făcut o vizită domnului Clifton, în această dimineaţă, a declarat că omorul este indubitabil actul unui nebun.

Sir William Clewers a fost acolo! Cine l-o fi chemat? Jane nu se mai mira de nimic. Unul dintre norii care-i ascundeau adevărul se împrăştiase.

CAPITOLUL XVIII

— Doamnă Clifton, nu ştiu dacă veţi fi de acord să-mi răspundeţi, dar circulă zvonul că soţul dumneavoastră şi domnul Hale au avut o ceartă violentă ieri-seară.

Ea dădu din cap. Îşi recăpătase toată stăpânirea de sine.

— Domnul Hale a fost foarte agresiv. El a pătruns în casa noastră în seara când am sosit şi soţul meu, descoperind că-i vorba despre el, i-a poruncit să plece, atunci când l-a găsit din nou pe domeniu. Domnul Hale a fost cel care l-a lovit şi cred că soţul meu n-a făcut altceva decât să se apere. Nu ştiu dacă consideraţi prudent să publicaţi acest lucru… Această declaraţie ar putea să-i aducă necazuri soţului meu şi să dea de înţeles că el avea ceva împotriva lui Basil Hale.

Reporterul zâmbi.

— Nu avem deloc intenţia, în acest moment, să publicăm ceva care l-ar putea încrimina pe demnul Clifton. Alt fapt ne frapează prin ciudăţenia lui. Omorul a fost comis între orele trei şi trei şi un sfert. Noi am făcut o anchetă pe lângă agenţia care ne-a furnizat informaţia, şi se pare că această informaţie a fost transmisă direct la agenţie la ora patru fără zece minute. După o altă informaţie, care ne-a parvenit de la Longford Manor, cadavrul lui Hale n-a fost descoperit decât către ora şapte. Aveţi vreo idee asupra identităţii persoanei care a furnizat prima informaţie agenţiei?

— Autorul crimei.

După plecarea reporterului, Jane urcă în camera sa, încuie uşa şi începu să scoată lucrurile din valiză. Îi trebui ceva timp până să dea de hainele pătate de sânge ale lui Peter. Făcu un pachet în care puse şi ciocanul şi-l duse într-un mic budoar care-i era rezervat.

— Vreţi să-l primiţi pe domnul Bourke?

La sunetul vocii lui Walker, ea tresări ca prinsă asupra unei fapte urâte.

— Domnul Bourke? se bâlbâi Jane făcând feţe-feţe. Da… da… condu-l în salon.

Luă pachetul şi-l închise într-un sertar gol, apoi alergă să-l primească pe detectiv.

— Nu, Peter n-a venit, zise el salutând-o. A vrut să petreacă noaptea acolo şi cred că bine a făcut. Mâine va avea loc o anchetă. Dar nu vă îngrijoraţi, am lăsat acolo trei dintre cei mai buni copoi ai mei, şi Rouper nu-i printre ei. Aţi citit ziarele de seară? Domnul X ţine să-l amestece pe Peter în afacerea asta…

— Cine este domnul X?

— Sau doamna X, zise el instalându-se în fotoliul pe care i-l arătă Jane. Este afacerea cea mai stranie pe care am trăit-o de când sunt în poliţie. Basil Hale este asasinat de unul sau mai mulţi necunoscuţi şi asasinul face eforturi desperate nu ca să-şi salveze propria piele, ci ca să arunce vina asupra lui Peter. Apropo, am clarificat povestea mesajului transmis agenţiei de presă. Telefonul a fost dat la ora patru fără douăsprezece minute.

— De unde?

— De la Longford Manor, zise Bourke examinând covorul de parcă pierduse ceva. Ciudată poveste, nu-i aşa? Longford Manor! Telefonistul era pe jumătate adormit când a parvenit apelul şi i-au trebuit două minute ca să facă legătura. Prin urmare, prima tentativă de transmitere a mesajului a avut loc cu puţin timp înainte de patru fără zece minute. Operatorul a cerut numele expeditorului. Cine credeţi că era, doamnă Clifton? Cine, dacă nu Peter? Peter a transmis detaliile crimei. Operatorul zicea că i-a recunoscut vocea. Există unul sau două lucruri pe care aş vrea să le găsesc. Cămaşa şi o parte din hainele pe care le-a purtat Peter în noaptea crimei. Al doilea este ciocanul pentru cărbuni care se afla în birou. Bătrânul servitor care se ocupa de soţul dumneavoastră la Longford Manor mi-a declarat că Peter avea două smokinguri şi că unul dintre ele a dispărut. Mi-a spus de asemenea că acea cămaşă care se

găsea în camera lui Peter şi care ar fi trebuit să fie purtată în noaptea precedentă nu a fost deloc îmbrăcată, pentru că una dintre mâneci era lipită de la călcat pe o lungime de douăzeci de centimetri între umăr şi cot, ceea ce probează că n-a fost introdus braţul prin ea.

În timp ce vorbea, se ferea să privească în ochii Janei.

— De dimineaţă, Peter nu era îmbrăcat decât cu lenjeria de corp şi cu pantalonii; asta mă îndeamnă să cred că cineva l-a dezbrăcat. Acel cineva probabil l-a spălat pe faţă şi pe mâini… Nu-mi spuneţi nimic până când nu termin. Şi, nu uitaţi, doamnă Clifton, că eu am o poziţie foarte importantă în Scotland Yard şi că, deşi teoretic sunt de serviciu douăzeci şi patru de ore pe zi, am momente de răgaz, când îmi reiau rolul de simplu cetăţean. Acum am trei minute în care sunt simplu cetăţean. S-ar putea să mai fiu până spre ora şapte seara. În tot acest timp, sunt un foarte bun prieten al lui Peter. În privinţa acestor obiecte, aş fi teribil de îngrijorat dacă aş crede că ele se află în mâinile duşmanilor lui… Dar, dacă aş putea fi sigur că acestea se află la cineva care are simpatie pentru el şi care vrea să-l ajute, nu m-aş mai nelinişti atâta…

— Atunci nu-i nevoie să vă mai frământaţi, zise ea fără să ezite.

Bourke o privi o secundă.

— Într-adevăr? Ei bine, asta mă mai linişteşte… în calitate de simplu cetăţean! În jurul orei şapte seara voi veni probabil în altă calitate, ca să vă pun tot felul de întrebări sâcâitoare… Mi-aţi putea oferi o ceaşcă cu ceai, vă rog?

Ea se ridică imediat şi sună.

— Am o slăbiciune pentru ceai, mărturisi el când Walker aduse tava, şi nu este singura mea slăbiciune…

Îl privi pe majordom până când acesta închise uşa, apoi zise:

— Am o slăbiciune pentru oamenii săraci. Îmi place să le ofer haine vechi şi alte lucruri asemănătoare. Dacă, din întâmplare, aveţi o haină veche sau o cămaşă care nu vă

mai trebuie, le-aş putea găsi o întrebuinţare bună. De asemenea, unele unelte. Presupuneţi o clipă că aţi avea toate acestea, doamnă Clifton, şi că aţi vrea să vă debarasaţi de ele. Nu veţi dori să le aruncaţi la gunoi, iar legea nu vă permite să le aruncaţi în râu… Rouper este foarte conştiincios. Face parte dintre acei oameni care nu pot suporta să fie încălcată legea. E foarte posibil că, dacă veţi ieşi din Carlton House Terrace cu un pachet de care aţi vrea să vă debarasaţi, el vă va urmări.

Jane îşi recăpătă vocea.

— Prefer să vi le dau dumneavoastră…

— Sunt fericit să vă aud spunând asta. Dacă Rouper va veni cu un mandat de percheziţie – aşa cum este posibil – va dori, desigur, să ridice toate hainele vechi pe care le va găsi, pentru propriii lui săraci.

CAPITOLUL XIX.

Biroul lui Peter era o cameră mare la etajul al doilea, exact deasupra salonului. Bourke se opri în prag.

— Cred că nu se va atinge de bibliotecă… Pe de altă parte, presupun că sertarele biroului sunt încuiate.

Sertarele se deschiseră fără dificultate, dar nu conţineau decât hârtii.

— Există o casă de bani undeva în această cameră.

O găsi în sfârşit, încastrată în zid, şi, spre stupefacţia Janei, el formă cifrul fără să greşească.

— Da, cunosc cifrul; este unul dintre secretele pe care le împart cu Peter… Vedeţi, lui i-a fost totdeauna teamă…

Tăcu dintr-o dată, încruntă sprâncenele şi privi pe fereastră.

În casa de bani se aflau câteva plicuri sigilate cu grijă. Bourke le scoase unul câte unul, aruncă o privire pe adrese, fără a i le arăta Janei, apoi, căutând mai în adâncimea casei de bani, zise:

— Ah! Uite-o!

Scoase o agendă legată în piele roşie care purta pe copertă anul în curs.

Răsfoind-o, se întoarse spre Jane cu o privire ce radia de bucurie.

— Nu vreau să fac nici un mister, dar vă spun: „Iată agenda pe care eu, Moise Rouper, doream s-o găsesc”.

El trase un alt scaun lângă masă şi se aşezară unul lângă altul. Detectivul întoarse coperta, apoi răsfoi agenda. Pe a patra pagină se găsea o notă, cu scrisul caracteristic lui Peter: „240 U. S. C. N. 100, toate excelente: trimise la Baltimore”.

Jane se încruntă.

— Ce înseamnă asta?

— 240 de bancnote de o sută de dolari S. U. A., zise domnul Bourke foarte calm. Ele au fost trimise unui agent, dacă ne luăm după această menţiune.

Deodată, Jane simţi că leşină. Cât ai clipi, el o prinse în braţe.

— Este adevărat, deci?

— Eu joc rolul lui Rouper… nu uitaţi asta! Vă spun adevărul cu brutalitate. Într-o clipă voi redeveni Bourke.

El întoarse foile una după alta şi se opri din nou. Jane ar fi vrut să nu mai vadă această agendă oribilă, dar în acelaşi timp o fascina.

„300 U. S. C. N. 100, trei defecte: trimise S. G. 3, Chicago”

— Remarcaţi că el le numeşte „notes”, nu „bills”; este vorba de un englez, murmură Bourke în timp ce răsfoia paginile.

Se opri din nou la o menţiune ce purta data de 3 mai: „700 ml. S. F. B. exclnt. planche: 2 defecte”.

Această menţiune o intrigă pe Jane, dar detectivul îi explică:

— Ml. înseamnă mii; S. F. B. înseamnă Banca Federală Elveţiană. Fără destinaţie. Livrate din mână în mână, fără îndoială. A existat, într-adevăr, o cantitate de bilete de bancă elveţiene false pe piaţă în luna mai.

— Oh! E oribil! Nu vreau să mai citiţi. Este adevărat, domnule Bourke?

El râse înfundat şi se ridică.

— Ar fi bine ca asta să fie pusă la un loc cu hainele vechi. Cunosc o mulţime de oameni săraci care şi-ar da viaţa ca să aibă o agendă, chiar şi parţial folosită.

Pentru o clipă, Jane avu impresia că acest bărbat flegmatic îi întinde o cursă; dar numai pentru o secundă. El părea că-i citeşte gândurile, căci, pe un ton total diferit, zise:

— Trebuie să aveţi încredere în cineva, doamnă Clifton.

Revenind la casa de bani, o închise, evaluă distanţa de la perete la fereastră, apoi ieşi în balcon şi privi în jos.

— Muncă de interior, zise el enigmatic şi intră fără altă explicaţie.

El făcu o percheziţie rapidă dar minuţioasă a camerei, îşi plimbă privirea peste cărţile de pe rafturi, luă una sau două, dădu paginile şi păru mulţumit.

— Nu, nu ţin să văd şi celelalte camere, doamnă Clifton. Mă duc în salon. Dacă aţi avea amabilitatea să aduceţi pachetul cu hainele care nu vă mai sunt de folos v-aş rămâne foarte îndatorat.

Se aşeză lângă cămin. După câteva minute, intră Jane, foarte palidă, cu un pachet învelit în hârtie cafenie.

— Iată hainele, domnule Bourke…

Uşa se deschise brusc. Rouper îşi făcu intrarea fără nici o ceremonie şi concedie servitorul cu o mişcare a capului.

— Doamnă Clifton, sunt dezolat, dar am de îndeplinit o sarcină dezagreabilă… Mi-aţi luat-o înainte, domnule, zise el cu asprime în glas.

— Abia am sosit, Rouper. Fă ce ai de făcut…

Rouper înghiţi în sec, căută în buzunarul interior al hainei şi întinse o hârtie.

— Doamnă Clifton, am un mandat eliberat de Parchet şi aş vrea să fac o percheziţie.

— E datoria lui, doamnă, zise Bourke aproape binevoitor.

Apoi îşi luă pălăria şi ridică pachetul.

— Mi-am luat rufele de la spălătorie, Rouper, zise el zâmbind amabil. O salută pe Jane şi ieşi.

Rouper se duse glonţ spre casa de bani.

Scoase din buzunarul de la piept o bucată de hârtie, studie un grup de litere şi, după nici un minut, casa de bani era deschisă.

Dezlipi unul câte unul plicurile sigilate şi examină conţinutul acestora. Se părea că n-a găsit ceva special: nişte contracte de închiriere, un teanc gros de scrisori care se refereau la şederea lui Peter în Africa de Sud şi un document pe care Rouper îl examină cu atenţie. Peste umărul lui, Jane văzu că este un testament şi bănui că este cel al tatălui lui Peter. În acel moment, în minte îi reveniră cuvintele lui Radlow: „Dacă acei imbecili ar fi studiat măcar testamentul…” Rouper va descoperi ceva în acest testament? Poliţistul împături la loc documentul, îl băgă în plic şi puse plicul pe un fotoliu.

Percheziţia nu se dovedise în folosul lui Rouper. Acesta închise cu violenţă uşa casei de bani.

— Aţi desfăcut bagajele cu care aţi venit de la Longford Manor?

Atunci când scosese hainele lui Peter, Jane pusese la locul lor şi propriile lucruri. Rouper le răvăşi.

Foarte curând el plecă, lăsând-o pe Jane şi mai încurcată.

Când se pregătea de cină primi un telefon de la Peter. O întreba dacă se simte bine şi dacă are tot ce-i trebuie.

— Cred că nu-i prea vesel pentru tine. N-ai putea să-l rogi pe tatăl tău să stea cu tine la noapte?

Se gândise şi ea la aceasta, dar nu-şi pusese ideea în aplicare.

— Voi veni la Londra mâine… L-ai văzut pe Bourke?

Ea îi povesti pe scurt despre vizita lui Rouper, dar consideră înţelept să nu pomenească la telefon despre comportarea ciudată a lui Bourke.

— Am fost amestecat într-o poveste atât de stranie. Se pare că eu sunt acela care a telefonat la agenţie; de ce aş fi făcut-o? Nici nu ştiam de existenţa acestei agenţii, şi cu atât mai puţin adresa ei…

— Cum? Vrei să spui că nu ştiai numărul de telefon al agenţiei?

— Bineînţeles, sunt sigur de asta. N-am avut niciodată nevoie să iau legătura cu o agenţie de presă. De ce mă întrebi?

— Pentru că, zise ea rar, la Longford Manor nu există nici o carte de telefoane.

Pentru moment nu consideră necesar să-i vorbească despre vizita lui Radlow, de vreme ce el nu făcea nici o aluzie la asta.

— Peter, zise ea coborând vocea, ţin neapărat să ne întâlnim mâine… în legătură cu agenda ta.

— Cu ce?

— Cu agenda ta.

Moment de tăcere.

— Nu am nici o agendă.

— Este exact ceea ce bănuiam, zise ea aproape nebună de bucurie.

CAPITOLUL XX.

Jane abia închisese telefonul, când acesta sună din nou. Ridică receptorul.

— Peter Clifton?… Eşti Peter Clifton?… Asasinule! Era doamna Untersohn.

— Te cunosc… Blonberg! Ştiu…

Jane auzi un zgomot confuz de voci la celălalt capăt al firului şi avu impresia că cineva încearcă să-i ia nebunei telefonul din mână; apoi, o voce calmă şi stăpână pe sine întrebă:

— V-a necăjit? Sunt infirmiera…

— Ea unde este?

— La ea acasă, în St. John's Wood. Sunteţi doamna Clifton? A încercat să fugă din pat ca să vă telefoneze, dar n-a reuşit decât acum, când noi lipseam din cameră.

Infirmiera era foarte volubilă, dar Jane n-o mai putea urmări.

Blonberg era agentul care se ocupa de închirierea proprietăţii Longford Manor. Ce rol juca el în această dramă?

Această seară i se păru Janei cea mai lungă şi mai posomorită din câte trăise. La ora nouă îşi puse mantoul şi pălăria, îl sună pe Walker şi-l trimise să aducă un taxi.

Nu erau nici opt zile de când părăsise casa din Avenue Road şi totuşi aceasta îi păru străină. Bătrâna sa bonă îi deschise şi rămase uluită de această apariţie neaşteaptă.

— Unde-i tata?

— În atelier, domnişoară… doamnă, vreau să zic…

Jane se îndreptă spre partea din spate a casei, unde se găsea marele atelier, şi apăsă pe clanţa uşii. O singură lampă era aprinsă. Nici urmă de John Leith; el era, desigur, în camera sa. Jane traversă micul birou şi vru să deschidă uşa, dar aceasta era încuiată.

— Cine-i acolo?

— Jane, tată.

Auzi o exclamaţie, zgomotul unui scaun împins şi apoi uşa se deschise. El tocmai lucra la o schiţă; desenul, pe jumătate terminat, era încă fixat pe planşetă.

— Ce este, draga mea?

— Mă plictisesc.

— Ah!… Peter a revenit la Londra?

— Mâine vine.

— Totul este cu adevărat… teribil. Se aşează în vechiul fotoliu, mângâindu-şi barba cu mâinile lui lungi şi albe.

— Îţi dai seama că Peter este bănuit?

— Da, am citit ziarele. El îşi întinse oasele şi scoase un oftat lung. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu-l iubeşti!

— Ba da, îl iubesc.

El se ridică, cu ochii măriţi de îngrijorare.

— Sper că nu-i adevărat, Jane… Desigur, eu am avut impresia că ai o oarecare afecţiune pentru el şi speram că într-o bună zi… îl vei iubi.

Ezită, se bâlbâi şi Jane înţelese că tatăl său nu sperase deloc aşa ceva.

— Ştii că Peter a găsit gravurile?

Un moment, el păru interzis.

— Gravurile? Faţa i se întunecase. Vorbeşti de acele… de plăcile acelea? Îşi recăpătă rapid stăpânirea de sine. Ah! cu atât mai bine… Ţi-a spus şi unde le-a găsit?

Jane rămase mută de uimire. Cât îl impresionase această veste! Orice urmă de culoare dispăruse de pe faţa tatălui său, iar mâinile îi tremurau.

El părea dornic să se întoarcă la lucrul lui şi în orice caz nu manifesta o prea mare dorinţă să evoce evenimentele din ultima săptămână. Totuşi, vorbi din nou despre sentimentele pe care Jane le nutrea pentru soţul ei.

— Scumpa mea, dacă aş fi în locul tău, cred că nu m-aş mai gândi prea mult la Peter… Am avut o discuţie lungă cu Wells. Mi-a spus că a adus un specialist azi de dimineaţă ca să-l vadă pe soţul tău; sunt puţin nedumeriţi amândoi. Nu ştiu ce va mai aduce nou ancheta…

— Cu alte cuvinte, tu crezi că Peter e nebun?

— Nu ştiu… Wells e un băiat foarte inteligent şi îi este bun prieten lui Peter…

— Adevărat?

El îi aruncă o privire tăioasă.

— Eu nu cred că mai există vreo umbră de îndoială, zise el ridicând puţin tonul. Fireşte, Wells e legat prin obligaţiile lui profesionale. E un om de valoare.

— De când a devenit un om de valoare, tată?

În această seară, John Leith trecea dintr-o emoţie în alta.

— Ia te uită ce întrebare! Eu credeam că Donald îţi place.

— De când este el un om mare?… De când a plecat din Nunhead?

La auzul acestui nume, John Leith tresări.

— Cine ţi-a vorbit de asta?… Fără îndoială, ai auzit vorbindu-se de această afacere nefericită… Din întâmplare, sunt foarte bine informat în legătură cu asta. Donald a fost

nevinovat; inculparea… a pornit dintr-o gelozie profesională. Acea bătrână a murit de moarte naturală şi nu s-a descoperit nici o urmă de otravă. De altfel, Donald n-a beneficiat de nici un bănuţ prin testamentul ei.

John Leith se ridică.

— Şi acum, cred că ai face bine să te întorci la tine acasă. Poate să telefoneze Peter…

În tot timpul conversaţiei, el fusese îngrijorat. Jane nu-l văzuse niciodată atât de nervos şi nu ştia cum să-şi explice acest fapt. Aflase despre Donald câteva lucruri noi.

Se despărţi de tatăl ei în uşa biroului şi ieşi în vestibul. Bona o conduse până la ieşire.

— Casa a fost cu susul în jos de când aţi plecat, doamnă. Se schimbă totul la etajul superior. Un lucrător de la Waring a venit astăzi pentru mobilierul dumneavoastră.

— Mobilierul meu? Ce vrei să spui?

— Oh! Sper să nu-i spuneţi domnului Leith. E secret. Transformă etajul superior într-un mic apartament pentru cazul în care veţi dori cândva să locuiţi aici…

Jane se întoarse acasă cu taxiul. Era peste măsură de uimită. John Leith aştepta ca ea să se întoarcă… El ştiuse totdeauna că şi-a măritat fata cu un nebun!

CAPITOLUL XXI.

În lipsa ei nu sosise nici un mesaj. Se culcă şi adormi repede. Când se sculă era ora nouă. Ceaiul i-l aduse o servitoare drăguţă pe care nu-şi amintea s-o fi văzut-o în ajun. Era o fată angajată înaintea căsătoriei lor, pe care majordomul o adusese să se ocupe de Jane. Poştaşul adusese două scrisori şi o carte poştală. Prima era de la Peter: o jumătate de coală de hârtie pe care el aşternuse nişte rânduri înghesuite.

Cealaltă scrisoare, de la tatăl ei, era lungă.

Draga mea, probabil că aseară ai gândit că sunt nemilos, dar de fapt eram teribil de tulburat de ceea ce mi-a spus Donald Wells şi nu eram în stare să vorbesc despre Peter şi despre viitorul tău. Mă tem ca Peter să nu fie într-o situaţie

foarte proastă. Donald zicea că inspectorul însărcinat cu această anchetă pretinde că ar avea tot dreptul să-l aresteze pe Peter şi că ar fi făcut-o imediat dacă n-ar fi fost presiunea exercitată asupra lui de către şeful său.

Donald Wells a venit aici după plecarea ta. Soţia lui are o depresiune nervoasă şi de aceea o trimite în străinătate ca să schimbe aerul. Ea urmează să plece mâine dimineaţă, cu trenul de ora opt. Este o femeie foarte indiscretă, mă tem că şi răuvoitoare, care debitează multe prostii. Donald zicea că ea este cea care ţi-a vorbit despre povestea aceea de la Nunhead. Donald şi cu mine suntem de acord că tu va trebui să iei legătura cu un avocat bun…

Donald a avut o idee pe care nu pot s-o consider altfel decât aberantă: aceea că Peter ar fi Diavolul, acel falsificator despre care vorbeşte toată lumea. El spune că sunt destule cazuri în care nebunia se manifestă sub această formă; mi-a amintit şi extraordinara îndemânare a lui Peter ca gravor. Spunea că poliţia a descoperit o cameră secretă la Longford Manor şi că inspectorul Rouper ar fi declarat că această cameră a fost – fără nici o îndoială – folosită pentru imprimarea sau gravarea bancnotelor false. Or, Peter a locuit la Longford Manor de mai multe ori în ultimii ani. Coincidenţa este surprinzătoare. E posibil chiar ca locuinţa să-i aparţină.

Jane citi de două ori scrisoarea înainte de a o rupe în patru şi a arunca bucăţile în foc. Apoi citi cartea poştală de la Marjorie.

Vrei să vii să luăm împreună dejunul la Carlton marţi la ora 1? M.

Nu era aici nici urmă de depresiune nervoasă… nici vreun indiciu că ar urma să plece în străinătate.

Cel puţin o problemă trebuia lămurită fără întârziere. Jane ceru să i se aducă maşina şi, după ce consultă cartea de telefoane, plecă spre Knowlby Street.

Găsi cu uşurinţă strania Higgson House, parcurse numele scrise pe tăbliţele de la uşă şi „Blonberg – financiar”, iar

dedesubt: „Informaţii la etajul 3”. Urcă cu greu scara îngustă şi abruptă.

Bătu la uşă şi când auzi o voce care o invita să intre pătrunse într-un birou mic şi nu prea curat.

— Aş vrea să vorbesc cu domnul Blonberg… sunteţi amabilă să-i spuneţi că doamna Clifton are ceva de discutat cu dânsul?

Secretara dispăru pe o uşă, apoi reveni şi o conduse pe Jane în „sanctuar”.

La o masă cam şchioapă şi murdară stătea un omuleţ neîngrijit. Capul său turtit era împodobit cu o claie de păr cenuşiu; părea că nu s-a bărbierit de mai multe zile.

— Cu ce vă pot fi de folos, doamnă?

— Dumneavoastră sunteţi agentul de închirieri care se ocupă de Longford Manor? Aş putea să ştiu cine este proprietarul acestei case şi cine a închiriat-o?

— Ah! Îmi cereţi prea mult! Noi nu suntem decât nişte agenţi. Şi mai sunt o mulţime la fel ca noi. Bătrânul domn căruia îi aparţine Longford Manor locuieşte la Florenţa. Noi nu-l întâlnim niciodată; ceea ce facem este să trimitem banii reprezentanţilor lui de la Paris…

— Uneori mergeţi acolo chiar dumneavoastră, nu-i aşa?

El îi aruncă o privire de om vlăguit pe sub pleoapele aproape închise.

— Ei bine, fiindcă mă întrebaţi, se întâmplă să mă mai duc pe acolo ca să mai repar câte ceva.

— O cunoaşteţi pe doamna Untersohn?

— N-am auzit niciodată vorbindu-se de această persoană.

— Sunteţi chiar domnul Blonberg?

— Eu sunt.

— Dumneavoastră i-aţi închiriat casa soţului meu?

— Da. E un client vechi… Noi i-o închiriem când şi când, de vreo cinci sau şase ani. La Longford Manor locuieşte în permanenţă cineva. Este un agent de schimb care o închiriază pentru Crăciun, cu toate că locul acela nu-i prea

atractiv în timpul iernii. Domnul Clifton este chiriaşul cel mai constant pe care l-am avut.

Nu mai putea să scoată nimic de la acest om. Simţise acest lucru văzând că el pretinde că n-o cunoaşte pe doamna Untersohn; şi totuşi această femeie stranie o convinsese pe Jane că Blonberg este cel care ar putea-o ajuta să dezlege acest mister.

— Permiteţi-mi să vă conduc, doamnă.

El se ridică brusc şi avansă târându-şi picioarele. Jane văzu că purta papuci din piele roşie.

El continua să vorbească, dar Jane cobora deja pe scară.

Era decepţionată. Pe de altă parte, se aşteptase să găsească o figură mai sinistră decât această fiinţă plăpândă, cu faţa îngustă… într-un cuvânt, nu fusese un succes.

— Bună ziua, doamnă Clifton!

Jane tresări. Bourke se afla la câţiva paşi de ea, pe trotuar, cu faţa luminată de un zâmbet larg.

— Doar n-oţi fi venit să împrumutaţi bani? zise el jovial. Blonberg nu împrumută prea uşor.

— Oh! Ştiţi de unde vin?

— Da. Trebuie că aţi încercat să descoperiţi ceva despre Longford Manor. Aveţi stofă de detectiv. Aceasta a fost prima cercetare pe care am făcut-o şi eu. Proprietarul este un individ numit Brance care locuieşte la Montecattini tot timpul anului, ceea ce înseamnă că e un original.

— Cine este acest Blonberg?

— Un fost ocnaş care acum preferă să se consacre furtului autorizat… Dă bani cu împrumut şi probabil la început a avut un capital provenit din furturi. Nu ştiu tot adevărul în privinţa lui Brance, dar bănuiesc că Longford Manor este ipotecată şi că Blonberg e acela care deţine creanţele. De aceea, desigur, el este agentul care o închiriază, dar şi aproape proprietar… Vă amintiţi de hainele alea pe care mi le-aţi dat pentru săracii mei?… Nu veţi bănui niciodată ce s-a întâmplat cu ele… Mă duceam spre casă aseară sau, mai bine zis, pe la ora două noaptea, şi pe la mijlocul podului

Westminster m-am oprit să-mi aprind o ţigară. Am făcut prostia să pun pachetul pe marginea parapetului şi… a căzut ca o bucată de plumb drept în mijlocul apei. Nu vă vine să credeţi, desigur, că un bărbat cu experienţa mea poate să fie atât de neglijent… Era greu… pachetul acela… în mod sigur s-a dus drept la fund.

Jane deborda de bucurie, astfel încât nici nu putu să-i mulţumească. El schimbă vorba cu vioiciune.

— Mi-ar plăcea să schimb câteva cuvinte cu doamna Cheyne Wells. Ziceţi că şi ea a auzit ţipătul acela?

— Doamna Wells e plecată în străinătate.

— Cum?!

Tonul amabil al vocii sale dispăruse. Acest „Cum?!” sună sec şi metalic.

CAPITOLUL XXII

— Doamnă Clifton, sunteţi sigură că a plecat?

Ea îi vorbi despre scrisoarea tatălui său.

— Nu era câtuşi de puţin deprimată ieri-seară. Mai bine zis, n-am văzut în viaţa mea o femeie care să pară mai puţin astenică. Opt şi jumătate? Deci a plecat în Belgia. N-aveţi idee ce destinaţie a ales?

— Pot să vă spun, dacă vreţi să mă conduceţi acasă.

Spre surpriza Janei, Bourke părea să considere problema plecării doamnei Wells foarte importantă. Ea îl căută imediat pe Donald Wells.

— Da, Marjorie a plecat în străinătate în dimineaţa aceasta, răspunse el. Am vrut s-o ţin departe de toată povestea asta… A plecat în Germania şi nu va reveni înainte de o lună. Eu mă întorc astăzi să-l văd pe Peter şi să urmăresc această anchetă infernală. Unde e Bourke?

Domnul Bourke îi şopti Janei: „La Longford Manor”.

— Este la Longford Manor, spuse ea.

— Nu înţeleg cum a putut Peter să se împrietenească cu acest individ… în primul rând, bea prea mult… (Jane îl văzu pe detectiv zâmbind). Fii foarte atentă, Jane. Sub masca

prieteniei, acest gen de oameni încearcă să-ţi câştige încrederea.

— Voi fi foarte atentă.

Donald închise telefonul.

— Nu prea mă iubeşte, zise Bourke melancolic.

Jane prinse ocazia ca să-i pună o întrebare:

— Ce s-a petrecut în Nunhead, domnule Bourke?

— În Nunhead? Ah! Vă referiţi la povestea aceea cu Wells? E vorba despre o bătrână foarte bogată, una dintre pacientele lui Wells. Fie lui, fie altcuiva, ea a spus că-i va lăsa prin testament toată averea sa. A murit atât de subit, încât procurorul n-a acceptat certificatul eliberat de Wells şi a ordonat o anchetă… A fost mai mult sau mai puţin vorba de otravă, dar experţii n-au găsit vreo urmă de acest fel. În orice caz, când s-a văzut că ea nu-i lăsase nici un ban lui Wells, mobilul faptei a fost eliminat cu desăvârşire… Eu cred că testamentul trebuie să-l fi surprins tot atât cât şi ancheta. Ceea ce agrava cazul este că el îşi câştigase indubitabil renumele de maestru în prepararea stupefiantelor… Chestia asta a apărut în anchetă. Oricum, povestea s-a încheiat în coadă de peşte şi, după vreo şase luni, Wells a dispărut din zonă. Dumnezeu ştie cum de s-a instalat în Harley Street, pentru că, plecând, a lăsat datorii în toate părţile. Prima dată când am auzit vorbindu-se despre el în legătură cu aceasta, deja locuia în Harley Street. Bourke aruncă o privire spre ceas. Cred că aş face bine să mă întorc la acel frumos şi vechi castel. Nu cred să fi fost cineva asasinat în lipsa mea, pentru că am lăsat acolo doi inspectori demni de toată încrederea… Doar dacă n-o fi fost ucis Rouper… A mai stat mult la dumneavoastră ieri după amiază?

— Nu prea mult.

— A făcut percheziţie, desigur. Apropo, cunoştea cifrul de la casa de bani?

— Da.

— Bănuiam… Este, cu siguranţă, combinaţia cea mai banală din câte există… O ştiţi şi dumneavoastră, bineînţeles. Este „Janet”. Numele mamei lui Peter.

Abia se închisese uşa în urma lui Bourke că Jane era deja în bibliotecă şi manevra cadranul. Într-o secundă, casa de bani se deschise. Ea găsi testamentul.

Se aşeză la biroul lui Peter şi desfăcu hârtia. După câteva dispoziţii preliminare, printre care una de o sută de mii de lire pentru Peter Clifton Welerson, testamentul continua:

Restul bunurilor mele le las numitului Peter Clifton Welerson, născut la Elm House, comuna Chadwick, la 27 martie, anul de graţie 1900, cerându-i să urmeze toată viaţa modelul de sinceritate, modestie şi devotament care a făcut ca mama sa să fie o femeie exemplară şi să imite energia şi modestia ilustrului său tată.

Jane studie cu minuţiozitate testamentul de la un capăt la altul, dar nu descoperi în el nimic care ar fi putut s-o lămurească.

După amiază, plimbându-şi privirea peste rafturile pline de cărţi, îi atrase atenţia un volum pe care era scris numele Welerson. Luă cartea şi o deschise la pagina de titiu: Istoria bancnotelor, de Alexander Welerson, licenţiat în arte al Universităţii Cambridge.

Cartea era bogat ilustrată şi conţinea câteva reproduceri de falsuri celebre, cu erorile făcute de falsificatori încercuite cu roşu.

Welerson scrisese şi alte cărţi, căci, în josul unei padini, se afla următoarea notă:De acelaşi autor: Reacţiile acizilor, Gibbson şi Fry, editori”.

Pe când voia să pună cartea la loc, aceasta se deschise la pagina de gardă. Scrise cu frumoase litere cursive, se puteau citi aceste cuvinte: „Scumpei mele soţii, Janet Welerson”; şi, în paranteză: „Această carte a apărut în ziua în care s-a născut iubitul nostru fiu Peter”.

Jane puse cartea la loc, oftând. Ea sperase să găsească o cale de comunicare cu bătrânul Radlow; dar nici cu prima

poştă, nici cu a doua nu sosi vreo scrisoare. Peter telefonă după amiază ca să-i spună că ancheta a fost amânată cu opt zile şi că va veni la Londra în seara aceea. Jane era încă la telefon când intră Walker cu o telegramă. Nu era semnată şi fusese expediată din Amsterdam, la ora unu.

Nu spune nimănui de această telegramă. Scrie-mi la „Continental” la Berlin, dându-mi toate detaliile. Să ai absolută încredere în Donald. Va face şi imposibilul pentru Peter.

Telegrama era, desigur, de la Marjorie, dar de ce n-o fi semnat-o? Şi ce ascundea această fugă misterioasă? Jane transcrise textul telegramei într-un carneţel, apoi aruncă în foc mesajul primit de la Marjorie.

La ora patru, Peter încă nu sosise acasă. Nici la cinci. La şase, Jane sună la Longford Manor. Îi răspunse chiar Peter.

— Jane, mi-e teamă că n-am să ajung la timp pentru cină… Bourke îţi va povesti tot ce s-a întâmplat.

— De ce mai stai acolo? Nu eşti…

— Arestat?… Nu, mulţumesc lui Dumnezeu! I-am cerut lui Bourke să plaseze pe unul dintre oamenii lui la Carlton House Terrace. Nu vreau să fii deranjată de reporteri. Voi fi acasă la ora zece. Tatăl tău este supărat rău pe mine?

— Nu, nu.

Domnul Bourke nu sosi decât aproape de ora nouă. Afară turna cu găleata.

Rămase foarte surprins, aproape alarmat că nu-l găseşte pe Peter.

— A plecat de la Longford acum o oră.

Jane simţi cum o cuprinde îngrijorarea.

— Singur?

— Da. Wells şi celălalt doctor au plecat de la şapte. Ei ţineau să facă o consultaţie al cărei obiect, presupun, este bietul Peter… Vreţi să vedeţi dacă aia este de la el? zise Bourke, văzându-l pe Walker că intră cu o telegramă.

Ea deschise plicul, citi telegrama şi apoi i-o dădu detectivului. Ochii i se opriră pe semnătură: „Radlow”.

— Este destinată lui Peter…

Totuşi, citi cu voce tare:

Răspunzând apel telefonic, decis din cauza aluzii ziare de seară să fac declaraţii foarte complete. Vino Lands Sydenham ora zece jumătate. Proiect depoziţie pregătit. Comisarul mâine.

— Nu înţeleg mare lucru, zise Jane. Domnul Radlow este aproape la fel de laconic în scris ca şi în discuţii. Ce-i asta, Lands?

— E numele casei sale de la Sydenham. Gândesc că este de la Radlow-tatăl…

Bourke se uită la telegramă. Nu cuprindea indicaţii privind locul de expediere; numai cuvântul „Londra”. Deci fusese transmisă prin telefon.

— Peter nu se va întoarce până la ora zece. Cred că am face bine să mergem şi noi acolo…

Ea îl sună pe Walker şi-i spuse să pregătească Rolls-ul.

— Dacă Peter soseşte înainte de plecarea noastră, îl luăm cu noi.

Bourke îşi privi din nou ceasul şi se încruntă.

— Nu sunt liniştit. El ar trebui să fie aici acum. Drumul e bun şi putea să ajungă la marginea Londrei în douăzeci de minute.

În timp ce aşteptau maşina, el reciti telegrama şi-i explică Janei cuvintele enigmatice de la sfârşit.

— Vrea să spună că pregăteşte o depoziţie pentru comisar. Nu ştiu ce înseamnă, dar el ne va explica toate acestea.

Pe drum, Bourke îi dădu Janei câteva informaţii în legătură cu Radlow.

Bătrânul trecea drept un mizantrop. După moartea soţiei sale trăia într-o casă mare, alături de trei servitori. Deşi biroul său se afla la Southport, el cumpărase proprietatea Lands în urmă cu patruzeci de ani.

Casa se găsea pe un ostrov, la Sydenham Hill. Era o clădire înaltă, având în jur o grădină împrejmuită cu un zid puternic de cărămidă. Bourke trebui să facă un efort de

memorie pentru a nimeri; comise greşeala de a intra pe o cale laterală, gândind că faţada casei este spre nord. Confuzia era scuzabilă, căci, de-a lungul trotuarului, aproape de o poartă mare din lemn practicată în zid, el observă luminile unei maşini. Îi spuse şoferului să parcheze în spatele acesteia.

— Ce maşină e asta? întrebă Jane încet. Sunt sigură că este maşina lui Peter.

CAPITOLUL XXIII.

În clipa următoare, Jane se îndreptă spre Bentley.

— E chiar maşina lui Peter!…

În lumina felinarului, Bourke observă că maşina era toată împroşcată cu noroi. Scoase din buzunar o mică lanternă şi lumină interiorul automobilului. Pe podea se afla o curea pe care o ridică şi o examină.

— Este într-adevăr maşina lui Peter, zise el apoi, întorcându-se spre poarta grădinii, pe care o împinse.

Poarta cedă şi Bourke pătrunse pe o alee cu pietriş mărginită de tufe înalte de rozmarin. După un moment se întoarse lângă tânăra femeie.

— Nu înţeleg, zise el cu o notă de agitaţie în glas. Evident, Peter putea să frecventeze această casă fără să spună nimănui. Putea să fi intrat pe aici… Dar e atât de ciudat… Aşteptaţi-mă.

Se întoarse în grădină şi căută ceva care ar putea servi de intrare separată. Un colţ al casei se afla în întuneric, în afară de un dreptunghi luminos despre care bănui că este uşa-fereastră a unei camere de la parter.

Păşi pe peluză, dar un geamăt îl făcu să se întoarcă. Lumină cu lanterna spaţiul din jurul său. Atunci observă o mână cu mănuşa pe ea; îndepărtând o tufă de flori care ascundea restul corpului, văzu un bărbat întins pe spate.

Era Peter!

Bourke fluieră şi, aplecându-se, ridică trupul ce părea neînsufleţit. Văzu un pistol având ataşat un dispozitiv pentru surdină german, de tip recent.

Îl ridică, mirosi capătul ţevii şi, după ce-i puse piedica, îl băgă în buzunar. Dotat cu o forţă deosebită, îl săltă pe Peter aproape fără efort şi-l duse, cu picioarele atârnându-i pe pietriş, până la poartă.

— Ce se întâmplă? întrebă Jane venind în fugă.

— Puteţi să conduceţi Bentley-ul? se interesă Bourke în şoaptă. Şi, cum ea răspunse afirmativ, zise: Trimiteţi şoferul cu Rolls-ul în faţa intrării principale a casei şi spuneţi-i să aştepte acolo.

— Dumnezeule mare! Ăsta-i Peter?

— Faceţi ce v-am spus.

El trase corpul neînsufleţit într-un colţ mai întunecos.

Rolls-ul se îndreptă, iar Jane reveni.

— Faceţi-mi loc.

Ridicând corpul lui Peter pe umeri, Bourke traversă iute trotuarul şi-l depuse pe bancheta maşinii.

— Intraţi pe partea cealaltă şi întoarceţi-vă la Carlton House Terrace. Dacă-şi revine, duceţi-l în apartament şi aşteptaţi-mă.

Jane se aşeză la volan, cu dinţii strânşi, şi demară. Bourke urmări luminile maşinii până când aceasta dispăru. Apoi scoase pistolul din buzunar, mirosi din nou capătul ţevii şi pe faţa sa apăru o expresie nu prea veselă; închise poarta şi porni cu paşi rari spre intrarea din faţă a casei. Se opri şi pipăi capota caldă încă a maşinii.

Mai întâi trebuia să vorbească cu şoferul. Dacă şi el a recunoscut maşina lui Peter, va fi cam neplăcut. Dar păru că acesta n-a remarcat-o.

— Doamna Clifton s-a întors acasă cu un taxi; nu se simţea prea bine. Aşteaptă-mă aici.

Bourke urmă aleea până la uşa principală a casei şi apoi sună. Îi deschise o servitoare care-i invită într-un vestibul întunecos.

— Domnul Clifton? întrebă ea… Domnul vă aşteaptă…

Îl conduse printr-un coridor strâmt spre aripa din spate a casei.

— Domnul ne-a spus că nu vrea să fie deranjat până când veniţi dumneavoastră.

— Bine… Mă anunţ singur.

Deschise uşa, ceea ce provocă un curent puternic. Deci, fereastra care dădea în spatele casei era deschisă.

— Rămâneţi aici.

O lampă cu gaz lumina biroul. În mijlocul camerei se afla o masă mare, peste care era prăbuşit un bărbat, cu capul pe un bloc-notes.

— Aveţi telefon? Unde este?

— În vestibul, domnule, zise servitoarea tremurând. S-a întâmplat ceva?

— Da. Cereţi comisariatul. Spuneţi că se află aici comisarul şef Bourke şi să trimită medicul şi inspectorul de serviciu.

El se îndreptă lent spre birou, închise cu grijă fereastra şi examină atent cadavrul. Bloc-notesul era roşu de sânge.

Bourke se opri ca să privească în jur, apoi citi câteva rânduri la începutul paginii ce purta numărul şapte.

Am înţeles că, în aceste condiţii, nu m-aş mai putea sustrage de la datoria de a face dreptate clientului meu. În vremea aceea, el nu prezenta nici o urmă a bolii îngrozitoare

Scrisul se sfârşea aici. Paginile de la una la şase lipseau. Se uită în coşul de hârtii: era gol. Restul depoziţiei dispăruse.

Ieşi din cameră şi, luând cheia care era pusă prin interior, încuie uşa. În vestibul, servitoarea, tremurând, vorbea la telefon.

Detectivul luă receptorul şi-l auzi la celălalt capăt al firului pe brigadierul de serviciu.

— Da… da, şi o ambulanţă… Da, este, evident, un asasinat!

Închise telefonul, coborî scara îngustă care ducea la subsol şi strigă camerista. Aceasta nu putu să-i spună mare lucru. Stăpânul său se retrăsese în birou după cină, la ora opt şi zece minute, şi dăduse ordin să nu fie deranjat sub nici un motiv. Ea îi adusese cafeaua imediat după aceea şi apoi nu

mai auzise nici un zgomot. Fuseseră mai multe telefoane în timpul zilei. După amiază, domnul Radlow fusese chemat în două rânduri; la unul dintre apeluri răspunsese personal.

— Era domnul Clifton. Dar domnul Radlow dormea… Domnul Clifton a telefonat din nou către ora cinci şi jumătate sau şase. Domnul Radlow m-a trimis din vestibul, dar eu l-am auzit zicând… „Voi face depoziţia… chiar dacă nu-ţi convine, tinere neghiob!” sau cam aşa ceva. Apoi: „Ei bine, voi reflecta şi, dacă mă răzgândesc, am să te anunţ”. După ce i-am servit cafeaua mi-a spus să sun la Telegraf şi să-i trimit un mesaj domnului Clifton.

Ea coborî să caute textul telegramei în poşeta sa. Acesta era identic cu cel primit de Jane.

— Aţi auzit vreun zgomot?

— Cred că am auzit o uşă pocnind. În casa aceasta veche se aude aproape orice mişcare.

— Un pocnet scurt, clar?

Ea credea că a fost un pocnet înăbuşit.

— Cât era ceasul?

La această întrebare putea să răspundă cu precizie.

— Cu o jumătate de oră înainte de sosirea dumneavoastră. S-a auzit pendula bătând.

Abia terminase femeia ce avea de spus că se auzi o bătaie foarte puternică în uşă. Bourke văzu că intră un brigadier şi doi inspectori de la poliţia locală.

— Intră, Rennie… E în ordine, nu mai am nevoie de dumneavoastră. Cum vă numiţi?

— Doamna Stodler, domnule, bâlbâi ea.

Bourke îl conduse pe Rennie în camera în care se petrecuse crima. După câteva momente sosi şi doctorul.

— N-am atins nimic, explică Bourke. Depoziţia pe care victima tocmai o întocmea se referea la afacerea de la Longford Manor. Remarcaţi că ajunsese la pagina şapte şi că primele şase au dispărut.

CAPITOLUL XXIV.

Pe podea, lângă birou, era o cutiuţă pătrată din argint care scăpase investigaţiilor lui Bourke. Rennie se aplecă s-o ridice. Era o cutie pentru ţigări de foi. Recunoscu monograma: P. C.

— Eu am scăpat-o pe jos. E o cutiuţă pe care Peter Clifton o ţine într-o teacă de piele, lângă volanul maşinii.

Aruncă o privire în cutie: era plină cu ţigări. Scoase un trabuc Virginia, o marcă foarte răspândită.

Cei doi detectivi îşi continuau cu atenţie cercetările în cameră.

— Apropo, această fereastră era deschisă când am intrat eu. S-ar putea ca hârtiile să fi zburat în grădină?

— Sunt trei urme de paşi pe covor, remarcă unul dintre inspectori aplecându-se imediat, şi sunt proaspete.

— Telefonaţi la Scotland Yard să trimită un fotograf. Spuneţi-le să-l prevină pe inspectorul şef Watkins, el va prelua cazul. Dacă veţi interoga servitorii, vă vor spune că aşteptau vizita domnului Peter Clifton. Radlow era avocatul lui… sau, al tatălui său. Am venit eu în locul lui.

Un poliţist îl introduse în cameră pe vecinul cel mai apropiat al lui Radlow, un negustor de ceai bine cunoscut în City. El se afla în grădina sa în momentul crimei.

— Ce fel de zgomot aţi auzit?

— Părea un zgomot de pistol cu surdină. Am făcut câţiva paşi pe alee, încercând să văd ce se întâmplă, şi am avut impresia că observ un bărbat ce traversa peluza în direcţia porţii din spate.

— Înalt sau scund?

Martorul nu putu să precizeze. El auzise doar cum acesta trântise poarta grădinii.

— Aş vrea să vă mai întreb ceva: Acest bărbat mergea încet sau fugea? Se ţinea bine pe picioare sau se clătina?

— Mergea foarte drept şi foarte repede.

— M-ar fi surprins să fie altfel, remarcă Bourke.

El se întoarse la Carlton House Terrace extrem de îngrijorat. Maşina lui Peter nu se afla în faţa casei şi

detectivul se întrebă dacă Jane plecase din nou de acasă. Dar veni chiar ea să-i deschidă.

— Doarme, spuse ea cu voce scăzută. A reuşit să intre în casă pe picioarele lui, dar sunt absolut sigură că nu m-a recunoscut şi nu şi-a dat seama unde se află. Din fericire, Walker era în oficiu, astfel că l-am putut duce în camera sa fără martori. S-a întâmplat ceva foarte grav? Domnul Radlow?…

— Radlow a fost ucis… În locul dumneavoastră, doamnă Clifton, n-aş mai pune alte întrebări. Unde-i soţul dumneavoastră?

Peter era întins pe pat, complet îmbrăcat, învelit cu plapuma. Dormea. Bourke nu încercă să-l trezească, dar îi controlă rapid buzunarele. Mai întâi descoperi un încărcător negru şi lung. Ştia, fără să mai verifice, că acesta se potrivea la pistol. Al doilea obiect interesant era un plic pe care-l scoase din buzunarul interior al hainei lui Peter. Era sigilat şi legat cu o panglică verde, dar nu scria nimic pe el. Bourke rupse sigiliul. Descoperi un alt plic, din hârtie de culoarea argintului; în acesta se afla un teanc de bancnote americane de câte o sută de dolari. Numără cincizeci de bucăţi în serie.

— Tot ce-i mai lipseşte acum este o scrisoare de mărturisire ascunsă în gheata stângă.

Altceva îi stârni interesul: o cutiuţă de aur pentru trabucuri, pe care o găsi în buzunarul lui Peter. Aceasta era goală, ceea ce i se păru neverosimil, căci îl văzuse pe Peter când o umplea, cu câteva ore mai devreme.

Îl zgâlţâi pe cel adormit; acesta deschise cu greu ochii, apoi îi închise la loc.

— Sus! zise Bourke pe un ton imperativ. Somnorosul se supuse. Scoate-ţi haina.

Peter, cu ochii încă închişi, făcu ce i se cerea, ajutat de Jane şi de Bourke. În timp ce-l lăsau să-şi aşeze din nou capul pe pernă, îşi pierdu cunoştinţa. Detectivul îi suflecă o

mânecă şi, cu ajutorul lanternei, îi examină braţul. Se întoarse spre Jane cu un zâmbet triumfător.

— Ştiţi ce-i trebuie soţului dumneavoastră? Lumină!

— Lumină?

Bourke arătă spre cele două aplice de pe pereţi, care erau singurele aprinse în cameră. Mai exista o lampă pe noptieră; îi scoase abajurul de mătase, întoarse comutatorul şi aduse lampa sub ochii lui Peter. Pleoapele acestuia se mişcară; pe faţa lui apăru o grimasă, apoi întinse mâna să împingă lampa care-l deranja. Dar Bourke era necruţător.

— Trezeşte-te! Şi, ca şi cum aceste cuvinte ar fi avut o forţă magică, Peter deschise ochii şi se ridică în şezut.

— Ce nu-i în ordine?

— Dumneata! mormăi Bourke. Dumneata ai distrus o carieră strălucită ajunsă aproape la apogeu. Mai am doi ani până la pensie şi există perspectiva să-i petrec în închisoare!

Peter îşi plimbă ochii de la detectiv la Jane, apoi privi în jur, prin cameră.

— M-am întors acasă?

Bourke se uită semnificativ spre Jane, iar aceasta înţelese şi-i lăsă singuri.

Se întoarse după un sfert de oră. Peter era foarte palid, iar Bourke avea părul ciufulit.

— Servitorii dumneavoastră ştiu că Peter s-a întors?

— Da, le-am spus că a venit adineauri.

— Bine. Nu l-au auzit când s-a întors?

Se uită la ceas, apoi urmă:

— Aţi venit la zece fără zece minute. Era cineva în vestibul?

— Nu, portarul nu era acolo. Ascensorul merge automat.

El aprobă din cap.

— Bine. Cine a dus maşina de aici?

— Eu. Imediat ce l-am aşezat pe Peter în pat, am dus maşina la un garaj pe care-l folosesc uneori. Nu ştiu care este garajul lui Peter.

— Perfect. Sub nici o formă, şoferul dumneavoastră n-o va vedea.

Peter mormăi nemulţumit.

— Mi-ai legat mâinile, Bourke.

— Ce vreţi să faceţi? îl întrebă Jane.

— Marea şi originala idee a domnului Peter Clifton era să se ducă la cel mai apropiat post de poliţie şi să se declare vinovat de două omoruri. Dar, cum n-o putea face decât implicând-o pe soţia sa drept complice şi pe comisarul şef Joe Bourke drept aliat, a avut gentileţea să-mi promită că renunţă la această idee. Unde aţi dus maşina, doamnă Clifton?

Ea îi notă adresa garajului.

— Mă duc până acolo să arunc o privire. Dumneata, Peter, du-te la culcare. În ceea ce o priveşte pe soţia dumitale, nu ştiu ce va face. Dacă aş fi în locul dânsei aş sta lângă telefon şi m-aş pregăti să-l primesc pe domnul inspector Moise Rouper. Sper să mă întorc înainte de sosirea lui.

CAPITOLUL XXV.

Ieşind din casă, el privi în jur să vadă dacă aceasta nu era supravegheată.

Maşina lui Peter fusese dusă într-un garaj public. Bourke îi inspectă minuţios interiorul.

— Nu, domnule, nu a fost nimic înăuntru, în afară de două chiştocuri de ţigară, spuse băiatul care spăla maşinile.

— Ai putea să le găseşti?

— Da, sunt în sacul aspiratorului.

Demontă sacul şi îl goli. Unul dintre chiştocuri era încă întreg. Ţigara fusese fumată doar pe jumătate. Cu ajutorul unui portţigaret – remarcă Bourke. Înfăşură chiştocul într-o hârtie şi-l puse cu grijă în buzunar.

În praful din sac observă o mică bilă albă.

— În ce alte maşini ai mai făcut curăţenie astăzi cu aspiratorul?

— Asta-i prima, domnule.

Comisarul desfăcu pachetul cu chiştocul şi puse acolo şi bila aceea.

— N-ai mai găsit nimic altceva?

Unul dintre ajutoare mărturisi timid că a găsit trei ţigări pe banchetă. Bourke le examină: erau la fel cu cele din cutia de argint. Le puse în cutia sa de ţigări şi, cum maşina nu-i mai oferea nimic interesant, se întoarse la Scotland Yard. Acolo trimise după un şef de serviciu căruia îi dădu cutia de ţigări.

— Există mai multe amprente pe ea. Aş vrea să fie relevate.

Luă o eprubetă dintr-un dulap şi puse în ea ţigara pe jumătate fumată, apoi astupă eprubetă cu un dop.

— Asta pentru analize chimice.

Opri bila şi o puse în altă foaie de hârtie.

— Aş vrea o analiză chimică şi pentru asta; cred că-i vorba de hyoscină.

Descoperirile făcute în maşină depăşeau aşteptările lui. Când bătu la uşa casei din Harley Street nr. 903 jubila.

Servitorul părea puţin dispus să-l primească.

— Domnul doctor s-a culcat, domnule, şi doamna Cheyne Wells este în străinătate.

— Spune-i doctorului Wells că îl caută comisarul şef Bourke.

După câteva momente, Donald Wells coborî. Bourke observă că acesta era îmbrăcat, dar îşi pusese pe deasupra un halat din mătase imprimată.

— Abia mă dusesem la culcare, Bourke. Ţii neapărat să stăm de vorbă? Am o uşoară durere de cap în seara asta.

— Toată lumea va avea dureri de cap mâine dimineaţă, dacă nu mă înşel, zise comisarul bine dispus. Vreau să spun că toată lumea, în afară de mine: bietul Peter Clifton, doamna Clifton, Moise Rouper… şi, s-ar putea, chiar dumneavoastră, domnule doctor.

Wells deschise uşa şi-l conduse pe musafir în birou.

— Am avut o convorbire telefonică cu Sydenham… cu avocatul, începu Bourke.

Conversaţia continuă, foarte puţin interesantă. Apoi, dintr-o dată:

— Trebuie să ştiţi că bătrânul om de afaceri a fost asasinat… împuşcat în biroul său, la ora opt, în seara aceasta.

Pe faţa lui Cheyne Wells apăru o expresie de groază.

— Radlow asasinat? Dumnezeule mare!

— Am pomenit eu numele lui Radlow? întrebă Bourke cu o voce tăioasă.

O clipă, Donald fu incapabil să răspundă.

— Am pomenit eu de Radlow?… Vorbeam de Sydenham, dacă nu mă înşel. Este un om al legii, un bătrân. De ce credeţi că am adus vorba aşa, subit, despre Radlow? De altfel, dumneavoastră nici nu-l cunoaşteţi.

Donald îşi revenise.

— Ba da, îl cunosc… Se ocupa de afacerile lui Peter, nu-i aşa? De fapt, de câteva zile Peter tot vorbea despre el. Mă întrebam ce-o mai fi cu acest bătrân.

Bourke nu răspunse, dar ochii săi ca oţelul nu-l slăbeau pe doctor. Apoi vorbi din nou, rar şi grav.

— Radlow a fost ucis în seara asta, în biroul său, de către un necunoscut care, totuşi, a fost văzut de un vecin în momentul când părăsea casa, după asasinat.

Vocea lui era gravă, aproape monotonă; vorbea fără să se oprească şi fără a da prilejul să fie întrerupt.

— Este ceea ce se întâmplă de obicei în cazurile de omor, domnule doctor… apar neatenţii incredibile. Cine ar fi putut presupune că într-o seară ploioasă ca aceasta un cetăţean respectabil din Sydenham să se plimbe prin grădină? Şi ca el să-l vadă pe individ şi să-l poată descrie?! Am venit să opresc2

Interlocutorul său încremeni de frică.

— orice zvon zadarnic care ar putea să circule, conform căruia Peter Clifton ar fi fost la Sydenham.

Atunci, în ciuda oricărui efort de voinţă, Donald lăsă ochii în jos. Paharul pe care-l ducea la gură se zgâlţâia. Dar, pe loc, găsi o scuză pentru agitaţia sa.

— Radlow… Dumnezeule! murmură el golind paharul dintr-o înghiţitură. Cumplită treabă, nu?

— Unde v-aţi despărţit de Peter?

— La Longford Manor. El trebuia să vină în urma mea; mi-a spus că are o întâlnire. Trebuia să se întâlnească la Londra cu cineva. Acum mă gândesc că era vorba de Radlow.

Bourke avea o figură gânditoare.

— Într-adevăr, avea această intenţie… Mă aflam în faţa casei lui, la Carlton House Terrace, pe la ora zece fără zece minute, când el s-a întors acasă. N-am văzut niciodată un om atât de palid ca bietul Peter. Aţi bănuit corect, domnule doctor… el voia să se ducă la Radlow, dar l-am convins să se culce. M-am dus eu însumi la Radlow, singur. Când zic „singur” – reluă el prudent – vreau să spun că am luat-o pe doamna Clifton cu mine, dar ea era atât de îngrijorată de suferinţa lui Peter, încât s-a întors acasă cu un taxi. După o jumătate de oră l-am găsit pe Radlow; şi nu m-am putut opri să gândesc cât de compromiţător ar fi fost pentru Peter dacă-l vedea cineva în jurul casei mortului pe la ora zece.

Cheyne Wells ridică privirea.

— Pe cine bănuiţi de uciderea lui Radlow?

— O să ştim după ce vom găsi pistolul. Mâine se vor face cercetări serioase pe proprietatea lui Radlow. Sper să descoperim câte ceva. Asasinii care se respectă nu-şi lasă armele în urma lor, decât în romane… Doar dacă nu au intenţia să arunce vina asupra altuia. Eu am avut astfel de cazuri o dată sau de două ori…

Nu-l slăbea din ochi pe Wells. Dar acesta reuşea să-i susţină privirea.

— Pare mai mult un roman decât o poveste adevărată. Ce pot să fac pentru dumneata, Bourke?

— Sunteţi doctor, zise detectivul uitându-se distrat în plafon. Aş vrea să-mi daţi un antidot bun pentru hyoscină şi morfină, administrate prin injecţii subcutanate. Un cuvânt adorabil acesta – hyoscină.

Privirea sa coborî ca manevrată de un resort şi se fixă asupra lui Donald, dar nici un muşchi de pe faţa acestuia nu tresări.

— Ca să obţii ceea ce profanii numesc un semi-somn?

— Asta e.

— Nu ştiu ce antidot este necesar. Aceste medicamente nu pot să aibă nici un efect periculos dacă sunt bine administrate.

— De către un medic calificat, şopti Bourke. Curios este că am găsit hyoscina, dar nu şi morfina… o bilă foarte mică. Trebuie să fi fost pe jos, în maşină, dar a tras-o aspiratorul. Le-am cerut băieţilor care spală maşinile să caute o biluţă maronie cam de aceeaşi mărime; dar nu cred că vor reuşi. Medicii calificaţi nu sunt chiar atât de neglijenţi să piardă două biluţe din astea.

CAPITOLUL XXVI

— Ia loc, Bourke. Noi doi suntem pe punctul de nu ne mai înţelege. Eşti teribil de misterios. E vorba despre Peter? Cine-i doctorul acela calificat? Nu cunosc un altul în afară de mine. Mă acuzi că l-am drogat pe Peter sau cam aşa ceva? Şi ce legătură are asta cu Radlow? Ţin foarte mult să ştiu ce gândeşti, domnule Bourke.

— Am să vă spun ce gândesc, domnule doctor Wells. Sunteţi prietenul lui Peter. Am venit să vă anunţ că o altă persoană din anturajul lui a fost asasinată. V-am dat de înţeles că Peter se afla sub influenţa unui stupefiant; şi n-am observat că asta v-a tulburat. Or, este exact ce aşteptam de la dumneavoastră, domnule doctor Wells. Dumneavoastră vă apăraţi… împotriva cui? Când am pronunţat cuvântul „a opri” eraţi gata să leşinaţi… De ce? Ce motiv aveţi să vă temeţi?

Cheyne Wells stătea în faţa căminului, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Îşi recăpătase puţin sângele rece.

— Ei bine! Am să vă spun, la rândul meu, câteva lucruri, de la bărbat la bărbat… Presupuneţi, domnule Bourke, că eu v-aş anunţa: Peter mi-a mărturisit că l-a ucis pe Basil Hale… Ce aţi face? Presupuneţi că v-am spus asta sau că am consemnat-o pe o foaie de hârtie: „Consider că este datoria mea de cetăţean să informez poliţia că Peter Clifton, domiciliat în Carlton House Terrace 75, mi-a făcut o declaraţie în care mărturiseşte că l-a ucis pe Basil Hale la Longford Manor, într-un moment de nebunie”. Că semnez această declaraţie şi v-o dau. Ce aţi face?

Bourke se apropie, cu capul său enorm înainte.

— Am să vă spun: V-aş aresta pe loc! Dacă cineva va fi trimis în judecată, dumneavoastră veţi fi acela. Şi am suficiente probe ca să vă acuz imediat.

Cu toată puterea lui de stăpânire, Wells păli.

— Să mă acuzaţi de ce?

— De a fi utilizat la cursele din Kempton Park o bancnotă de cincizeci de lire, ştiind că este falsă. Asta pentru început. Şi sunt sigur că mâine la aceeaşi oră voi avea încă două motive de acuzare.

Măştile au căzut. Ochii lui Donald scânteiau de o ură rece şi veninoasă.

— Nu stai de vorbă cu doctorul Wells din Nunhead! Să nu uiţi asta!

— Se pare că nu înţelegi, Wells, că poliţia nu caută niciodată să agraveze faptele. Când acestea s-au produs, poliţia este gata să se ocupe de ele, dar ea nu încearcă niciodată să provoace o crimă. Ea nici nu înăbuşă crima înainte ca aceasta să se producă. Nu mai eşti doctorul Wells din Nunhead, ştiu. La mai puţin de un an de la afacerea aceea, aveai deja un cabinet bun pe Harley Street. De unde ai avut banii?

— Şi ce vrei să spui cu asta?

— Multe. Presupune o clipă că eu te târăsc pe banca acuzaţilor; poţi să aduci doi martori demni de încredere care să justifice îmbogăţirea subită şi modul în care doctorul Wells din Nunhead a devenit doctorul Cheyne Wells din Harley Street? Reflectează la asta… Dacă această prosperitate minunată şi neaşteptată poate fi explicată, vino la Scotland Yard şi cere să fiu destituit. Însă te previn: Lasă-l în pace pe Peter Clifton. Şi, dacă ai construit un plan pentru a te adăpa din milioanele lui, abandonează-l. Au fost deja comise două crime. Erai la Longford Manor când a fost ucis Basil Hale!

— Dar în seara asta n-am ieşit din casă.

— Te-am urmărit. Ai părăsit casa la ora opt şi te-ai întors la unsprezece fără un sfert. Omul meu ţi-a pierdut urma între ora nouă şi un sfert şi momentul când ai coborât din taxi în faţa casei.

Îşi luă pălăria şi, îndreptându-se spre uşă, o deschise cu violenţă.

— Cineva va fi spânzurat pentru aceste crime, Wells, şi acela nu va fi Peter Clifton. Rouper nu va putea să-ţi fie de prea mare ajutor… în cazul în care săptămâna viitoare mai face parte din poliţie… Nici cutiile pline cu ţigări din cele care nu-i plac lui Peter şi nici agendele cu însemnări scrise de prietenul dumitale Diavolul nu vor servi pentru a încurca iţele.

Trânti uşa în urma lui. Donald se prăbuşi în fotoliu. Situaţia era cu adevărat critică.

Luă o foaie de hârtie şi începu să scrie. La ora şase terminase scrisoarea; o puse într-un plic mare pe care-l adresă directorului Poliţiei, Serviciului Central de Cercetări Scotland Yard. Lipi un timbru, coborî în vestibul, dar ezită înainte de a ajunge la uşă. Nu. Mai bine să se ducă la culcare; scrisoarea poate să plece foarte bine şi mai târziu, pe ziuă.

Şi bine a făcut, căci în faţa casei se afla un inspector de la Scotland Yard căruia Bourke îi dăduse instrucţiuni precise:

— Dacă-l vezi pe Wells ieşind ca să pună la cutie o scrisoare, arestează-l şi ţine-l în Marylebone Lane până când sosesc eu.

CAPITOLUL XXVII.

Peter se trezi devreme din somnul său adânc. Lângă pat se afla cineva. Auzi clinchetul plăcut al ceştilor de ceai.

— Vrei? zise cea mai dulce voce din lume.

El făcu un efort ca să deschidă ochii. Jane, într-un chimonou înflorat, era lângă pat, cu o ceaşcă de ceai în mână.

Peter roti privirea prin cameră, intrigat.

— Bourke e aici?

— Nu. M-am gândit un moment să-i ofer camera de oaspeţi, dar nu cred că ar fi acceptat.

El bău ceaiul cu plăcere, apoi se întunecă la faţă.

— S-a întâmplat ceva aseară… Ce anume? Îmi amintesc foarte vag că Bourke mi-a povestit… Trase aer în piept, apoi zise: Radlow a fost ucis!

— Da, confirmă ea încet. Domnul Radlow a fost împuşcat.

Peter îşi ascunse faţa în palme şi gemu.

— E îngrozitor! Presupun…

— Nu presupune nimic înainte de a vorbi cu domnul Bourke; mai ales dacă vrei să presupui că tu eşti cel care l-a ucis.

— Asta nu ajută la nimic, Jane… Ai fost minunat de bună cu mine. Şi acum, când ştii… cine a fost tatăl meu, pot să-ţi vorbesc deschis. Mă consideram vindecat; îmi închipuiam

că nu mai este nici un pericol, altfel nu m-aş fi însurat niciodată cu tine. Donald mi-a zis că este posibil să mai am unele crize…

— Peter, eu cred că n-ar trebui să te mai ocupi de ceea ce spune Donald Wells. Nu mă privi ca un pui de ciută speriat, dragul meu… Trebuie să arătăm ca nişte tineri soţi fericiţi…

El râse uşor; era prima dată când Jane îl vedea râzând de la nunta lor.

— De ce nu-ţi place Donald? Este unul dintre prietenii mei foarte buni.

Jane se întoarse cu un aer solemn.

— Poliţiştii trăiesc într-o permanentă stare de suspiciune. Mi-a spus-o domnul Bourke. Eu sunt un detectiv. Îl bănuiesc pe Donald, o bănuiesc pe Marjorie şi sunt gata să-l bănuiesc chiar şi pe domnul Bourke. Am să te rog zilele acestea să-mi faci o scurtă istorie a vieţii tale: ce ai văzut, cum ai cunoscut tot felul de oameni şi, în special, pe Donald. Acum te las. Vrei să vin după ce te îmbraci?

Se îmbrăcă şi ea. Când intră în salon, îl găsi pe soţul ei stând lângă fereastră.

— Bourke mi-a spus câte ceva. Nu-mi amintesc ce, dar am cumplita impresie că-i vorba de ceva neplăcut. Am fost aseară la Sydenham?

— Da, răspunse ea fără ezitare.

— Nu mai înţeleg nimic şi, cu toate acestea, îmi e frică să înţeleg… Ce a zis Bourke?

— Nimic important, Peter. Cum l-ai cunoscut pe Donald Wells? Bourke mi-a cerut să-i procur această informaţie.

Peter străbătea camera în lung şi-n lat.

— S-a întâmplat după prima mea întoarcere din Africa. Mă duruseră foarte tare dinţii pe vapor şi unul dintre cei cu care călătoream îmi recomandase un dentist de pe Harley Street 903. Aşa l-am cunoscut pe Donald. I-am vorbit despre acea ereditate care a fost coşmarul meu de când am aflat, din întâmplare, că tata a murit la Dartmoor.

— Când ai aflat asta?

— La douăzeci şi unu de ani. Avocaţii au fost nevoiţi să-mi spună şi astfel am descoperit că mă numeam Welerson. N-am întrebat de ce mi-au schimbat numele. Documentele care mi-au fost citite şi pe care a trebuit să le semnez arătau împrejurarea în care a murit tatăl meu… Mi-au fost prezentate pe când locuiam la Gwelo, în Rhodesia, şi notarul care mi le-a adus era cam vorbăreţ… Am bănuit totdeauna că bătrânul Radlow avea un motiv temeinic ca să mă crească în aer liber.

Scoase un oftat adânc şi observă că Jane îi mângâia mâna pe care o ţinea pe masă.

— În Harley Street l-am întâlnit pe Wells şi am înţeles confuzia pe care o făcusem. El cumpărase casa acelui dentist. Donald m-a îndrumat către un confrate al său – în Devonshire Street, cred – care mi-a omorât nervul şi m-a scăpat de durerea de măsea. Dorfald mă aştepta. Soţia sa era în străinătate. L-am găsit foarte simpatic. Cum era doctor, am considerat firesc să-i spun ce mă obseda de atâţia ani. Nu consultasem niciodată un medic cu privire la starea mea şi la posibilitatea de a moşteni boala tatălui meu. Îi datorez lui Donald mai mult decât i-aş putea plăti vreodată. M-a făcut să-i promit că îl voi vizita în fiecare săptămână şi am devenit prieteni buni. Mai există, în mod special, ceva pentru care nu-i voi putea fi niciodată destul de recunoscător: prin el te-am întâlnit pe tine. Îmi amintesc seara când ai venit cu el… era cu ocazia aniversării mele.

— Basil Hale era acolo?

— Da, aşa cred…

Jane luă notă de asta.

— Alt amănunt, cel mai important, cred. Îţi aminteşti care a fost pretextul oferit de Donald pentru a te convinge să vii? Tatăl tău dorea să mă cunoască. El văzuse câteva din gravurile mele.

— Peter, ai avut frecvent astfel de accese… vreau să spun, perioade în care nu ştiai ce faci?

— Doar în ultimul timp… Dar Donald mi-a spus că sunt la vârsta critică. Este şi părerea lui Clewers, specialistul.

— S-a mai întâmplat din noaptea când a murit Basil Hale?

— Nu, doar aseară, fireşte… Nu reuşesc să înţeleg ce s-a întâmplat. Îmi amintesc exact că am plecat de la Longford Manor, dar apoi…

— Ai depăşit o maşină oprită pe marginea şoselei?

Jane tresări auzind acea voce ciudată. Era Bourke.

Trebuie că intrase în timp ce ei vorbeau. Era în mijlocul camerei când puse întrebarea.

— Ia uite!… Dar de unde ai apărut?

— Din podea… Bună ziua, doamnă Clifton. Luă un scaun şi se aşeză de cealaltă parte a mesei, cu faţa sa rumenă spre Peter.

— Deci, în legătură cu maşina aceea…

— O maşină? Da, îmi amintesc bine… Era o maşină mare, neagră.

— Ai depăşit-o, apoi ai văzut-o din nou. Te urmărea, nu-i aşa?

— Da, îmi amintesc şi asta.

— Bine, e suficient.

Doamna Clifton îi arătă hârtia pe care notase răspunsurile lui Peter. Bourke îşi potrivi lornionul.

— Bine, zise el în sfârşit. Dar ştiam aproape totul. Ceea ce îmi scapă este cu totul altceva… Cunoşti destul de bine domeniul Longford Manor, aşa-i?

— Da, confirmă Peter.

— Ştii că imediat în spatele casei se află un puţ vechi care nu mai e folosit de mulţi ani?

— Da. Şi?…

Bourke, gânditor, îşi freca bărbia. Privirea sa reveni asupra lui Clifton.

— Eşti un mister pentru mine. Am reuşit să-mi explic totul, în afară de asta.

— De ce anume? întrebă Jane.

Dacă Bourke era nedumerit, nici Jane nu era mai puţin.

— Bunul dumneavoastră soţ îşi bate joc de mine. Mă pune pe drumuri… n-am întâlnit pe nimeni care să mă lanseze pe atâtea piste false cum o face el… Azi n-ai să ieşi din casă, amice.

— Nici nu am intenţia să ies, şopti Peter.

— Cred că în douăzeci şi patru de ore toată ceaţa care învăluie acest caz se va împrăştia… Nu ezit să vă spun că acela care a pus la cale crimele nu e altul decât Diavolul. În această seară, la Londra va fi pusă în circulaţie o mare cantitate de bancnote false… Şi, dacă nu mă înşel prea tare, vom prinde pe cineva care ştie multe lucruri despre el. Vreau să-ţi mai spun ceva, Peter. Îl vom vârî în cuşcă chiar pe patron… A făcut un pas greşit. Nu bănuieşte încă, altfel ar părăsi Londra din seara asta.

— Ştii cine este? întrebă Peter fără să-şi ridice privirea de pe masă.

— Bănuiesc, Peter, bănuiesc.

Jane nu-l văzu pe soţul său mai multe ore după plecarea detectivului. Peter se retrăsese în biroul său cu o astfel de grabă, încât ea crezu că se aştepta la o nouă serie de întrebări stânjenitoare. Nu ieşi decât la masă. Bănuind cauza nervozităţii lui, Jane avu înţelepciunea să nu-l întrebe ce l-a tulburat atât de tare când detectivul a făcut aluzie la acel puţ abandonat. Pe la mijlocul mesei, el se comportă mai degajat şi chiar zâmbi când soţia sa îi spuse „dragul meu”.

— Pentru a salva aparenţele, va trebui să înveţi să faci la fel, Peter.

— Jane, dacă mi se va întâmpla ceva, dacă voi fi arestat, tribunalul îţi va încredinţa probabil administrarea averii mele… Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce-i cu tine?

În picioare lângă masă, ea îl privea cu ochii măriţi, palidă ca moartă. Acum, abia acum înţelegea trădarea josnică, complotul ţesut împotriva lui Peter Clifton. Şi, în acel moment, toată dragostea pe care o nutrise pentru tatăl ei făcu loc unei uri implacabile.

CAPITOLUL XXVIII.

Când doctorul Wells s-a stabilit în Harley Street, el nu ştia exact dacă va deschide un cabinet de consultaţii, o clinică chirurgicală sau va rezerva o parte a imobilului pentru o clinică de boli mentale.

Vizita lui Peter, povestea neobişnuită pe care acesta i-o relatase îl făcură să se hotărască pentru această ultimă soluţie. El vedea o posibilă sursă de profit în adăpostirea unor bolnavi bogaţi; amenajă două mici apartamente cu pereţii capitonaţi împotriva zgomotelor. Astfel, prezentă proiectul său unui confrate mai experimentat.

— Dumnezeule! Nu vi se va da niciodată autorizaţie să deschideţi această clinică. N-o veţi obţine decât dacă veţi asigura bolnavilor posibilitatea de a face mişcare.

Doctorul Wells rămase consternat. Curticica de zece metri pătraţi din spatele casei nu răspundea nicicum acestei exigenţe a autorităţilor medicale. Abandonă deci acest proiect şi rămase cu două apartamente perfect amenajate care nu vor putea fi niciodată utilizate.

În seara aceasta urcă scara spre al doilea etaj. De aici pornea o altă scară, din spatele unei uşi solide. Doctorul deschise această uşă şi, încuind-o în urma sa, urcă scara. Apoi deschise o altă uşă şi intră într-o cămăruţă.

Femeia întinsă pe pat tresări.

— Vrei să devii rezonabil, Donald, dragul meu? gemu Marjorie. Jur că nu-ţi voi crea niciodată necazuri şi că voi fi atentă la ce vorbesc… Lasă-mă să ies astăzi…

— Tu eşti în Germania şi nu te vei întoarce decât peste trei sau patru luni. Ţi-am anunţat plecarea în „Times”.

— Dar, în fond, ce-am făcut?

— Eşti prea originală… şi prea inteligentă. Ai reuşit să descoperi că eu am pus în circulaţie bancnote false şi, din pură răutate, ai pus numele şi adresa mea pe spatele uneia dintre ele. Mi-a trebuit mult timp ca să pricep asta, dar din momentul când am fost sigur, am înţeles că nu există decât două soluţii: să te omor sau să te închid într-un loc din care să nu-mi mai poţi face vreun rău. Am trimis pe cineva în

Olanda, de unde i-a expediat o telegramă scumpei tale prietene Jane Clifton.

— Dar nu poţi să mă ţii aici la nesfârşit.!

— Marjorie, vei rămâne aici până când vei fi la fel de compromisă ca şi mine în legătură cu această afacere.

Ea se prăbuşi pe pat.

— Oh! Doamne! Asta înseamnă că… tu vrei să… să omor pe cineva?

— De ce nu? răspunse el cu răceală. Apoi, izbucnind în râs: Nu chiar!… Vreau să te temi atât de mult pentru pielea ta, încât să nu mai comiţi şi alte indiscreţii. Şi asta nu va fi cu putinţă decât dacă te alături în modul cel mai activ la micul meu proiect.

— Voi face orice, Donald! Dar e absurd să mă ţii închisă ca în evul mediu.

— Dacă vei fi cuminte nu vei rămâne prizonieră prea mult timp… într-o lună vei putea părăsi Anglia, mă vei putea părăsi şi pe mine, dacă doreşti; vei putea să cheltuieşti la Paris atâţia bani câţi n-ai cheltuit în toată viaţa ta.

— O lună! strigă ea descumpănită. Bourke îl apără pe Peter. Nu ştiam că poliţia poate fi coruptă în aşa măsură. Am cheltuit o mie de lire cu Rouper şi el nu valorează nici patru penny. Donald, aş vrea să ştiu un lucru… Dacă tu eşti… Diavolul.

— Dacă eu sunt Diavolul? repetă el. Am o grămadă de talente, scumpa mea, dar nu sunt în stare să falsific bani. Nu sunt decât o rotiţă în maşinăria asta atât de complicată. Sau, mai bine zis, am fost o rotiţă. Acum mânuiesc pârghiile de comandă, datorită perspicacităţii mele.

— Ce vrei să fac?

El o cunoştea destul de bine ca să înţeleagă că era stăpânită de o frică atroce.

— Primul tău act criminal va fi să-i scrii lui Peter, pe o hârtie cu antetul hotelului Continental din Berlin. Dar nu va fi necesar să pui scrisoarea la poştă. Ar fi bine să începi aşa: Această scrisoare urmează celei pe care o trimit… Cui să

zicem? Îi vei aminti momentele frumoase şi „orele deosebite” pe care le-aţi petrecut împreună; vei face aluzie la un pericol care îl pândeşte şi-l vei implora să vină imediat să se întâlnească cu tine…

— Vrei s-o faci geloasă pe Jane?

El închise ochii cu un aer obosit.

În cursul dimineţii, inspectorul Rouper sosi sub pretextul că se ocupă de cazul Longford Manor.

— Nu cred că vă mai pot fi util în continuare, domnule doctor. Bourke îmi pune piedici. Sunt douăzeci de ani de când îl cunosc şi nu reuşesc încă să-l înţeleg. Nu-i genul de om care să-l apere pe Peter Clifton dacă n-ar fi convins că acesta este nevinovat sau – continuă el privindu-l fix pe Wells – dacă n-ar fi aproape sigur că ştie cine-i vinovatul. Sunt în acest caz o mulţime de aspecte pe care nu mi le pot explica, domnule doctor. Mi-aţi spus că Peter Clifton a comis crima, că l-aţi văzut în pat, plin de sânge. Mi-aţi mai spus că soţia lui i-a adus hainele la Londra şi că le voi găsi în apartamentul lor. Mi-aţi declarat că există o agendă cu însemnări privitoare la bancnotele pe care le-a fabricat. Niciuna din aceste informaţii nu s-a verificat. Am oferit informaţiile dumneavoastră colegului care se ocupă de cazul Sydenham, dar acesta mi-a răspuns că n-a găsit pistolul şi că nimic nu-i permite să afirme că Peter Clifton s-ar fi aflat prin preajma casei în seara când a fost ucis Radlow… De unde ştiţi că el a fost acolo? De ce nu daţi o declaraţie la poliţie, dacă-i adevărat că Clifton v-a făcut mărturisiri?

Donald Wells era pe punctul de a-i mai spune că a pregătit o asemenea declaraţie, că a petrecut cea mai mare parte a nopţii scriind-o şi că, reflectând mai bine, a aruncat-o în foc.

— Sunt ceva noutăţi în legătură cu amicul nostru Diavolul?

Rouper ezită, ceea ce nu era lipsit de semnificaţie. Până atunci nu dovedise vreo reţinere, nici chiar când era vorba de secretele cele mai preţioase ale Scotland Yard-ului.

— Da, zise el rar şi părând că regretă. Poliţia franceză spune că trebuie să apară în circulaţie, săptămâna aceasta, o mare cantitate de bancnote olandeze… la Londra sau la Paris, nu sunt prea sigur. Se pare totuşi că la Paris… Femeia aceea, Untersohn, şi-a revenit… Am crezut:că va înnebuni, dar se pare că este bine îngrijită. Ştiaţi că Hale era fiul ei?

— Este vestea cea mai surprinzătoare pe care am aflat-o, zise Donald, dar Rouper nu păru convins.

Rouper urma să plece imediat la Longford Manor; maşina îl aştepta în stradă. Donald aşteptă ca poliţistul să iasă, apoi porni spre Oxford Street. Avea o întâlnire importantă cu directorul băncii la care-şi ţinea banii. Wells avea simţul economiei; situaţia averii sale era clară. Evenimentele din Extremul Orient făcuseră să cadă brusc chiar cele mai sigure titluri de proprietate. Şi, aşa cum spunea directorul băncii, nu era un moment potrivit să vândă acţiuni.

— În două săptămâni piaţa va creşte din nou. Am primit veşti de la Şanhai.

Donald îl opri cu un gest.

— Vă înţeleg foarte bine, domnule Reed, dar voi avea nevoie de o sumă mare săptămâna viitoare; de aceea, trebuie neapărat să vând, chiar dacă voi pierde nişte bani.

În două săptămâni – se gândi el întorcându-se pe Oxford Street – problema de a pierde un procent sau două nu va mai avea nici o importanţă.

El se pregătea pentru deznodământ. Ameninţarea că-şi va ţine soţia captivă trei luni era un bluff. Chiar dacă lovitura nu-i va reuşi în cursul săptămânii următoare, avea nevoie de toate disponibilităţile şi mai ales de tot talentul său.

Întors acasă, urcă încet scara spre „închisoarea” în care o ţinea pe soţia sa.

— Poţi să ieşi, zise el sec, deschizând uşa.

O conduse în sufragerie, unde era pregătită o gustare rece. Desfăcu o sticlă de şampanie şi turnă în pahare.

— Ai scris scrisoarea aceea?

Ea îi întinse o foaie de hârtie.

— Magnific!

Donald mâncă puţin, dar bău aproape toată sticla de şampanie.

Se ridică, intră în biroul său şi aduse câteva foi de hârtie şi un plic.

— Copiază scrisoarea. Când vei termina am să-ţi spun ceva.

— Ce vei face în legătură cu Peter?

— Am de ales între trei soluţii. Pe prima am s-o încerc astăzi. A doua este prea periculoasă, iar a treia, deşi dificilă, e posibilă. S-ar putea foarte bine să reuşesc din prima lovitură; dacă nu, trebuie să recurg la serviciile tale. Pentru început, vei rămâne în casă fără să te arăţi. Altfel spus, vei fi şi cameristă şi bucătăreasă, dar asta nu va dura decât câteva zile… Apoi, vreau să fii pregătită… pentru a pleca în Statele Unite.

Mai rămaseră împreună o oră, vorbind despre mijloacele şi metodele la care se aşteptau să recurgă. Donald găsi în soţia sa o aliată docilă şi plină de bunăvoinţă.

El urma să plece la o întâlnire, dar auzi telefonul sunând. Era Rouper.

— Am încercat să vă găsesc toată dimineaţa. Am aflat câte ceva. Este un puţ vechi în spatele casei de la Longford Manor şi un agent de poliţie, care dădea târcoale pe acolo azi de dimineaţă, a avut ideea să ridice capacul şi să lumineze cu lanterna interiorul puţului. Ce credeţi că a găsit? O instalaţie completă pentru imprimarea bancnotelor… Avem şi un martor, fiul grădinarului. În seara care a precedat crima, el venise să ia sticlele de lapte goale şi l-a văzut pe Clifton cărând ceva în direcţia puţului.

— Bourke e la curent cu asta?

— Nu. Cei doi oameni pe care i-a lăsat aici erau plecaţi în sat să facă nişte cercetări. Dar, bineînţeles, va afla în cursul zilei. Am pus nişte muncitori să coboare în puţ şi deja au scos aproape toată instalaţia.

Donald, cu zâmbetul pe faţă, închise telefonul.

Intrând în laboratorul său, deschise casa de bani şi scoase o foaie de ziar împăturită. O duse în birou şi o puse într-un plic. În acel moment critic, nu trebuia să lase nimic la voia întâmplării. Bourke putea să apară în orice clipă, cu autorizaţiile necesare pentru percheziţie. Nu era decât un singur loc în care această foaie de ziar sa fie în siguranţă: seiful avocatului său.

Scrise pe plic „Personal. A se pune la un loc cu celelalte documente ale mele şi a nu se deschide”; băgă plicul într-unui mai mare şi-l lipi. Atunci intră Marjorie.

— Eşti ocupat?… Am reflectat la ceea ce i-am povestit Janei… Am încercat să-mi amintesc toată discuţia şi modul în care a decurs. Donald, nu cumva o judeci greşit? Nu-i proastă şi nu cred că va fi păcălită atât de uşor cum crezi. Peter nu-i este chiar indiferent. Îl iubeşte.

— Dar şi pe tatăl ei îl iubeşte, draga mea, şi când va trebui să ia o decizie îi va cere părerea lui John Leith, zise el şi-i arătă uşa cu un semn din cap.

Privi, cu sprâncenele încruntate, scrisoarea pe care tocmai o scrisese avocatului şi plicul pe care încă nu trecuse adresa Jane Clifton? Pentru el, această femeie nu era decât un pion pe tabla de şah. Nu-i plăcea de ea, nici nu-şi dăduse osteneala s-o cunoască mai bine.

Ajungând pe Wigmore Street, ca să expedieze scrisoarea recomandat, avu un sentiment de nelinişte. Simţea, în mod inconştient, că a comis o greşeală… Să fi fost în legătură cu Jane Clifton?

Dar siguranţa lui Rouper îi alungă această impresie dezagreabilă. Coborî în faţa casei lui John Leith şi-i spuse şoferului să-l aştepte. Servitoarea care-i deschise îl anunţă că domnul Leith se află în grădină; Donald se aştepta la asta.

În spatele casei se afla un teren destul de întins, iar în fundul acestuia era un pavilion de vară frumos construit şi mobilat. John Leith se îndrepta spre acest pavilion când îl

observă pe musafirul său. Merse încet până la uşa pavilionului şi-l aşteptă pe doctor.

Donald îl urmă înăuntru.

Aşezat pe marginea fotoliului, cu coatele pe genunchi, John Leith se trăgea nervos de mustaţă. Donald îl privea curios.

— John, m-am întrebat adesea cum ai intrat în această combinaţie.

Acesta ridică din umeri.

— Te-ai întrebat de asemenea cum pot să trăiesc?

— L-ai văzut vreodată pe Diavol?

— Îţi răspund cu toată fermitatea: Nu! Tu şi eu am avut probabil aceeaşi experienţă. Eu am vorbit cu el în acea cameră ca un decor de teatru în care s-a instalat; i-am manipulat banii, i-am dus, cu frica în suflet, în toată Europa, până la Bucureşti.

Donald îşi aprinse o ţigară.

— Sunt puţin îngrijorat. Pentru mine însumi, pentru tine, pentru Jane… Să presupunem că reuşim, că-l conving pe Peter de gravitatea bolii lui şi că-l îndemn să-i încredinţeze Janei administrarea bunurilor… Era planul nostru iniţial, dar între timp l-am modificat. Amicul nostru Diavolul va veni să ne frustreze de rodul muncii noastre?

Leith dădu din cap.

— Nu ştiu nimic în această privinţă. M-am gândit şi eu la asta. El s-a dovedit totdeauna generos şi, în planul iniţial, era prevăzută o cotă egală pentru toţi. Eu credeam că lucrurile se vor aranja repede şi fără pericole. Nu m-am gândit niciodată că va fi ucis Basil Hale… Este înspăimântător. Era stabilit că el trebuie să dispară şi că tu vei înscena o crimă. Donald, după părerea mea, acest omor constituie o coincidenţă prea perfectă.

— A fost ucis de braconieri, ţi-am mai spus. Rouper merge şi el pe această teorie. Trebuie că Basil dădea târcoale domeniului când cineva l-a surprins. Existau prin parc unul sau doi indivizi care montau capcane pentru iepuri.

John Leith îl studie un timp fără să spună vreun cuvânt.

— Şi pe Radlow tot braconierii l-au omorât? De ce a fost ucis şi el, Donald? Sunt îngrozit… îngrozit. Lucrurile au fost împinse prea departe, într-o direcţie periculoasă. Moartea lui Radlow mă surprinde.

— Formidabil! Iată-te acum profund surprins de ce s-a întâmplat! Nu, nu, dragul meu, nu ştiu despre moartea lui Radlow mai mult decât despre cea a lui Basil Hale!

— Oare ce putea el să scrie în momentul în care a fost atacat? Rapoartele poliţiei arată că lipseau şase pagini din acel manuscris. Nu te-am întrebat niciodată cum ai fost amestecat în această afacere; dar fiindcă suntem la ora confidenţelor, poate vei vrea să-mi spui care sunt condiţiile în care lucrezi, ce speri să câştigi şi cum vezi rezultatul final.

— Eu am intrat în relaţii cu şeful probabil în acelaşi fel ca şi tine. Eram la ananghie când am primit de la Blonberg un mesaj prin care-mi oferea un împrumut în condiţii extraordinar de avantajoase. Mi-am dat bine seama că el urmărea ceva, dar în ziua aceea eu eram în situaţia de a mă agăţa de orice. M-am dus deci în Knowlby Street şi am discutat cu el în camera aceea ca un decor de melodramă. El a fost de o francheţe vecină cu brutalitatea. Mi-a spus că are nevoie de un agent, de un om cu o oarecare pregătire, care să-i distribuie banii falşi. Apoi, pe loc, mi-a dat o mie de lire ca să ies din încurcătură. La această primă întâlnire mi-a dezvăluit planul său de a mă instala în Harley Street.

— Mai târziu tu i-ai vorbit despre Peter?

— Da, a fost o baftă extraordinară. Peter venise la mine ca să-i plombez un dinte – mă credea dentist. Am pălăvrăgit de toate şi, încet, încet, mi-a povestit despre grijile şi spaimele lui. Firește, eu mi-am amintit de afacerea Welerson şi am făcut legătura.

— Tu ai sugerat lovitura şi ai antrenat-o pe Jane în toate astea?

— Şi tu, tu ai acceptat fără să protestezi! Dragul meu prieten, nu e momentul potrivit pentru învinuiri! Sunt absolut sigur că acest plan va izbuti. Fireşte, va fi cam greu pentru Jane; asta îi va face reclamă proastă…

— Ea îşi iubeşte soţul, zise John Leith liniştit.

Donald îl privi fix.

— Ei, asta-i! Cum ar putea să-l iubească? Nu ştie nimic despre el, decât că-i nebun.

— Îl iubeşte. E într-adevăr ciudat. N-aş fi crezut niciodată că Jane poate să-l iubească. Mi-a fost greu să-ţi ascult sfatul, dar acele două milioane mi-au luat minţile. Şi apoi, treaba părea atât de simplă!… Nu mi-ai spus tot ce ştiai despre Peter, nu-i aşa? Îmi ascunzi ceva. Am impresia că, în afara acestui plan stabilit cu şeful, mai este un plan care-i aparţine lui Donald Wells şi numai lui, că faci un joc separat, cu o intenţie oarecare… Care este această intenţie? În mintea ta şireată există ceva ce nu ştie nici şeful. Când văd că se fac pregătiri pentru a părăsi ţara sunt îndreptăţit să cred sau că există un pericol iminent de care nu ştiu, sau că lucrezi pe cont propriu. Banca ta a vândut în ultimele trei zile titluri care îţi aparţineau. Te-ai întâlnit cu directorul în această dimineaţă şi ai stat în biroul lui aproape o oră.

Donald era năuc, dar îşi ascunse nedumerirea sub un râs zgomotos.

— Te salut, domnule şef al Serviciului de Cercetări!

— Fac ceea ce trebuie să fac. Nu mai sunt tânăr şi nu mă mai pot fâţâi prin toată Europa ca să depun, ici şi colo, bani falşi.

— Nu te scuza, zise Donald ridicându-se, şi scoate-ţi din cap această idee că aş vrea să contracarez planurile Marelui Şef Alb! Am să-ţi aduc la cunoştinţă ce va spune Peter, chiar dacă acest lucru este inutil, întrucât tu ai în mod sigur un spion ascuns prin vreun dulap… Va accepta propunerea pe care am să i-o fac şi în acest caz nu vor mai rămâne decât câteva formalităţi juridice de îndeplinit ca să devenim toţi aproape milionari.

John Leith privi silueta doctorului îndepărtându-se pe alee, apoi intră în casă exact la timp ca să primească telefonul unei femei care-i făcuse bune servicii în mai multe ocazii.

— Scuzaţi-mă, domnule, zise acea voce nu prea cizelată, dar cred că trebuie să vă previn că doamna Untersohn păstrează în camera ei un pistol încărcat. Am văzut-o azi când se uita la el.

— Mulţumesc, zise John Leith aproape vesel.

CAPITOLUL XXIX.

Doctorul Donald Cheyne Wells sună la uşa apartamentului lui Peter. Dintr-o singură privire observă pe faţa Janei că aceasta suferise o schimbare considerabilă de când o văzuse ultima oară.

— Ce face Peter? Nu-i acasă?

— Ba da.

— Ce-i cu tine, Jane? Te-am supărat cu ceva?

— Nu, nu sunt supărată. Intră, te rog, domnule doctor.

— Dar de când mi te adresezi cu „domnule doctor”? Ah, înţeleg! Vorbăreaţa de nevastă-mea mi-a făcut un pic de reclamă! Adevărul este, draga mea, că Marjorie şi cu mine nu suntem în cele mai amicale relaţii. Şi, cum avusesem o mică discuţie în ziua când a venit la Longford Manor, ea nu mă vedea în culori prea plăcute. Dar pe Marjorie nu trebuie s-o iei chiar în serios.

— Adineauri i-am spus lui Peter că nici pe dumneata nu trebuie să te ia prea în serios. Necazul cu bietul Peter este că, el fiind atât de loial şi sincer, îşi imaginează că toată lumea e la fel!

— Se pare că ceva nu-i în ordine, zise el râzând. Unde-i Peter?

— În bibliotecă. Mă duc să-i spun că ai venit, dar mai întâi aş vrea să te reţin o clipă… Te rog să iei loc. Spune-mi drept, Peter e nebun?

Întrebarea, lipsită de orice introducere, de orice pregătire delicată, căzu cu brutalitate. Dar Donald nu se supără.

— Ce întrebare ciudată!… Nu suntem toţi mai mult sau mai puţin nebuni?

— Peter este nebun? Să vorbim clar: este el atât de nebun încât să poată fi internat într-un spital? Sunt soţia lui şi, căsătorindu-mă cu el, am acceptat o responsabilitate grea. Dar, domnule doctor Wells, dacă am această responsabilitate, legea îmi acordă şi unele drepturi. Deci pot pretinde să cunosc starea sănătăţii soţului meu.

— De ce nu discuţi problema asta cu tatăl tău?…

— În acest moment, eu discut cu dumneata, şi voi fi de o francheţe absolută. Vreau să-ţi spui clar părerea asupra sănătăţii lui Peter înainte de a-l vedea. Dacă nu-mi vei spune imediat ce crezi despre Peter, te voi invita să părăseşti casa.

— Foarte bine. Starea mentală a lui Peter nu-i prea bună. Tatăl său, după cum ştii, a fost un nebun furios care a comis o crimă şi a murit la Dartmoor. Bunicul lui a avut aceeaşi boală şi am toate motivele să cred că Peter a moştenit această infirmitate.

— Pe ce se bazează părerea dumitale?

El reuşi să se stăpânească.

— Sunt mai multe motive, pe care nu sunt dispus să le discut deocamdată. Sunt convins că Peter a comis o crimă îngrozitoare în timp ce nu era responsabil de actele sale sau într-o asemenea stare de tulburare mentală încât nu-şi aminteşte propriile gesturi.

— Asasinarea lui Basil Hale?

— Da, asasinarea lui Basil Hale. Şi sunt de asemenea aproape sigur că tot el a comis şi crima din noaptea trecută. El s-a întâlnit cu Clewers, care este cea mai înaltă autoritate engleză în materie de psihiatrie. Clewers a fost totdeauna de părere că există posibilitatea unei reveniri a bolii.

Spre surpriza lui Donald, ea se îndreptă spre o uşă şi o deschise.

— Te conduc la Peter.

El trebui să treacă prin marele salon. Văzu, nu fără mirare, că Jane avusese oaspeţi în acea după-amiază, căci masa pentru ceai era întinsă şi pe tava de argint se aflau patru sau cinci ceşti. Ea bătu la uşă. Se auzi vocea lui Peter care o invita să intre. Donald remarcă faptul că Jane nu-l mai însoţeşte.

Când intră doctorul, Peter tocmai scria ceva; lăsă tocul pe masă şi se ridică să-şi întâmpine oaspetele.

— Ia te uită! Donald! Dar de ce eşti atât de congestionat? Ai avut vreo discuţie cu Jane?

— Nu ştiu dacă ea este într-o dispoziţie belicoasă, dar, în orice caz, n-a fost prea amabilă cu mine, mormăi Donald. Luă o ţigară de pe masă. Pe cine aţi avut în vizită în după-amiaza asta? Pe Bourke?

— Nu, Jane a avut la ceai trei prietene de-ale ei.

Wells, stând în picioare, în atitudinea lui favorabilă, făcu o strâmbătură.

— Urâtă treabă cea de ieri-seară!

— Vorbeşti de Radlow? Nu te-ai gândit că eu aş putea să văd cine ştie ce în asta?

— Crezi? întrebă doctorul cu brutalitate. În orice caz, nu de aceea am venit, Peter. Important este că tu trebuie să iei pe loc o decizie, pentru propria ta siguranţă şi pentru siguranţa soţiei tale. Tu eşti… ca să nu exagerez, s-ar putea spune că eşti puţin bolnav de nervi; asta sare în ochi. Şi ce mă sperie mai tare este că ar putea să iasă la lumină adevărul în cazul celor două omoruri. Îţi propun să vorbeşti cu Jane şi s-o convingi că eu văd lucrurile corect. Ca urmare, vom aduce doi martori buni, vom întocmi un certificat şi te vom plasa într-un spital.

— Altfel spus, ar trebui să-mi aplic singur stigmatul nebuniei?

— Treaba asta se poate face fără tevatură. Tribunalul o va desemna pe Jane să-ţi administreze bunurile, şi poate vei dori să ne numeşti pe tatăl Janei şi pe mine ca sindici.

Trebuie să te gândeşti la Jane, băiete. Nu poţi să faci din ea soţia unui asasin.

Bărbatul aşezat la masă ridică spre interlocutorul său o privire chinuită.

— Şi nu e nici o îndoială?

— Niciuna.

Peter rămase vreo cinci minute fără să spună un cuvânt, apoi, oftând, zise:

— Bine. Vrei s-o inviţi pe Jane?

Tânăra femeie nu se arătă nici surprinsă, nici în încurcătură atunci când Donald, cu o gravitate de circumstanţă, o invită în bibliotecă. Peter îi rezumă conţinutul discuţiei şi ea ascultă în tăcere.

— Eu cred că-i cel mai bine să urmăm planul lui Donald. E groaznic pentru tine, dar trebuie să privim lucrurile în faţă... Jane, tu ştii în ce stare m-am întors ieri-seară şi poţi să bănuieşti ce s-a întâmplat... Când îţi spun asta, inima mea sângerează, dar trebuie să-ţi spun. Donald va aranja lucrurile, va obţine internarea mea...

Cu un gest scurt, Jane îl făcu să tacă.

— Presupun că celălalt doctor va fi Sir William Clewers?

— Este persoana cea mai autorizată în profesia noastră.

— Există o mulţime de oameni care gândesc că el n-ar trebui să facă parte din breasla voastră; sau cel puţin că n-ar trebui să practice această profesie, ripostă Jane cu un calm surprinzător.

— Draga mea, interveni Peter cu blândeţe, cred că-i mai bine să-i permiţi lui Donald...

— De atâta vreme, i-am tot permis. De unde ştii dumneata că Peter e nebun? Există simptome care-l deosebesc de ceilalţi oameni? Au fost ele constatate de Sir George Grathman sau de doctorul Heinrich Strauss?

Ea rosti numele celor doi mari specialişti cu o asemenea siguranţă, încât Donald o privi surprins.

— Da, fireşte!

Atunci, spre marea sa nedumerire, o văzu zâmbind.

— Crezi că Sir Vardon Jackson poate să depisteze semnele nebuniei la un individ?

Sir Vardon Jackson era o autoritate recunoscută de toate universităţile europene şi americane.

— Desigur, aş putea să fac apel la toate aceste personalităţi, dacă vreţi…

— Te-am scutit de această grijă. Cei trei savanţi ale căror nume le-am rostit au fost aici în această dupăamiază. Le-am spus totul, în afară de povestea cu crimele; şi le-am cerut să fie absolut sinceri şi deschişi cu mine… Toţi trei mi-au răspuns că tu, Peter, eşti la fel de sănătos la minte ca şi mine.

Urmă o tăcere mormântală. Peter întoarse uşor capul spre Donald Wells.

— Ţi-ai putea susţine părerea împotriva acestor trei autorităţi?

— Desigur… Eu cunosc cazul, cunosc istoria acestor crize, ştiu exact ce s-a întâmplat. Peter mi-a mărturisit, ca să zic aşa, că el l-a ucis pe Basil Hale.

Jane Clifton lăsă capul în jos; în ochi avea o lucire dură şi duşmănoasă.

— Foarte bine. Te avertizez, doctore Wells, că dacă Peter trebuie să fie internat, oamenii mei de afaceri vor cere ca toate bunurile sale să fie girate de către Casa de Depuneri şi Economii… Ce zici de asta?

Deci ea ştia!… De la începutul discuţiei, Donald avusese impresia că această comportare a Janei ascundea o adevărată ostilitate provocată de confidenţele prosteşti făcute de Marjorie.

— Îi vei spune lui Sir Vardon şi celorlalţi doctori că Peter este un asasin, nu-i aşa?… O să le vorbeşti de cadavrul lui Basil Hale, să le povesteşti că l-ai găsit pe Peter plin de sânge, în pat, complet îmbrăcat? Tu poţi să le spui toate astea mai bine decât mine, pentru că tu ştii cum a ajuns el acolo!

— Voi da cărţile pe faţă, Jane…

— Cred că ai face mai bine să mi te adresezi mie.

Vocea lui Peter era atât de rece şi fermă încât Jane avu impresia că în cameră a apărut un alt personaj.

— Care-ţi sunt cărţile, Wells? Şi câţi valeţi ai?

Donald tresări. De data asta trebuia să improvizeze ceva; astfel, comise o greşeală grosolană.

— Clifton, la ce sumă estimezi liniştea ta sufletească? Varsă în contul meu o sută de mii de lire şi-ţi garantez că fac din tine un om fericit. Chestia asta pare ridicolă, dar vreau să alung toate grijile care te chinuie…

Peter se îndreptă spre uşa care dădea în coridor şi o deschise larg.

— Ca să fiu fericit, îmi va trebui altceva decât asigurarea ta… Uite uşa!

— Desigur, nu te-ai gândit că, dacă poliţia află adevărul despre Hale, soţia ta va fi arestată pentru complicitate.

Peter nu răspunse. Stătea lângă uşă, cu un aer semnificativ. Îl urmă pe vizitator până la ieşire, închise uşa, apoi se întoarse în cameră.

— Şi acum, Peter, război pe viaţă şl pe moarte!

Ea ştia că deznodământul e aproape şi că a atacat un adversar fără scrupule, pe care ideea unei crime nu-l împiedica. Rămăsese o singură problemă pe care voia s-o rezolve pentru propria linişte. Basil Hale ştiuse, la căsătoria ei, că se lega pe viaţă de un bărbat pe care îl considerau un nebun periculos? Vizita lui la Longford Manor în seara nunţii lor fusese o simplă întâmplare?

Era singură când o asaltară aceste gânduri. Sub acest impuls luă telefonul şi sună la John Leith.

— Ei bine, Jane, ce-ai decis?

Ea nu înţelese din primul moment.

— Decis?… Ah! deci ştiai că trebuie să vină Donald?

Nici un răspuns. Repetă întrebarea.

— Da, ştiam. Ce va face Peter?

— Am să-ţi spun, tată, după ce-mi vei răspunde exact la o întrebare. De ce l-ai trimis pe Basil Hale la Longford Manor

în seara nunţii mele?

— Ţi-a spus el? Ei bine, vezi tu… A fost o precauţie… din cauza lui Peter… Poveştile alea cu familia sa…

— Înţeleg, tată. Ştiai, sau credeai că ştii că Peter e nebun, atunci când m-ai măritat cu el?

Fără să aştepte răspuns, puse receptorul în furcă. Şi peste o jumătate de oră, când John Leith sosi, foarte agitat, îl lăsă să sune la uşă, fără a-l primi.

CAPITOLUL XXX.

La Scotland Yard domnea calmul.

Domnul Bourke stătea la biroul său. Pe masă erau etalate nişte plăci de aramă pe care detectivul le privea din când în când cu cel mai mare interes. Una dintre ele era aproape îndoită, dar celelalte două era intacte, nu prezentau nici un indiciu că ar fi fost supuse la un tratament violent.

— Toată afacerea este clară ca lumina zilei, zise Rouper respectuos. Clifton a mirosit că s-ar putea să facem o percheziţie în casă şi a aruncat presa şi plăcile în puţ. Dacă acel agent de la poliţia locală nu le-ar fi găsit, n-am fi ştiut niciodată că ele sunt acolo.

— Ba da, Rouper, replică Bourke tot atât de blând. Ba da! Eu ştiam că sunt acolo şi veneam să fac o percheziţie minuţioasă chiar în ziua când le-aţi găsit. Hârtia şi bancnotele au fost, fireşte, arse.

— De către Clifton, zise Rouper triumfător.

— De către domnul Clifton, e foarte posibil.

Bourke se arăta atât de curtenitor, încât neliniştea lui Rouper se accentua cu fiecare clipă. Acest calm al comisarului şef Bourke era totdeauna un indiciu că se apropie furtuna.

— S-au comis multe falsuri în acea casă, Rouper. Cred că ea a fost folosită de mulţi ani de către domnii X, Y sau Z. Cum se simte doamna Untersohn?

— Bine, răspunse Rouper, foarte surprins de această întrebare. M-am întâlnit cu unul dintre servitori, cu totul

întâmplător, pe Harley Street. Rectifică imediat: Vreau să spun, pe Marylebone Lane…

— S-o lăsăm aşa, Harley Street, sună mai bine.

— Aşa cum spuneaţi, trebuie să se fi tipărit o cantitate mare de bancnote la Longford. Peter Clifton a locuit acolo periodic de câţiva ani. Probabil că el este adevăratul proprietar al casei.

— Proprietar sau cel puţin agent pentru închiriere este domnul Blonberg, dar e foarte adevărat că domnul Clifton a locuit acolo. O cantitate considerabilă de bancnote false a plecat din acea casă interesantă. Dar cele cinci bilete de câte o sută de lire pe care le-ai depus în contul soţiei dumitale marţea trecută cred că sunt autentice, emise de Banca Angliei.

— Cinci… cinci sute? Nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

— Ştiu numerele lor şi pot să reconstitui traseul celor mai multe dintre ele. Provin de la banca doctorului Cheyne Wells şi au fost vărsate în contul soţiei dumitale. Mi s-a părut ciudat, desigur, dar când m-am gândit mai bine mi-am zis că poate i-ai vândut doctorului formula vreunui nou medicament. Evident, este foarte plauzibil… foarte! Dacă, din contră, ai acceptat cinci sute de lire sub formă de cadou, mă tem că asta ar contraveni regulamentelor.

— I-am vândut un tablou… de un vechi maestru. L-am cumpărat cândva pe o bucată de pâine.

— Şi l-ai vândut pe o tartină… Vechii maeştri sunt cei mai buni, Rouper. Al dumitale îţi varsă o anumită sumă de vreo optsprezece ani şi-ţi va oferi o pensie zilele astea. Ar fi o prostie să rişti pensia bătrânului maestru pentru cele cinci sute… sau poate cele o mie de lire ale celui tânăr.

Inspectorul şef Moise Rouper simţi că-l trec sudorile.

— Ce vrei să faci cu astea? întrebă Bourke arătând spre plăci şi spre presa demontată.

— Am întocmit un raport, răspunse Rouper ducându-şi mâna la buzunar.

— O clipă! Raportul dumitale se referă la Peter Clifton? Pentru că, dacă numele lui apare acolo, voi fi obligat să iau unele măsuri. Rouper, fii atent! Nu-i o ameninţare, ci un avertisment. În ultimul timp, eu însumi am încălcat atât de mult regulamentele, încât am o simpatie periculoasă pentru cei care le-au încălcat toată viaţa lor. Du-le şi scrie-ţi raportul. Vreau să-l văd înainte de a pleca.

Abia se închisese uşa în urma lui Rouper, că Bourke telefonă inspectorului şef care avea în grijă centrul Londrei. Urmă o discuţie particulară şi, în aceeaşi seară, cincizeci de poliţişti din brigada centrală de cercetări, aleşi pe sprânceană, se plasară prin diverse restaurante din West End, aşteptând sosirea unui mic grup de curieri cu sarcina de a distribui ultimele produse ieşite din tiparniţa falsificatorului.

CAPITOLUL XXXI.

Când Donald Wells ajunse la Saint-John's Wood ca să se consulte cu prietenul său, îl găsi pe John Leith zdrobit.

— Tu trebuie că i-ai spus unele lucruri... ţie trebuie să-ţi fi scăpat ceva, idiotule!... Tot ce am proiectat, toată strădania mea, tot ce am făcut s-a spulberat.

— Ai lucrat mai ales pentru tine însuţi, dragul meu John... Dacă-ţi face plăcere să te minţi imaginându-ţi că ai făcut sacrificii pentru Jane, eşti liber. În fond, tu nu ai decât o pasiune: tablourile tale. E inutil să te înfurii atât. Problema care se pune acum este să ştim ce vom face. Nu mai e posibil să-i atribui lui Peter rolul de nebun generos. Dar există un sfert de milion pe care-l putem scoate de la el dacă vei binevoi să-ţi sacrifici vanitatea.

— Explică-te!

— Jane ştie, sau bănuieşte, care-i rolul tău în această afacere. Mai devreme sau mai târziu va şti cu siguranţă că tatăl său este unul dintre agenţii celei mai vaste organizaţii de falsificatori care a existat vreodată pe aici. Eu propun să te duci la Peter şi să-i explici clar situaţia...

— Care situaţie?

— Să-i spui că tu eşti… ceea ce eşti, adică un distribuitor de bani falşi. Spune-i că vei pleca în străinătate şi că nu vrei să provoci dezonoarea Janei.

— Ah! Peter va marşa, nu? Şi tu vei pretinde partea ta, fără îndoială. Te-ai gândit că eu nu sunt mai liber pe mişcările mele decât eşti tu? Că nu pot părăsi Londra, că nu mă pot deplasa fără aprobarea expresă a Diavolului?

Donald râse dispreţuitor.

— Diavolul?… În acest moment, se salvează cine poate! Crezi că eu nu l-aş trăda sau că tu însuţi nu l-ai trăda dacă am şti cine este? Eu am acum o avere… tu de asemenea, cred… Dar eu nu-mi pot învinge dorinţa de a avea mai mult. Dacă nu vom reuşi să-l convingem pe Peter, nu uita că Jane are o sută de mii de lire ale ei. Şi grăbeşte-te, John!

Donald plecă, convins că sămânţa pe care o aruncase va încolţi.

Uitase să-şi ia cheile şi se întreba, destul de îngrijorat, dacă nu le-o fi găsit Marjorie. Abia apucase să sune, că ea şi deschise uşa. Cu siguranţă, soţia lui îi pândise întoarcerea.

Îşi găsi cheile unde le lăsase şi le puse în buzunar.

— Ai o scrisoare, zise Marjorie. A fost adusă de un comisionar. Dacă nu te-ai supăra atât de rău când îţi deschid corespondenţa, aş fi aruncat o privire să văd ce conţine…

O trimise pe soţia sa în pivniţă să aducă o sticlă de şampanie. În acest timp, el deschise plicul. În primul plic se afla un al doilea, apoi al treilea şi, pentru mai multă siguranţă, expeditorul bătuse la maşină pe fiecare din ele numele lui Donald şi, cu litere groase, menţiunea „personal”. Scrisoarea era bătută la maşină şi nu avea nici dată, nici antet, nici semnătură. De ea era ataşată o cheie minusculă, legată cu o panglică roşie. Seara încă mai putea să fie fructuoasă şi amuzantă.

El puse cheia în buzunar şi arse scrisoarea, împrăştiind imediat cenuşa. Exact la timp, căci intră Marjorie cu o tavă pe care pusese sticla şi două cupe.

— Marjorie, apropo de micuţul nostru plan… Duse mâna la buzunar, scoase scrisoarea pe care ea o scrisese la dictarea lui şi o aruncă în foc.

— Îmi zdrobeşti inima, zise ea cu veselie. Îţi spun sincer, Donald, eu cred că Jane îl iubeşte pe Peter şi ar fi fost foarte neplăcut pentru mine ca această scrisoare să-i cadă în mână.

După o cină frugală, cu limbă rece şi şampanie, Donald ieşi. Era ora opt. Soţia sa, care privea pe fereastră, îl văzu oprind un taxi şi dispărând. Apoi se lăsă să cadă într-un fotoliu şi îşi şterse fruntea umedă.

Marjorie petrecuse două ore într-o tensiune nervoasă extraordinară. În orice moment, Donald putea să se ducă la casa de bani şi să deschidă plicul în care pusese bancnotele pe care le adusese de dimineaţă de la bancă. N-ar fi găsit în plic decât un ziar din ziua precedentă.

Se îmbrăcă iute, pregăti o valiză mică, examina din nou biletele cu care trebuia să ajungă în acea parte a continentului spre care ea considerase că-i bine să se îndrepte. Privi încă o dată în jur. În acel moment auzi o bătaie puternică în uşă. Deschise poşeta, luă biletele şi le ascunse într-un buzunar de la fustă. Abia atunci deschise. Era Bourke.

CAPITOLUL XXXII.

După-amiaza şi seara avură pentru Peter Clifton un farmec delicat pe care nu-l mai resimţise niciodată. Se afla în prezenţa unei noi Jane, zeflemitoare, sâcâitoare, feminină.

Se refugiaseră în mica bibliotecă şi Jane îşi lăsă privirea să se plimbe de la un volum la altul.

— Peter, tatăl tău a fost un mare savant?

— Da, aşa cred… I-ai găsit cartea? Coincidenţa este bizară, nu-i aşa? Vorbeşte despre falsificări de bani… în tinereţea sa a fost chimist. A descoperit nu ştiu ce… un nou procedeu pentru tratarea fierului… De altfel, nu am decât o idee vagă despre această descoperire… în felul acesta a făcut avere.

— Ai avut vreodată… ideea… de a falsifica bani?

— Eu? Dumnezeule! Nu. Asta m-ar fi făcut să mor de frică!

— Dar ştii să gravezi aşa ceva? Vreau să zic, ai şti dacă ţi s-ar cere s-o faci?

Ea ieşi, apoi reveni cu un teanc de scrisori pe care începu să le trieze pe masă.

— Toate sunt pentru tine, fără îndoială… Ei, drăcie! Uite şi una pentru mine!

— Wells?… Ce scrie?

Jane deschise plicul şi dădu peste cu altul care avea menţiunea „Personal. A se pune la un loc cu celelalte documente ale mele şi a nu se deschide”.

Dezlipi şi acest plic şi scoase o foaie de ziar. Fusese pliată şi depliată de atâtea ori că muchiile erau aproape rupte. În colţul din stânga sus, văzu câteva rânduri cu scrisul îngrijit al lui Wells:

Printr-o coincidenţă stranie, am găsit câteva cărţi vechi învelite în acest ziar la trei săptămâni după prima consultaţie a lui P. The Cumberland Herald, 1900.

— Cumberland! exclamă Peter. Ce bizar! Mama locuia chiar în Cumberland.

Articolul interesant ocupa a doua coloană din mijlocul paginii a doua.

MOARTEA DOMNULUI ALEXANDER WELERSON.

Anunţăm cu regret moartea domnului Alexander Welerson, unul dintre cei mai mari chimişti ai timpului, care locuia la Carlisle de mai mulţi ani. Domnul Welerson se întorcea din Elveţia, când calul său s-a speriat şi a răsturnat cabrioleta într-un şanţ. Domnul Welerson a suferit lovituri în urma cărora nu s-a mai refăcut. Lasă în urmă o văduvă şi un copil de trei luni. Printr-o curioasă coincidenţă, vărul său, cu acelaşi nume, domnul Alexander Welerson, stăpânul cunoscutelor turnătorii de la Middlesbrough, se afla împreună cu domnul Welerson în momentul accidentului. Se crede că defunctul făcea experienţe cu privire la fuziunea fierului.

Se priviră în linişte.

— 1900. Imposibil!

— Când a murit tatăl tău?

— În 1919, ultimul an al războiului.

Ea îi arătă imaginea tipărită deasupra textului. Era portretul unui bărbat de treizeci de ani, cu faţa rasă, cu trăsături delicate.

— Acesta e tatăl tău?

— Nu… Cel puţin nu acel tată pe care l-am cunoscut.

În plic mai era o bucăţică de ziar care îi scăpase în primul moment.

CĂSĂTORITĂ FĂRĂ A-ŞI SCHIMBA NUMELE.

Doamna Alexander Welerson, văduva defunctului Alexander Welerson, s-a căsătorit marţi într-un cadru intim cu vărul său care poartă acelaşi nume… Domnul şi doamna Welerson au plecat pe Riviera cu copilul ei din prima căsătorie, în vârstă de şapte luni.

— Ei bine? Acum cunoşti preţiosul secret pe care Wells dorea să ţi-l vândă cu o sută de mii de lire?

Peter era ca năuc, aproape incapabil să facă cel mai mic efort de gândire.

— Nu înţeleg nimic. S-au căsătorit în noiembrie 1900. Eu m-am născut în martie 1900… pe 27 martie.

Mâna cu care ţinea ziarul îi tremura.

— Peter… Tu eşti fiul primului Alexander, nu al celui mort la Dartmoor. Vezi de ce acesta din urmă scria că speră să fii demn de ilustrul tău tată?… Oh! Doamne, ce fericire!

În acea clipă auziră o voce stridentă. Era Marjorie. Abia avură timp să se îndepărteze unul de altul, că ea şi intră în cameră. Jane o privi uimită.

— Marjorie! Te credeam în Germania…

— Peter! Poliţia! La mine acasă… Bourke! Îl caută pe Donald. Şi apoi, Peter, ştii ce mi-a spus Bourke? Îşi duse mâna la piept ca pentru a-şi stăpâni inima. M-a dus în sufragerie, a închis uşa şi mi-a zis: „Dacă îl cunoaşteţi pe Diavol, spuneţi-i că-l vom ridica în seara asta”.

Marjorie simţi că i se opreşte inima. Era pe punctul de a leşina. Jane o prinse de talie şi o trase în camera sa. După ce bău un pahar cu apă, Marjorie păru că-şi revine. Jane se întoarse la soţul său.

— Se simte bine, începu ea intrând în bibliotecă. Dar camera era goală. Auzi uşa de la intrare trântindu-se şi se repezi spre vestibul, unde întâlni un servitor.

— Domnul Clifton tocmai a ieşit. Nu ştiu ce avea, doamnă; nu şi-a luat nici pălăria, nici pardesiul, nimic.

Jane alergă spre Pall Mall. Văzu un taxi demarând înainte ca ea să ajungă în strada mare. Se duse la următorul taxi.

— Puteţi să-mi spuneţi încotro a plecat taxiul precedent?

— Knowlby Street, domnişoară.

Knowlby Street!... Strada pe care se afla biroul lui Blonberg!

— Duceţi-mă la Carlton House Terrace 75.

Urcă alergând spre camera sa, îşi luă un mantou, pălăria şi poşeta. Marjorie era cufundată într-un fotoliu şi punea întrebări pe care Jane nu le înţelese. Taxiul aştepta în stradă.

— Knowlby Street. Opriţi în colţul străzii şi aşteptaţi.

La acea oră a serii, Knowlby Street era pustie. Jane îşi aminti că unele imobile cu birouri au oameni care fac curăţenie noaptea.

Parcurse strada cu paşi grăbiţi şi se opri în faţa uşii. Apăsă pe singurul buton pe care-l găsi. Sună încă o dată, dar tot fără rezultat. Întorcând capul, văzu un alt taxi oprindu-se în capătul străzii şi o femeie solidă coborând. Era doamna Untersohn.

Jane alergă şi se ascunse sub primul portal pe care-l găsi în cale.

CAPITOLUL XXXIII.

V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi restitui banii pe care mi-i datoraţi. Vă aştept la ora şi în locul obişnuite. Acum, că fiul dumneavoastră e mort, este imposibil ca el să mai moştenească banii tatălui său, aşa cum spuneaţi. Tot ce s-a

întâmplat este din vina lui. V-am spus că el a încălcat indicaţiile primite şi a murit. Cu atât mai bine pentru toată lumea. Înapoiaţi-mi toţi banii pe care vi i-am împrumutat. B.

Doamna Untersohn citise aceste cuvinte în camera sa care se afla în mare dezordine. Ar fi putut să-şi exprime furia sub o formă violentă, dar se abţinu. Dintr-un sertar scoase un revolver mare, german, amintire din război pe care Basil o cumpărase de la un soldat. Era încărcat atunci când l-a adus şi nu-l descărcase nimeni. Era atât de lung că nu încăpea în poşetă. De aceea se îmbrăcă într-o haină mare de blană – în ciuda serii călduroase. Haina avea buzunare destul de adânci pentru lungimea armei.

Blonberg o ameninţase şi pusese această ameninţare în practică. Era, desigur, în legătură cu Peter. Nu-l vizitase ea de-a lungul anilor ca să împrumute bani şi-i povestise despre speranţele sale? Nu ştia el totul despre Basil, Peter şi Alexander Welerson? Trebuie că a trădat-o. Era un duşman… El îl ameninţase pe Basil, şi iată că Basil a murit de mâna lui Peter. Această scrisoare o dovedea.

Poliţia, de asemenea, era în solda lui Peter. Acel poliţist masiv se învârtise mereu în jurul lui. În orice parte s-ar fi întors, ea dădea de acest duşman implacabil… ca s-o jefuiască, s-o facă inofensivă, să-i asasineze fiul!

Mai era şi un bătrân avocat… Radlow etc.… care-i expedia o mică pensie la data de întâi a fiecărei luni. Dar asta nu-i ajungea ca să acopere nevoile lui Basil. Apoi, îşi zise că Peter n-ar fi trebuit să afle că Basil e fratele lui… Ea a ascuns această realitate, dar el a aflat şi de aceea l-a ucis pe Basil.

Blonberg trebuia să-i ceară iertare, să-i cadă în genunchi. Ieşi din casă clătinându-se pe picioarele sale aproape incapabile s-o susţină. Dar găsi un taxi. Era ora nouă când cobora din maşină; ploua cu găleata.

Sună, aşteptă declicul încuietorii electrice şi apoi intră închizând uşa în urmă. Urcă scara greu, gâfâind. Pe palier se opri să-şi tragă sufletul înainte de a deschide uşa. Apoi,

cu mâna încordată pe pistol, intră. Aceeaşi lumină slabă în prima cameră; şi aceeaşi obscuritate de peşteră infernală în „sanctuar”.

Căută pipăind masa şi scaunul şi se aşează; apoi întinse mâna şi atinse paravanul metalic.

— Sunteţi acolo? întrebă ea în şoaptă.

— Da… sunt aici. Aţi adus banii?

— Fiul meu…

— Fiul dumneavoastră era la fel de nebun ca şi tatăl său.

Tonul rece al răspunsului trezi furia vizitatoarei.

— Ştiţi, totul… da? Dumneavoastră şi Peter… şi soţia lui…

Ea încercă să scoată pistolul care se încurcase în dublura ruptă a hainei.

— Nu vorbiţi prostii. Basil Hale a fost prevenit… El avea o misiune, dar a depăşit ordinele.

— Asasinule! Asasinule!

Un fascicul de lumină o orbi deodată. Necunoscutul aprinsese o lampă puternică situată în faţa lui. Ea se ridică dintr-o mişcare, răsturnând scaunul. Trase de două ori spre bezna din spatele lămpii; detunătură asurzitoare, oribilă.

Auzi un oftat adânc şi se repezi către paravanul metalic.

— Te-am omorât… omorât! urlă ea.

Coborî scara, străbătu culoarul şi deschise brusc uşa.

— Atenţie! Are un revolver! se auzi o voce.

Cineva îi prinse braţul şi-i smulse arma. Ea zări un grup de bărbaţi, apoi leşină în braţele poliţistului care o oprise.

— Duceţi-o la spital cu maşina asta, zise Bourke. Trei dintre voi veniţi cu mine… şi nu folosiţi pistoalele decât în caz de nevoie.

CAPITOLUL XXXIV.

Jane Clifton o văzuse pe doamna Untersohn intrând în casă. Gândind că aceasta are o cheie, aşteptă. Se scurseră cinci minute, apoi zece, dar femeia nu ieşea. Văzu câţiva bărbaţi venind pe stradă cu paşi mari şi, în lumina slabă a serii, recunoscu silueta masivă a lui Bourke. Simţi că-i

îngheaţă inima. Ei se duceau să facă percheziţie în birou şi Peter trebuie că era acolo!

Imediat se auziră două împuşcături care se succedară rapid. Ea le localiză din instinct: în acel birou se trăgea… şi Peter era acolo!

Îl văzu pe Bourke îndreptându-se spre uşă şi aplecându-se de parcă ar fi introdus o cheie în broască. În acel moment probabil se deschisese uşa, căci ea văzu cum se repede în grupul de bărbaţi o siluetă neagră care scotea ţipete cumplite.

Era doamna Untersohn. Jane traversă rapid strada şi depăşi grupul, apoi se întoarse. Pe lungimea casei se afla un pasaj care părea că duce la un garaj; Jane stătea în faţa acelui pasaj când zgomotul unei maşini venind în viteză o făcu să se întoarcă. Din garaj ieşea un taxi. Nici nu avu timp să se îndepărteze. Îl văzu clar pe şofer, un bărbat complet ras, trăgând dintr-o pipă. Apoi privirea ei uimită se opri asupra clientului. Era Peter! El întoarse rapid capul. Înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmplă, maşina intră pe Marylebone Lane şi dispăru.

Oare Peter va ajunge acasă înaintea ei? Nu credea. Bourke urcă primul pe scara îngustă. Se opri o clipă să-şi arunce privirea prin biroul principal al lui Blonberg, apoi îşi continuă drumul spre camera secretă. Văzu strălucind o lumină orbitoare în spatele paravanului metalic.

Încercă să avanseze, dar se lovi de paravan. Scoţând un cuţit din buzunar, decupă o bucată din acesta şi împinse cu toată forţa corpului său. Cu un pârâit formidabil, tabla se desprinse.

Un bărbat era prăbuşit peste un fel de dulap, cu capul pe genunchi, cu braţele întinse ca şi cum ar fi vrut să se prindă de ceva. Bourke îl apucă de umeri şi-l săltă. Atunci văzu faţa lipsită de viaţă a lui Cheyne Wells.

— Hm! Este exact cum am gândit.

Cu ajutorul unuia dintre oamenii săi, îndepărtă corpul inert de dulap, apoi căută şi găsi un mic orificiu în peretele

de lemn. Apăsă; se auzi un declic, şi în faţa lui se deschise un mic ascensor pentru două persoane.

— Trimite după medicul legist. Apropo, Rouper, ai lăsat pe cineva la capătul pasajului?

Bourke intră în ascensor şi apăsă pe unul din cele două butoane. Cabina coborî repede şi nu se opri decât acolo unde poliţistul presupunea că este parterul. Deschise uşa şi ieşi.

Se afla într-un garaj. Nu se vedea nici o maşină, dar numeroase bidoane cu benzină îngrămădite lângă zid şi un banc de lucru fixat într-un colţ îi serveau de indicii.

Deschizând uşa cu grilaj, ieşi într-o remiză situată sub nivelul străzii. Un şofer ştergea o maşină. Numai după ce-şi declină calitatea de comisar la Scotland Yard, Bourke reuşi să scoată unele informaţii de la acesta.

— Da, domnule, acest garaj e folosit de un bătrân şofer de taxi, moş Joseph. Nu l-am mai văzut până adineauri.

— Când adică?

— Să fie vreo zece minute. A plecat cu un client…

Pe pasager îl descrise cu mai multă precizie decât pe şofer, astfel că Bourke îl identifică uşor pe Peter.

Comisarul intră în garaj, închise uşa şi urcă din nou în camera în care se produsese crima.

— Oamenii noştri sunt chiar în capătul pasajului, zise Rouper gâfâind, căci tocmai urcase scara.

— Ştiu. Am văzut când i-ai plasat acolo.

Bourke se uită la ceas.

— Aşteaptă să vină medicul. Trimite pe cineva să facă o percheziţie amănunţită în biroul de la etajul superior şi ai grijă de toate hârtiile care vor fi găsite în casă. Nu vei aştepta prea mult; am să trimit pe cineva competent să preia cazul.

— Dar eu sunt aici! zise Rouper indignat.

— E bine cum am spus, răspunse comisarul la fel de agresiv. Mă duc să-l caut pe Peter Clifton.

Când Jane ajunse acasă, Walker îi spuse că doamna Wells a plecat la cinci minute în urma ei. A chemat urgent o maşină şi a cerut s-o ducă la gara Waterloo.

— Domnul Clifton s-a întors?

— Nu, doamnă.

Dar după nici o jumătate de oră, cineva îi ţinea companie.

— Treceam pe aici şi m-am gândit să intru, zise Bourke nepăsător. Peter nu-i acasă?

— Nu, s-a dus să facă o mică plimbare în parc… Abia a ieşit. Nu l-aţi întâlnit?

— De câte ori, la începutul carierei mele, nu mi s-a întâmplat ca, venind să-l umflu pe vreun chefliu, soţia lui să-mi spună că acesta abia a ieşit, deşi în realitate el era ascuns în pivniţă!

— Peter nu se ascunde în pivniţe! Doar n-aţi venit să-l arestaţi!

— Am venit să petrec o seară liniştită, zise el cu voce blândă. Această casă are ceva odihnitor… Aţi fost şi dumneavoastră plecată, doamnă Clifton?

— Nu, m-am dus doar să pun o scrisoare la cutie.

— Datoria unei femei este să mintă atunci când soţul ei este în cauză. Nu eu v-am văzut, ci unul dintre subordonaţii mei. Aţi luat taxiul cu numărul P. C. 97581. Şoferul se numeşte Leany şi locuieşte în Grayside Mews. Îmi cunoaşteţi metoda…

— Trebuie să vă arăt ceva, zise ea amintindu-şi pe loc ziarul care rămăsese pe masa din bibliotecă.

El o urmă şi, timp de cinci minute, studie cele două articole.

— Asta n-am ştiut-o… Doamne, ce descoperire! Dacă aş fi avut curaj, l-aş fi arestat pe Wells ieri.

— Wells? El a comis crima?

— Crimele… Probabil c-a mai comis şi altele…

— Vă duceţi să-l arestaţi?

— Doamna Untersohn a făcut ceea ce trebuia să facă judecătorul şi călăul.

Întinse braţele ca s-o prindă pe Jane care se clătina.

— Calm, calm, fetiţa mea…

— E… mort?

Bourke confirmă dând din cap.

— Împuşcat!

— Am auzit împuşcăturile. Doamna Untersohn a fost…

— Când a coborât scara avea pistolul în mână şi a recunoscut fără probleme… Era un pistol german, o jucărie cu adevărat interesantă!

— Nu pot să cred!

Chiar atunci intră Peter. Aruncă o privire piezişă spre comisar şi abia îndrăzni să se uite la soţia sa.

— A fost o plimbare plăcută? întrebă Bourke pe un ton calm.

— Da, răspunse Peter sec.

— Clifton, am ceva să-ţi spun, dar aş vrea să fie de faţă şi soţia ta… Acum câtva timp, mi-ai oferit o sumă importantă pe care am refuzat-o… Ţi-am spus că nimeni nu poate să servească doi stăpâni. De atunci, eu am servit trei, şi găsesc că asta e mult. În seara aceasta îi voi înainta demisia mea prefectului poliţiei… Nu mă întrerupe. Pensia mea va fi ceva mai mică… Trebuie să te previn că nu voi fi în situaţia de a dispreţui chiar şi o liră pe săptămână. În ultima vreme am trăit cu spaima că cineva, Rouper sau altul, va descoperi ce am făcut… În această situaţie, aş fi părăsit Scotland Yard-ul fără nici un fel de pensie şi aş fi putut să meditez timp de un an, la Wormwood Scrubbs, asupra faptelor mele. Dar am avut noroc, Clifton, ca şi tine. Şi dacă îmi vei trimite un cadou frumos în ziua pensionării îţi jur că-l voi accepta.

— Am să-ţi dau…

— Nu-mi spune suma. Asta mi-ar suci capul… Mă gândisem să-ţi ofer serviciile mele ca om de pază, dar am impresia că te-ai căsătorit cu o doamnă care se achită foarte bine de sarcina asta. Aşa că mă retrag.

— De ce faci asta? Nu m-ai prevenit niciodată. Ştiu că aş fi putut să-ţi distrug cariera, dar acum…

— Ceea ce m-a decis este acel şofer de taxi şi faptul că nu pot să vorbesc despre el, zise Bourke enigmatic.

După plecarea lui, cei doi soţi tăcură multă vreme.

— Te rog să mă scuzi că nu ţi-am răspuns când m-ai strigat, zise Peter în sfârşit. Dar fapt este că…

— Te rog, să nu mai vorbim despre asta…

Apoi începură să discute despre tot felul de nimicuri, cum ar fi caii pe care Peter îi va cumpăra în decembrie. În această stare de spirit îi găsi Bourke când se întoarse.

— Îmi pare rău că vă plictisesc. Am găsit paginile care lipseau.

— Acelea scrise de Radlow?

— Chiar acelea!

Scoase din buzunar nişte foi împăturite. Nici Peter, nici soţia lui nu-l întrebară de unde le are. Ei ştiau prea bine că, cu câteva ore mai devreme, acestea se găseau în buzunarul lui Donald Wells.

Bourke i le întinse lui Peter care le citi în tăcere. Din primele două pagini află ceea ce citise şi în ziar: căsătoria lui Alexander Welerson cu verişoara lui.

Doamna nu-şi reveni niciodată după moartea soţului şi sfârşitul său tragic contribui probabil mult la nebunia domnului Welerson. Ea a fost bolnavă foarte mult timp. În acea perioadă, pe când ea era încă în viaţă, în timpul unuia dintre acele accese de nebunie cu care eu mă obişnuisem de-a lungul anilor de când mă ocupam de afacerile lui, domnul Welerson s-a căsătorit cu o fată pe nume Untersohn care fusese bucătăreasă sau cameristă în casa lor. Alexander Welerson duse această viaţă dublă doi ani, până la moartea soţiei sale adevărate; cu fata aceea a avut un copil care mă tem că a moştenit teribila boală care a provocat moartea tatălui său. De la început, domnul Welerson a arătat o afecţiune deosebită pentru fiul din prima căsătorie a soţiei sale şi în momentele lui de luciditate mi se plângea de propria duplicitate pe care o trăise. El i-a promis soţiei sale că va face totul ca fiul ei să

nu ştie că el nu-i este tată. Şi, în acest scop, m-a însărcinat să ţin secretă data căsătoriei lor şi să ascund certificatul de căsătorie. Am motive să cred că acestea au ajuns totuşi la cunoştinţa lui Basil Hale, sau a doamnei Untersohn, care au făcut cercetări cu ajutorul doctorului Cheyne Wells. Nu pot să afirm că este ceva sigur. Nu am informaţii exacte în această privinţă.

Peter termină de citit şi-i întinse hârtia soţiei sale.

— După părerea mea, zise Bourke, Wells trebuie să fi ştiut că Radlow urma să facă această declaraţie scrisă. Dacă vă amintiţi, cineva i-a telefonat lui Radlow acasă în după-amiaza aceea. Prima dată, el dormea, dar a doua oară a răspuns şi a avut impresia că la telefon e Peter. Era, indubitabil, Wells. Din momentul în care a ştiut că declaraţia va fi întocmită, el a improvizat planul. Cred că era la Longford Manor când a telefonat. Îi cunoştea obiceiurile lui Peter; ştia că acesta fumează când e singur în maşină. Nimic mai simplu decât să-i pună drogul în ţigări. Ceea ce a şi făcut. Apoi l-a urmărit pe drum. Când a văzut că Peter trage maşina pe marginea şoselei şi se opreşte, înainte de a-şi pierde cunoştinţa, Wells s-a urcat alături de el, i-a făcut două injecţii şi l-a dus la Sydenham. Vă amintiţi că în noaptea aceea ploua. Ca să fie perfect liniştit, dacă s-ar fi întâmplat să-l oprească vreun agent de circulaţie, cred că l-a ţinut pe Peter drept, legându-l cu o curea. Vă aduceţi aminte, doamnă Clifton, că am găsit cureaua pe jos, în maşină. Scopul lui era să-l omoare pe bătrân şi să abată bănuiala asupra lui Peter. Se aştepta, probabil, să găsească depoziţia terminată. Vă amintiţi că l-a anunţat pe Radlow de sosirea lui Peter. Dar l-a surprins în timp ce scria. Şi l-a ucis. Moartea lui Hale a fost probabil mai puţin premeditată. Hale, prin comportarea lui cam smintită, punea în pericol marele proiect – acela de a-l declara nebun pe Peter, situaţie în care banda urma să-i administreze averea. Planul era perfect. Nu cunosc ceva mai remarcabil… Nu pot să vă las hârtiile astea, dar cred că aţi reţinut ce scrie în ele.

Împături hârtiile, le puse în buzunar, se opri o clipă la uşă şi ridică mâna.

— E ultima dată când mă vedeţi pe ziua de astăzi.

O altă lungă perioadă de tăcere urmă după plecarea lui. Apoi, Jane îşi luă inima în dinţi şi zise:

— Peter, tata a reuşit să scape?

— Aşa sper.

— El e Diavolul, nu-i aşa?

— Da. Sunt dezolat… Am înţeles asta din momentul în care am găsit plăcile mele pe bancul cu tiparniţa. Era evident că el tipărise o serie acolo; a pus plăcile pe banc şi le-a uitat. Când, din întâmplare, am descoperit camera aceea şi am văzut plăcile, am crezut că leşin.

Ea nu zise nimic. Îl luă de mână.

— Este extraordinar! I-au trebuit ani ca să-şi creeze organizaţia, să recruteze agenţii prin intermediul lui Blonberg care nu era decât un paravan. El, ca orice cămătar, intra în contact cu oameni ciudaţi. A aflat povestea doamnei Untersohn când aceasta a venit să-i ceară bani cu împrumut. Pe aceeaşi cale l-a cunoscut pe Basil Hale. Apoi, printr-o coincidenţă stranie, Wells m-a întâlnit pe mine.

— Cine ţi-a spus toate astea? întrebă soţia sa.

— El.

Jane se ridică brusc.

— Mă întorc într-o clipă.

Peter aşteptă o oră, fumând ţigară de la ţigară. Camera era învăluită într-un fum gros. Când ea se întoarse, îmbrăcată într-un chimonou, Peter văzu că plânsese.

Jane se aşează pe braţul fotoliului şi-şi lăsă capul pe umărul lui.

— Acum să vorbim de altceva, zise ea.

SFÂRŞIT

1 Unitate de măsură: 1 picior= 30,48 cm (N. T.)

2 Joc de cuvinte în limba franceză: arreter – a opri, dar şi a aresta (N. T.)